İyilere Mektuplar

Arifhan Akpınar

İyilere Mektuplar

İyilere Mektuplar

Arifhan AKPINAR

2003 / İstanbul

IŞIK Y A Y I N L A R I ©

İyilere Mektuplar (Sevgili İnsanlık)

Yayın Numarası: 227

ISBN: 975-6407-58-1

ADRES: Bulgurlu Mahallesi Bağlar Caddesi No: 5 34696
Tel: 0(216) 522 11 88 Fax: 0(216) 522 11 99 Üsküdar/İstanbul
http://www.isikyayinlari.com

BASKI: ÇAĞLAYAN A.Ş.

Sarnıç Yolu No: 7 35410 Gaziemir/İzmir Tel: 0(232) 252 20 97/98

İÇİNDEKİLER

Sen Olmasaydın

(En Sevgili'nin En Sevgilisi'ne)

"Sen olmasaydın ey Habîbim, âlemleri yaratmazdım." (Hadis-i Kudsi)

"O olmasaydı denizler, ne heybet sahibi olurdu; ne balık görürdü; ne de padişahlara lâyık inciler bulurdu.

O olmasaydı gökyüzü, ne dönerdi, ne ışıklanırdı, ne de meleklerin yurdu olurdu.

Sen Olmasaydın
(En Sevgili'nin En Sevgilisi'ne)

Nice kutlu günler gördü âlem seninle. Sen olmasaydın âlem yaratılmazdı Efendim; âlem yaratılmış olsa bile; noksanlar tam, özler can olmazdı.

Sen olmasaydın çiçeklerin özlerine yürümezdi su. Dallar meyveye durmazdı da eğmezdi başını. Ateşin yaktığını söndüren, yağmurun ıslattığını kurutan olmazdı. Sen olmasaydın tevâzu ve âlicenaplıktan, cömertlikten, merhamet ve şefkatten kim söz edebilirdi ki. Ve sen olmasaydın, âlemlere ne inecekti ki Efendim.

Efendim, sen olmasaydın; âlem neydi, çiçek neydi, merhamet neydi ki?

Sen olmasaydın güvercinler sebillere korkusuzca iner miydi hiç? Esmer tenlisi, siyahı, beyazı ve de sarı tenlisi aynı yöne döner miydi omuz omuza? Ve sular şadırvanlardan aşk ile akar mıydı? Aşk ile yanışlar olur muydu âlemde ve sonra aşk ile dönüşler olur muydu semâzence?

Sen olmasaydın Süleyman Çelebi'nin Mevlid'inde, Mevlâna'nın Mesnevi'sinde, Fuzûlî'nin Leyla Ve Mecnûn'unda bu kadar güzel ruh olur muydu? Ve Sen olmasaydın, asırlarca kalemlerini aşkla daldırırlar mıydı şairler hokkaya? Kutlu nakışlarla süslenmiş naatlar hiç söylenir miydi?

Sen olmasaydın şiirler güzelliklerden yoksun kalacak, gülleri olmayan çöl bahçeleri gibi olacaktı. Sonra, biz gülü de bilemeyecektik. Hatta gözyaşlarımız gül

damlalarına benzemeyecek, gül renkli de olmayacaktı. Bülbül ile gülün aşkını da hiç duymayacaktık.

Efendim, Sen olmasaydın; şair neydi, şiir neydi, aşk neydi ki?

Sen olmasaydın; gül en güzel rengini bulabilir miydi, sonra böyle güzel kokar mıydı bilinmez. Bütün yakıcılığına rağmen, ateş bile insanla bu kadar dost olabilir miydi? Başıboş akan sular deniz olabilir mi okyanus olabilir miydi ki. "..Hayatı olan her şeyi sudan yaratık..." (Enbiya 30) kutlu beyanıyla da sabittir; su olmasa hayat, Sen olmasan su olmazdı Efendim.

Efendim Sen olmasaydın; gül neydi, ateş neydi, su neydi ki?

Sen olmasaydın; Ferhat-Şirin, Mecnun-Leyla, Kerem- Aslı hiç tamah ederler miydi sevgiye? Ve aşkların bir kısmı da olsa, Yusuf tadında kalır mıydı yüreklerde? Yetim başlarında el gezinir miydi hiç, sonra bebeklerin ağzı süt kokar mıydı? Sen olmasaydın Buhara'dan Berlin'e bir kutlu sâda yükselir miydi semâya Bilal tadında? Nâzende çehrelerde, nâzenin yuvalar yapar mıydı sevgi, Sen olmasaydın? Ve Sen olmasaydın aşk gerçek tadında olur muydu ki hiç?

Muhabbetten Muhammed oldu hâsıl
Muhammed'siz muhabbetten ne hâsıl

Efendim Sen olmasaydın; sâda neydi, muhabbet neydi, sevgi neydi ki?

Sen olmasaydın; bilinmezleri bilir, aşılmazları aşabilir miydik hiç? Sen olmasaydın, zalimler hep haklı olarak kalacaktı. Avcı ile ceylanın hikayesini hep avcının ağzından dinleyecektik; ceylanların masumiyetine kimse inanmayacaktı. Âdil sultanlar gelmeyecekti, âdil sultanların geleceğine dair umutlar da olmayacaktı. Ve

iyiler şehit olup nûşirevân olmayacaktı. İyiler de olmayacaktı, iyilik de olmayacaktı sonra.

Efendim Sen olmasaydın; adalet neydi, şehitlik neydi, iyilik neydi ki?

Sen olmasaydın, tövbelerimiz rüzgârlarda savrulacaktı avarece. Zamanın her budağına günahlarımız asılacaktı. Nurlu hazinelerin sırrını çözen dualarımızı salamayacaktık Rahman'a. Rahman'ı da bilemeyecektik çünkü.

Sen olmasaydın temiz yürekler ve gerçekten gülen yüzler hiç olmayacaktı. Kelimeler küfre bandırılmış zehir misali akacaktı hep dillerden. Söz gerçek tadında söylenmeyecekti hiçbir zaman.

Efendim sen olmasaydın; tövbe neydi, dua neydi, söz neydi ki?

Sen olmasaydın, yüreklerimizde âsûde baharlar olmayacaktı. Nicedir goncalarımızın gül olma sevdalarına korku salan rüzgârlar, hep esip duracaktı ebede kadar. İnciler de goncalar gibi hep saklı kalacaktı sedeflerde.

Dudaklarımız, şefkate susamışlığın hararetiyle çatlayacaktı. Sonra, ruhlarda hep cehennemî yangınlar olacaktı. Gül kokulu cennet bahçelerini hiç hissedemeyecektik. Efendim, Sen olmasaydın; Cennet de Cehennem de olmayacaktı. Ve biz hep, Ebu Cehil medeniyetlerinin tutsağı olarak kalacaktık.

Oysa biz seninle zamanı gül kokan, öyle kutsal medeniyetler yaşadık ki.

Efendim Sen olmasaydın; medeniyet neydi, Cennet neydi, Cehennem neydi ki?

Sen olmasaydın; Yusuf yüzlüler hep zindanlarda kalacak, Züleyhalar hep sultan olacaklardı. Anneler kız çocuklarının ardından hep Hüseyni çığlıklar atacaklardı. Ve çocuklar hayatı bayram tadında yaşayamayacak-

lardı. Bilaller hep köle olarak kalacak, Ömerler hep küfrün tarafında olacaklardı. Ve Ebu cehiller hep zulmediyor olacaktı. Cüleybibler şehvetin doruklarında gezeceklerdi sonra.

Sen olmasaydın; Kabe'deki putlar büyüdükçe büyüyecek, süslendikçe süslenecekti. Ebu Cehil zamanının ağuları, bal olmayacaktı hiçbir zaman.

Efendim Sen olmasaydın; Bilal kimdi, Ömer kimdi, Kâbe neydi ki?

Sen olmasaydın; divan-ı hümayunlar toplanmayacak, akıncı otağları kurulmayacaktı. İstanbul fetholunmayacak, Tuna boylarında, Viyana kapılarında Allah u Ekber nidâları duyulmayacaktı. Eyyub Sultan'da bayramlar bu kadar kutlu olmayacaktı, ki bayram da olmayacaktı. Eyyub Sultan da olmayacaktı sonra. Musalar Tur Dağı'ndan inemeyecek, firavunlar Kızıldenizleri yürüyerek geçeceklerdi. Ve sen olmasaydın Nuh'un gemisi tufan sularda yüzemeyecekti.

Bir medeniyetin parmakları minare minâre gökyüzüne uzanarak, insanları insanlığa davet edemeyecekti. Kutlu mabetler ihlasla çinilerle süslenmeyecekti. Mabetler de olmayacaktı sonra.

Efendim, hele Cebrâil'in kutlu nefesiyle getirdiği, kutlu beyanları hiç duymayacaktık. Kutluluğu da, mutluluğu da bilemeyecektik. Ve biz, biz olmayacaktık.

Efendim Sen olmasaydın; fetih neydi, mabet neydi, kutluluk ve mutluluk neydi ki?

Sen olmasaydın; şu çölde kalmış zamanlarımızda, vahaların hayalini bile kuramayacaktık. Vahaların da ne olduğunu bilemeyecektik. Akıncı cetlerimiz, deniz ötesi hülyalara yelken açmayacaklardı. Osman Gazi, Edebâli nakışlarıyla altı yüz yıllık zamanı dokuyamayacaktı ilmek ilmek. Kutlu çağları göremeyeceğimiz gibi, kutlu çağları düşleyemeyecektik de.

Efendim Sen olmasaydın; gerçek neydi, hayal neydi, hülya neydi ki?

Sen olmasaydın; biz hakikati aramayacaktık; şiir, hakikati aramayacaktı; renkler, hakikati aramayacaktı. Güzellik sihrini bulamayacaktı hiçbir zaman. Zarafet iklimlerinden deste deste gül deremeyeceklerdi şairler. Söz sultanları olmayacağı gibi, söz de sultanlığa ulaşamayacaktı. Kelimeler güzellemeleri dizemeyecekti mısralara da, mısralar boynu bükük kalacaktı. Ve kelimeler renk renk boy veremeyeceklerdi, naat gülşenlerinde.

Sen olmasaydın; aşkı da adam edemeyecektik gönüllerde. Züleyha tırnaklar, Yusuf duyuşlarını parçalayacaktı her zaman.

Efendim Sen olmasaydın; güzellik neydi, naat neydi, Yusuf duyuşlar neydi ki?

Senden önce biz Hâbil'i öldürmüştük, Nuh'a inanmamış, Yunus'u küstürmüş, Musa ve İsa'ya zulmetmiştik. Senden önce, esirlerimizi diri diri yakmış, zevk için aslanlara yem etmiştik. İyilerin etlerini demir taraklarla doğramıştık. Sonra hayvanlara özenip onlar nasıl parçalıyorsa birbirini, biz de öyle yapmıştık yek diğerimizi.

Sen olmasaydın efendim, biz hep böyle kalacaktık. Senden öncekilere özenenler varsa da, Sen de varsın hayatın içinde Efendim.

Efendim Sen olmasaydın; iyi neydi, kötü neydi, insanlık neydi ki?

Ve Sen yoksun ki Efendim, Kenan illerinde, Şeyh Şamil diyarında çocukları kundaklarında vuruyorlar. Hüzün ki iyilerin gönül yurduna otağ kurmuş durumda. Şimdi; "Gül ateş, gülbün ateş, gülşen ateş, cuybar ateş." Ve Sen yoksun ki âlem hüzünlü matemler soluklamada. İyiler, Selahaddin rüyalarda kan ter içinde.

Eninler içindeki mazlum ruhlar tanklarla istila edildi şimdi. Şafağı sökmeyen geceler, bahtımıza asılı kaldı. Nefislerin firavun dehlizlerinden Buhtunnâsır boy verdi yeniden. Bütün insanlara yetecek acılar döküldü küfrün fağfurundan. Ve Ethem'ler aşkı, ceylanların gözbebeğinde vurdular. Yusuflar ten sızılı Züleyhalara sırtlarını dönmediler. Aşkın dudaklarına nefis şerbetleri sürüldü. Ve Mecnun, ve Ferhat, aşkın dudaklarındaki nefis şerbetine tamah ettiler.

Sen yoksun ki, insanlar yol yordam bilmezlerden oldular.

Efendim Sen yoksun ki her nefis; firavundur, buhtunnâsırdır, ten sızılı Züleyhadır?

Sen olmasaydın, bütün bu yokluklar çölünde, ölümün kutsallığını ne bilecektik. En şerefli ölümü nasıl tadabilecektik. Yokluğunun Kerbelası'nda Hüseyni ölümler hem hüzünlü, hem şerefli olur muydu hiç. Sen olmasaydın cehennemî alevler arasında bile gülü özlemesini nereden bilebilecektik. Hamzalı matemlere tutulmuş hayatımızdan, nasıl kâm alacaktık.

Efendim Sen olmasaydın; hüzün neydi, özlem neydi, ölüm neydi ki?

Efendim, iyi ki uğradın dünyamıza.

Gittiğin beldelerde de komşuluğun talebimizdir.

Efendim sen olmasaydın Cennet de neydi ki.

Sevgili İnsanlık 1

Olanlara ses çıkarmayan sessiz bir çığlık oldun. Olması gerekeni gizli bir duayla bekler gibisin. Bilmelisin seni sevdiğimi. Bilmelisin sevdiceğim, göz nurum, ruh nurum sana hasretliğimi. Senin aşkın insanlıktır ki, aşkının yolu dikenli bir yoldur. Aşka doğru sefere çıkmak mı gerekli, yoksa oturup yol gözlemek mi sen karar ver. Deyiver sevdiceğim ne yapmalı?

Sevgili İnsanlık, yüreciğine kan damlamış, hislerin buz tutmuş, iklimin kararmış; oysa evvel, güneş çalkalanırdı içinde bütün hararetiyle. Sevgili'nin (s.a.s) nuru aydınlatırdı iklimini.

Neydi karanlık çöl gecelerinde, elinde zeytin dalıyla barış suretinde ölümü sunuş sebebin? Neydi selâmdan sonra seni selâmsızlığa götüren? Neydi böyle tufan kalıntıları altında kalışın? Bunca yetimleri çöl ortasında yalnız bırakışının sırrı neydi? Neydi yıldızlı çöl gecelerinde, yıldızlara bakıp hayaller kuran çocukların başına, göklerden yıldızların ateş suretinde yağışının sebebi? Neydi bütün türküleri ağıtlara çeviren sebep? Neydi aşkların böyle ıstırap olmuş hali?

Oysa biz böyle değildik. Başucumuzda her gece annelerimiz masal anlatırdı. Ve ruhumuzdaki insanlık, her gece semaha kalkardı. Avuçlarımız gül toplardı, Sevgili'nin gülistanından beş vakit.

Kim bilir belki bizi bilmeden ezdiğimiz kardelenlerin ahı tuttu. Çünkü isyan kıpırdamadan dururdu ruhumuzun içinde. Çoktan unutulmuş bir yeminin ahı tuttu belki de.

Sevgili İnsanlık

Sendin hani uzayıp giden insanlığımızın peşinde takılmış olan. Sendin hani Sevgili (s.a.s.) ile yeryüzüne inip de, bin beş yüz yıldır her yanı dolaşan. Sendin hani Leyla, sendin hani Mecnun. Sendin hani durmaksı-

zın giden, yakınlaştıkça uzayan. Sendin hani sevgi bağında naralar atan, sendin hani yücelerin de yücesinde raks eden. Ne oldu nerelerdesin, hislerden öte kayboluşun, sevgiye inatmışçasına yok oluşun. Her şeyi satın alan para seni de mi kandırdı yoksa. Yoksa sana sahte ilanı aşklar mı yaptı? Yoksa; aşk suretinde tebdili kıyafet dolaşan kötülerin sahte yüzlerine aldanıp da onların esiri mi oldun? Biz görmeden onların sahte aşklarına beyaz duvaklar mı döşendin. Ortalık neden böyle sahte beyazlığa tutuldu? Senin mutluluğun için midir huri görünümlü çapulcuların sokaklarda ellerinde silah, raks etmeleri? Öyle değilse niye ki; mazlumların tebessümlerinin gözyaşı suretinde çehrelerinden düşmesi? Niye ki boranlara tutulmuş mazlum buselerinin bu hali? Anlaşılmayan bu duygular denklemini, beynimize emdirmeye çalışmamız beyhude mi ki?

Sevgili İnsanlık

Kabullenmek istediklerimden öte olmayacaktır, anlatmak istediklerin. Birilerinin bembeyaz, benimse simsiyah gördüğüm bir zeminin üzerinde yürüyorsun adım adım. Adımların kalbimde tıklıyor, sanki içimde ürpertisi var derin 'of''lara hamile günlerin. Oysa Sevgili yolunda sürçerdi yüreğimiz seninle hep. Yetimliklerimiz bile soyluydu seninle. Bil ki sevgili insanlık, sensizliğin sancısını çekmekteyim.

Ey sevdaları yağmalanmış, sevdalıları bozguna uğramış, yanık türküleriyle kalakalmış insanlık! Nedir sendeki bu dipsiz suskunluk? Bahar dalının sevgi çiçeği miydin yoksa, bir rüzgâra yenik düşen? Yoksa bu suskunluğun vazgeçmen midir sevginin kendisinden? Hani aşıktın, mutluluktun, güzelliktin, sevgiydin, iyiliktin, Sevgili'ye (s.a.s.) aşık bir mecnundun?

Duygularını bir Bağdat'a, bir İstanbul'a, bir Mekke'ye salmaktaydın hatırlar mısın? Yok be güzelim, sevdiceğim, bağrı yanmış, ruhu tütmüşüm. Yine of çekmekte yüreciğim. Çöl fırtınası gibi esmekte, çöl sı-

cağı gibi yanmakta yüreciğim, bir ölüp bir dirilmekte. Ne yapmalı sevgili insanlık, ne etmeli? Sevginin durduğu yer, kalbin zümrüt tepeleri mi olmalıydı böyle ulaşılamayan?

Hayır, Rabb böyle bir kaderi uygun görmüşse isyan kokmamalı hisler. Yürek kendini bilmeli. Bak sen de hapsedildiğin karanlık yerlerde sızlanmaktasın inceden ince, biliyorum. Naralar atmalıydım belki seni seviyorum diye? Belki sesimi duyar da o zaman, sen de ümidini kaybetmezdin hapsedildiğin yerde.

Sevgili İnsanlık

Bütün güzel sözler senin için söylenmiş, senin için yazılmış. Bütün güzel eylemler senin sevdana kanat çırpmış. İçimizden damlayan kanda bile senin emeğin var, kokun var, rengin var. Çünkü her şey senin için var.

Oysa biz böyle değildik. Başucumuzda her gece annelerimiz masal anlatırdı. Ve ruhumuzdaki insanlık her gece semaha kalkardı. Avuçlarımız gül toplardı, Sevgili'nin gülistanından beş vakit.

Sevgili İnsanlık 2

“Güneşe bir adım kala
Vurdular kardeşimi katiller”

Sevgili İnsanlık

Hani öyle demişti şair; “Güneşe bir adım kala” diye. Bağdat’ı da güneşe bir adım kala vurdular bu sabah.

Gökyüzüne yayılan ezanlar, havaya yayılmış olan geceden kalma bomba dumanlarını yıkarken güneşe bir adım kala, yine vuruldu Bağdat. Bugün Bağdat’ı yine vurdular. Bugün insanlar Bağdatlı oldular.

Hani bir zamanlar Nuşirevan devrinde adaletin şehri, huzurun şehri olan Bağdat. Hani şu “Yanlış hesap” yapanların hesaplarının döndüğü şehir. Hani şu on beş yüzyıldır semalarını ezanların dokuduğu şehir. Hani şu âşıka sorulmayan, aşkın diyarı olan şehir. Hani şu Leyla İle Mecnun’un, Fuzuli’nin divitinden döküldüğü şehir. Mecnun’un şehri. Batı dillerinde mecnunluk olmadığı için, deli diye tercüme edilen Mecnun’un şehri. Nice mecnunların gönül zenginliğine şahit olan şehir.

Sevgili İnsanlık

Bugün insan olanlar Bağdatlı, bugün sen Bağdatlısın. Bilirim senin memleketin yeryüzüdür; ama bugün en fazla Bağdatlısın sen de. Yarın nereli olursun, yarın nereli oluruz bilinmez. Kim bilir yarın Mekkeli, İstanbullu, Kahireli, Şamlı, İslamabatlı da oluruz belki. Katiller ipinden çözülmüş, hukuksuzluk kol geziyor zira.

Ve çocuklar ölüyor, anneler ölüyor, çaresizler ölüyor Bağdat’ta. Uçaklar ölüm kusarken, gözlerinden inciler dökülüyor çocukların. Ve ezanlar okunuyor Bağdat’ta, ağıt makamında güneşe bir adım kala. Sabahın şafağa değdiği sessizlikte salalar veriliyor minarelerden. Bağdat’ta ölüm var belli ki. Dicle’nin bereketli suları kaç can-

sız bedeni yıkayacak bu gün kim bilir. Nice katliamın izlerini temizleyen Dicle, bir kez daha yıkıyor katliamın izlerini. Çocukların ölü bedenleri kokmasın diye var gücüyle akıyor Dicle, Bağdat'a doğru.

Ezan sesleri yükseliyor Bağdat semalarına, ağıt makamında minarelerden.

Güneşe bir adım kala vurulan çocuklara ağıtlar yakılıyor erkenden.

Ve ey şehir!

Üzerine yaman hesaplar yapılmışken, inşallah yanlış hesaplar döner senden.

Sevgili İnsanlık

"Küfür devam eder; fakat zulüm devam etmez"miş.

Basra'nın sokaklarına tanklar giriyor, kapıları tekmeleniyor evlerin ve insanların boyunlarına basılıyor. Kadınlar namluların ucunda bayılırken, çocuklar karartılmış odalarda birbirlerine sokulmuş titriyorlar.

Hani Alaaddin'in diyarıydı bu diyar ya... hani şu lambasında cin saklayan Alaaddin. Masalların gizemli diyarı yaralanırken şimdi, lambasına ne kadar da muhtaç şimdi Basralılar Alaaddin'in.

Kırk haramiler ganimet peşinde Irak topraklarında. Ali Baba'yı arıyor gözler. Kırk haramilerin "Açıl susam açıl." şifresini çözemedi mazlumlar henüz. Bulutların rahmet yağmurları yağdıracağı günleri özlüyoruz. Çünkü masalları da vuruyorlar şimdi. Kırk Haramiler bile utanıyor olan bitenden.

Ve yeniden masal kahramanlarını özlüyoruz çaresizliğimizden, Ali Baba'yı, Alaaddin'i.

Zaman yeniden kanatlanıyor maziye. Ve hayallerimiz yeniden geleceğe umut kanatlarını çırpıyor. Ve mutlu insanları, cıvıldaşan çocukların seslerini duyuyorum. Ya siz?..

Sevgili İnsanlık 3

Bütün gazeteler Bağdat'ın alevler içinde yandığını resmetmişler bu sabah. Zira gece bombardımanda alevler içindeydi Bağdat.

Sadi'nin Bostanında geçer:
Bir gece halkın âhıyla Bağdat'ta bir ateş yalazlandı. İşittim ki şehrin yarısı yanmış. Hal böyleyken adamın biri Allah'a şükretti: "Elhamdülillah" dedi, "Bizim dükkana zarar gelmemiş."

Cihan görmüş bir zat karşılık verdi:
Hey kafasız, sen sade kendini düşünüyorsun. İsterse evin kenarda olsun, bir şehrin yanıp kül olması hoşa gider mi?

Göz göre göre el âlem karnına taş basarken tıka basa midelerini dolduranlar, ancak taş yürekli olanlardır. Yoksulun kan yuttuğunu görür de zenginin boğazından lokma geçer mi?

Yufka yürekli dostlar bir konağa ulaşınca, geride kalan yorgun yolcuları düşüne düşüne uyuyamazlar.

Bağdat Bağdat, nice yanışlar yaşadın belli ki. Belli ki güzelsin Bağdat. Bu zalimlerin sana dadanmalarından belli. Belli ki bu yanışlar senin değişmeyen kaderin. Her ne kadar yanıp yıkılsan da yine Bağdat olarak kalacaksın. Hani Hulagü de uğramıştı zulmüyle sana? Hani yakıp yıkmıştı? Hani kan dökmüştü?

Sevgili İnsanlık
Bu halklara zulmeden zalimlerden haberin var değil mi? Şimdi ne saltanatlarının debdebesi kaldı, ne de zulümleri. Cihan yerinde duruyor; fakat yaptıkları kötülükler kendileriyle beraber gitti. Belli ki her çağın bir kötüsü var. Belli ki kötülerin seninle bir hesabı var.

Sevgili İnsanlık

Bağdat'a bir gün uğrayacaksın değil mi? Eğer uğrarsan yanında mutlaka İyiler iyisi, Güzeller Güzeli, İki Cihanın Güneşi Muhammed Mustafa da (s.a.s.) bulunur mutlaka. Zira O'nsuz şeref mi olur bir belde için. O'nsuz huzur mu olur?

Ah Bağdat, güzel Bağdat! Belli ki senin de bir günahın var. Belli ki halkının bir günahı var. Bak Sâdi ne diyor:

"Allah iyiliğe layık gördüğü bir beldeye, düşünceli ve adil insanları yönetici kılar. Fakat o beldeyi viran etmek istediği zaman, o beldeyi bir zalimin pençesine teslim eder. Ki zalim hükümdar, Allah'ın gazabıdır."

Zalim sofrasına ancak başka bir zalimi davet eder.

Sevgili İnsanlık

Karanlık bir çağda köşe bucak saklanmışken sen; surlar parçalanıp, suların zincirleri kırıldığında yeni bir çağla dönmüştün dünyamıza. Ve yeryüzünün kralı olmuştun. Zulüm karanlığa gömülüp adalet soluklar olmuştu her nefes. Bilcümle insanlar gölgende serinledi. Zalimler serinlemek için bir yapraklık gölge bulamadılar dibinde.

Bir zamanlar ne büyüktün sevgili insanlık

Çocuklara anlatılan masallar hep senin zaferlerinle biterdi. Zalimler bile soyu tükenmekteydi ve neredeyse mazlum konumuna düşmüşlerdi. Yeryüzünün damarlarında akan hayat suyuydun bir zamanlar.

Bağdat'ta bombalanıyorsun bugün sevgili insanlık.

Sam vurgunları yiyorsun. Çocukların gözyaşlarıyla yanaklarından süzülüyor, anaların bağrında dövülüyorsun. Ve benliklerde örseleniyorsun bugün babaların yüreğinde çaresizlik, anaların dilinde ağıtsın bugün. Ve yıkılmış kentlerin enkazı altında kalıp yeniden ölüyorsun bugün.

Sevgili İnsanlık

Bu savaşta kim zalim kim mazlum? Bu savaş en zalimle az zalimin savaşı gibi görünüyor. Olan yine mazluma oluyor. Ama İlahi Adalet'ten masuma da zalime de bir pay vardır.

Hani Efendimiz (s.a.s.) demişti: "Zalim Allah'ın adaletidir, onunla intikam alır, sonra da ondan (zalimden) intikam alır."

Bir zalime başka bir zalimin musallat olmasında da bir adalet vardır. Bediüzzaman da şöyle der bu hususta:

"Arkadaş! Masum bir insana veya hayvanlara gelen felaketlerde, musibetlerde, bazı esbab ve hikmetler vardır.

Mesela bir çocuk, eline aldığı bir kuş veya bir sineği öldürse... hissi şefkate muhalefet etmiş olur. İşte bu muhalefetten dolayı, düşüp başı kırılsa müstehak olur. Veya dişi bir kaplan zavallı ceylanın yavrucuğunu parçalayarak yavrularına rızık yapar. Sonra bir avcı tarafından öldürülür. Ceylana yaptığı aynı musibete maruz kalır."Mesnevi-i Nuriye,67)

Ve Sevgili İnsanlık

Her seferinden kovulduğun Bağdat'a her seferinde güllerle yeniden geldin. Zalimler hüküm sürmüşse de bu şehirde, hep Müslüman kalmış Bağdat.

Ya Rabb

Gelsin o nurefşân günlerden haber
El açıp inlediğimiz bir seher

Arza ne hâcet, halimiz ayândır
Nûr bekliyoruz bir hayli zamandır.

Sal gönüllerimize bir inşirah
Gelsin artık vadeylediğin sabah

Doğsun ey Rabb beklediğimiz felâh
Ve dinsin artık her türlü âh u vah (M.F.Gülen)

ÖZGECAN
(Âlemin Efendisi'ne)

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

Gökyüzü karardı, insanların aydınlık yüzüne hicran düştü. Âtimizi ufuklarda boğuyorlar şimdi. Ve gözlerin kapalı ve denizler maviliğini vuruyor kıyıya.

Özgecan

Hüzünlerimizin üstüne, tatlı bir tebessüm çekeceğiz mavi olmadan.

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

Kapatılan gözlerimizde bütün maviliğin silindi. Bu yüzden kayıyor insanların ayakları uçurum kenarlarında. Bu yüzden tırtıllar kelebek olmaya korkuyorlar. Bu yüzden vuruluyor sapan taşlı çocuklar.

Ve umutlarımızı asacağımız gül dalları da kurudu bu yüzden.

Bir hüzün neşesi ararım şimdi, hüzün yağan ilkbahar yağmurlarında.

Özgecan

Sen canların özüsün. Senin rengini inkar edenler, maviliğini kirletenlerdir denizin. Ruhu cenderelerde kıstırılanlardır

Oysa ben;

Özümden içre seviyorum seni ve kokunu.

Özüme düştün Özgecan, bir mavi alev gibi .

Bir nar kırmızısı gibi. Özüm renginle kızardı, hüzünlerinle kızardı. Tebessümlerin yeşerdi içimde Özgecan.

Özgecan

Ben hiç çöllerde yürümedim. Hiç mağaralarda tefekkür etmedim. Hiç hendekler eşmedim küfürle arama. Hiç bir mücadelede dişim kırılmadı. Sonra sıcak göğün altında karnıma taş bağlayarak hüzünle yürümedim.

Ve ağlamadım hiç, diri diri gömülen körpe genç kızların ardından. Ben hiç taşlanmadım sonra, çöllerde hiç yanmadım Özgecan, Senin gibi.

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

İşte bu yüzden dökülürüm damla damla. Bu yüzden ölüm ürkütmez beni; bu yüzden zamanlar ötesinden esip gelen kelimelerin yeşertir ruhumu.

Ve gözlerin... o kömür karası gözlerin, ışığı ta yüreklerimize işleyen ve zamanlar ötesinden kanatlanıp gelen gür sesin, bir gülün üstüne konan bülbül gibi konar yüreklerimize.

Ve senden ayrı oluşun hüznüdür, dallarımızdan damlayan. Leyla ve Züleyha tadında bir hüzün kaplar içimizi.

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

Bir Medine gününde hüzünle veda edişin yok mu, içime oturdu o gün bu gün. Hüzünlerim oldun, maviliğim oldun; işte bu yüzden severim ben hüznü, maviyi ve Senin gibi kırmızı olan çiçeği. Bu yüzden gül ve hüzün kokar kelimelerim.

Özgecan,

Alnımı öpen yer, umutlarımı serptiğim mavi gök şahit ki, Senden bir sızı var içimde. Bu yüzden alnımda çizgi çizgi oldun. Bu yüzden kırmızı aktın damarlarımda.

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

Dudaklarım yürek yangınlığımı tutamaz oldu. İçimde sakladığım hasretin, “felekleri yakan bir ah” gibi dökülür dudaklarımdan.

Yüreğim yanıyor Özgecan

Hasretim, maviye; yüreğim, kırmızıya çalar. Uzun kış gecelerinde keskin kar soğukları yakar içimi. Yüreğim çöllerine düşüyor ve bir yağmur oluyor hasretin.

Ey, maviliğin ardından bakan kara gözlüm,

Yangınımsı oluyor seni seven bir yürek

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

Hastayım, titriyorum, zaman çığ gibi düştü üstüme. Necid çöllerine vurasım gelir kendimi. Başlarda dolaşan buluta sitemim vardır. Seni ısıtan güneşi sarasım gelir.

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

Hanidir göstermedin yüzünü bana? Hanidir ağlatmadın beni? Çocukluğumda süslediğin düşlerim, renksiz kaldı şimdi sensizlikte. Ateşi görürüm şimdi güneşi değil, ateşler içinde uyandığımda kabuslardan. Alnımdan süzülen

Yüzlere serptiğin serinlik değil, yangınlığımın kor alevidir. Bana çocukluk düşlerimde uçmayı öğreten sendin. Yaş uzadıkça şimdi, kuşlar bile çekildi düşlerimden. Vakit geç olmadan Özgecan, bir kez daha ışıtsan düşlerimi. Ve ben, bir kez daha süzülsem, mavi gökyüzünde.

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

İşte bundandır kırılgan yüreğimden, sana dair sevda türkülerimin yanık yanık geçmesi. Bundandır, hasretimi maviliklere salışım. Bundandır kömür karası gözlerinin değdiği, kırmızı güle sevdalanışım.

İşte bundan sevmiyorum gül kurusunu, bu yüzden hiç aklımdan çıkmıyor çöl sarısı.

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

Senin ikliminde yürek yangınlığını, ten yangınlığını söndüren serin denizler olmasa da parmakların vardı, berrak sular akan.

Sık ağaçlı ormanların yoksa da bulutların vardı, ağaçlarca gölgeli.

Senin ikliminde Özgecan, çaresiz annelerin kız çocuklarının ardından döktüğü gözyaşları daha yere düşmeden kururdu önceleri. Senin ikliminde ceylanların bile gözlerinden korku silinmişti. Senin ikliminde figanlar arşa dokunmuyordu, felekler yanmıyordu. Yalancı titrek sesler duyulmuyordu insan meclislerinde.

Senin ikliminde Özgecan, her şeyin rengi aydınlıktı, her şey anlamıyla maviydi, Özgecan.

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

Türkülerimden Özgecan, türkülerimden hasret süzülür, parmaklarından süzülen gibi.

Mecnûnun oldum hasretinin çöllerinde

Özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

Dünkü kömür karası gözlerine benzeyen gecede, Ay ışığının ortasındaki çizgide gördüm seni.

Sonra; ağaran şafakla beraber, gün önünden geçen, nazlı bulutta gördüm.

Sonra, uçan güvercinde, duvardaki örümcekte gördüm.

Sonra; mağarada gördüm ki kömür karası gözlerin apaydınlıktı.

Hep, özüme düştün Özgecan, bütün maviliğinle.

Islak Gözlü Gülen Hayalime (Hayallerimizin Dostu'na)

Islak gözlü gülen hayalim,

Siz buradan giderken çiçeğe durmuş narin ağaçlar zamansız tipilere tutulmuştu ve siz üşüyordunuz. Ve siz soğuktan dalında solmuş çiçeğe ağlıyordunuz.

Hâlâ üşüyor musunuz Efendim, hâlâ ağlıyor musunuz? Eğer gittiğiniz yerlerde kış devam ediyorsa, bütün teniniz buz tutmuştur şimdi. Keza şundan eminim ki, bütün bedeniniz buz da tutsa, yüreğiniz sımsıcaktır.

Efendim, bizim yüreğimiz de üşüyor şimdi. Sizin bu hasret yangınlığında bile göklerimiz tir tir titriyor. Hepimiz üşümüşlüğü iliklerimize kadar hissediyoruz şimdi. Siz gidince biz, hazanı atlattık kışı yaşıyoruz şimdi. Bizi ne zaman silkeleyeceksiniz, bizi ne zaman ısıtacaksınız Efendim.

Islak gözlü gülen hayalim,

İnsanlar soğuklardan üşümüyor. Çiçeğe durmuş ağaçlar soğuklardan üşümüyor. Senden ayrılığın hüznü ve sana saldırılışların çaresiz yutkunuşları daha fazla üşütür, daha fazla titretir bizi. Ve sensiz iklimlerde sana atılan her hoyrat taş, sana dokunan her hoyrat söz, üşütür bizi. Kemiklerimiz üşür, değerlerimiz üşür, hatta duygularımız düşüncelerimiz üşür ve en önemlisi sevgilerimiz üşür.

Sözün özü şudur ki ıslak gözlü dost; sen bizim çiçeklerimizin arısıydın. Sen olmadan meyveye durmak ne mümkün. İçimizdeki laboratuarların gizemli iksiriydin. Gönül bahçemizi kaplayan yaban otlarını gözyaşlarıyla temizleyendin. Ve gönül bahçemizi sulayandın; gönül bahçemizde renk renk açan güllere rengini verendin.

Ey ıslak yürekli gülen hayalim,

Bilesin ki söylegen yüreğimin yâri güldür. Bilirsin ki senin yüreğinden süzülen koku gül kokusudur. Ben sana yâr dedim bir kere, ağyâr diyemem gayrı. Bilirsin ki bahar kapımızdadır ıslak yüreklim. Bir bülbülün ölümü, gülün karşısında susmaktır, bilirsin.

"Sana susmak değil söylemek yaraşır" (Mevlana)

Kim demiş söz sultanları öldü diye, kim demiş söz sultanlarının sesi kısıldı diye. Hoyrat ruhlar olduğu müddetçe senin sesin yankılanacak bilirim.

Islak Yürekli Gülen Hayalim,

Sensizlikte biz, düşe kalka yürüyoruz. "Görelim Mevla neyler/ Neylerse güzel eyler" (İbrahim Hakkı Hazretleri)

Oysa şimdi,
zaman
boynu bükük bir ceylan
bakıyor dağ zirvesine yine
hüzünle.
İçimde
mavimsi bir sessizlik
ırmaklarım durgun akar
bulutlarım çılgın.
Yüreğimden sana sevdalarım uçar
ıslak yürekli yar
sevgine veda etmedik biz
şimdi hasretinden
ıslak ıslak toprağa düşmek zor.
Hor görülüyoruz sevginle, hor.

Islak gözlü gülen hayalim,

Sevenin yüreği sevgiliye sunulmuş evrendir. Seven, yüreğinde ısıtandır Güneş'i. Beni bu sevdaya salan sendin. Ben senin yüreğinde hüzün olmaya bile razıyım.

Bir ucu gözlerimdedir, bir ucu yüreğimdedir hayallerimizin. İkisinin de dışındadır kaygılarımız, ikisinin dışındadır korkularımız ve ikisinin ortasındadır ömrü hayatım.

Nice karlar yağdı senden sonra, nice yeller eser şimdi. Sahte kahramanlara bel bağlayarak beyhude geçer ömürler. Her yan yitik umutlarla kirlendi. Bir ikindi sessizliği çöktü dünyamıza şimdi senden sonra. Ve içimizde büyüttüğümüz hüzünlerimizle kalakaldık öylece.

O yaş döktükçe yürek sızlatan gözlerin, yaşlarıyla hülyalarımızı suladığımız gözlerin, hayallerimizde kaldı şimdi.

Ve senden sonra ıslak yüzlü gülen hayalim, senden sonra umut şehrinin caddelerinden kalabalıklar çekildi.

Islak gözlü gülen hayalim,

Dün rüyamdaydın ilk kez. Usulca öptüm elini. Sonra, huzurunda boynu büküktüm ben, bir başkası sana küstahlık yaparken. Kovdum onu huzurundan usulünce. Ve kendimi senin mekanını temizlemiş gibi hissettim. Senin hizmetkârın olmanın hazzını yaşadım bir an. Islak yüreklim! Senin huzurunda hizmetçi olmak, dalalet ehline padişah olmaktan yeğdir. Çünkü senin gözyaşı damlalarında Sevgili'nin (s.a.s.) kokusu var.

Islak gözlü gülen hayalim

Yusuf neredeyse, sıladır orası bize. Sen insanlık için damlamadın mı yeryüzüne. İnsanlık için ağlayanın, insanlığın arasında gurbeti mi olurmuş. Oysa sıla bildiğin bazı insanlar, demir çiğnemedeler senin için, bı-

çaklar bilemedeler sonra karanlık mekanlarda. Ruhlardaki anlamsız kırgınlıklar suratlara aksetmiş. Bir kin ki görülesi değil, bir sövgü ki duyulası değil. Benim feryadım gurbete değildir, benim feryadım karanlık suratlaradır.

Âşıkların ölümü tek çeşit olmazmış. Sana her an bir ölüm var, bilirim. Bilirim bir Hak âşığı için hayat, ölümün kendisiyle başlar. Bilirim ölmeden önce sen zaten bin defa öldün.

Islak gözlü gülen hayalim

Sevgiliden bir lütuftur diye, aynı yağmurda ıslananlar, gök gürültüsünden korkmazlar. Sanma ki kinle bilenen bıçak şakırtılarının gürültüsü korkutur bizi. En Sevgili'ye tevekkül edenin, ölüm kaygısı mı olurmuş.

Islak gözlüm ne olur gözyaşlarından kan damlatma, yüreğimize.

Güle Bülbüllerin Seslenişidir (Milletinin Sevdalısı'na)

Yiğidim, hele anlatıver olup biteni!
Sen dertli, vatan dertli, oturup ağlayalım...
Ağlayıp da sînelerimizi dağlayalım,
Yiğidim, hele anlatıver olup biteni.

Melâl gözlüm, gönül nûrum!
Nasıl anlatsam ki, melâl yüreklim!
Sen dertli, biz dertli, vatan dertli.
Bir dert ki dostlar başına,
Bir dert ki anlatılası değil.

Hani, demişti ya şâir:
Sanman ki taleb-i devlet ü câh etmeye geldik
Biz âleme bir Yâr için âh etmeye geldik. (Y.Avni)

Biz de senin gözyaşı seline kapıldık. Ve bir Sevgilinin sevdasında, âh makamındayız bugün.

Melâl gözlüm, gönül nûrum!
Döktüğün gözyaşlarında binlerce fidan yeşerdi bugün. Ve seninle beraber; Erimez'ler eridi, Uçar'lar uzak iklimlere kanat açtılar. Özyurt'umuz yeşersin diye, Bayram'larımız gurbetlerde öldüler. Ve gönderdiğin iklimlerde ıslak gözlüm, onlarca Yusuf yüzlü kutsilerin can verdiler.

Bir Yasin'in vardı hani, bir de Ali'n
Musab Bin Umeyr gibi iki sevdâlın

Boğulan canlara cân verdiler
Kendi canlarını kurban verdiler.

Kutlu beyanlarla da söylenir ve de biliriz ki; "Onlar ölü değil diridirler."

Islak gözlüm gönül nûrum, onlar şimdi Orta Asya'nın bozkırlarında gezinirler.

Onlar şimdi bayırlarda, deste deste gül verirler.

Melâl gözlüm, gönül nûrum!

Ümitlerle ışıldayan gönlün şâd olsun. Sırtına giydiğin ardan gömlek, ak pak olsun gönlün gibi.

Ve zeytine,

ve incire,

ve zamana, yeminler olsun ki; sırtına giydiğin gömleğinde hiçbir Züleyha'nın tırnak izi yoktur. Sen bizim gönül saraylarımızın, gül yüzlü Yûsuf'usun.

Şimdi; gönlünden uçurduğun gönül kuşların, dünyanın dört bir yanında gönül köprüleri kurdular. Ferhadların kutlu bir sevda uğruna, susuz şehirlerin dağlarını deliyorlar. Gönüllere bengisu boruları döşüyorlar yiğitlerin. Ve çeşmelerden şırıl şırıl sular akmaya başladı artık. Ve artık, çöller lügatlerde utanarak duruyor.

Islak gözlü, gönül nûrum. Baykuşların bu kadar feverân etmesi, matemlere bürünmüş olmalarındandır.

Melâl gözlüm, gönül nûrum,

"İrâdelerde çatırtı, ruhlarda müthiş şok,
Tarihi yağmaladı bir düzine talihsiz."

Tarihimizi hoyratça yağmalayan talihsizler, köklerinden ayrı kalmanın solgunluğunu ve yok oluşunu yaşıyorlar şimdi. Yağmalanan tarihin kökleri vardır toprak altında. Ve bu kökler dört bir yanda fidan verdiler.

Artık her gönül erin bir Fatih,
her şehir bir Konstantinepol'dür.
İstanbul'dan kovulan Fatihlerine
dünyanın bütün şehirleri İstanbul'dur.

Tıpkı rüyâlarda olduğu gibi diril, gel!
Beyaz atının üzerinde bir sabah erken;
Gözlerim kapalı ruhumda seni süzerken
Tıpkı rüyâlarda olduğu gibi diril, gel!

Rüyalarındakiler çıkageldiler ıslak gözlüm,

Yiğitlerin dünyanın dört bir yanından ses veriyorlar şimdi. Efendim, gönül nûrum, neden cevap vermiyorsun bizlere? Belli ki şimdi uzaklarda olan sensin.

Gönül nûrum; *"Hele anlatıver olup biteni"* demiştin bize.

Ahval budur, anlatıyorum işte;
Nazar olmasın sevdamıza bu kutlu gidişte.

Ses ver yiğidim, yoksa beni duymuyor musun!
Yıllar var ki hep hayâlinle oynaşıyorum,
Kalkıp geleceğin ümidiyle yaşıyorum...
Ses ver yiğidim, yoksa beni duymuyor musun?!

Demiştin hasretle ve hıçkırıklar içinde.
Gönül nûrum, ıslak gözlüm.

"Ümitle ışıldayan gönlüm, seni bekliyor." diye hayalini kurduğun kudsîlerin geldiler ve işte ses veriyor sana yavaş yavaş.

Nihân olsun gözlerinde artık yaş.

Biz Anadolu’dayız
Biz Orta Asya’dayız
Biz dünyanın dört bir yanındayız.
Efendim, Biz buradayız.

Gönül Çiçeğim
(Bir Umut Adamı'na)

Sevgili'nin ikliminde yakmıyordu güneş. Sevgili'ye hasretinden, bulutların gözyaşını hasretine ortak ediyordu.

Gönül Çiçeğim,

Sen gittin bulutlar kararttı ufuklarımızı. Güneş sımsıcak ısıtmıyor, yağmurlar merhametli yağmıyor artık. Şamar vurur gibi düşüyor damlalar yüzümüze.

Gönül kalemizin kapıları içeriden açıldı. İhanetler yaşadık kendi gönlümüzde. Ve düşmanlar akın üstüne akınlar yapar oldular gönül kalemize.

Künde üstüne kündeler yaşıyoruz utanç meydanlarında. Başlarımız önümüze eğilir oldu. Vakur güllerimiz boyunlarını arza eğerek kanar oldu. Gönül çiçeklerimize hüzün karaları sürüldü de rengi görünmez oldu.

Gönül Çiçeğim,

Çiçeklerimizin yaprakları koparılır oldu sonra, başlarından. Tomurcuk goncalarımız yapraklarını açamaz oldu.

Efendim, sen gidince hoyrat çehrelerin hedefi olduk.

Gönül Çiçeğim,

Sen bizim gözyaşlarımızın kaynağıydın. Sen ağlardın biz ağlardık. Gözyaşlarınla çiçekler açmıştı narin dallarında. Ve biz gözyaşlarımızla sular olmuştuk o çiçekleri.

Efendim, sen gidince göz pınarlarımız gözyaşı matemlerine büründü.

Gönül Çiçeğim,

"Yiğidim kalk!" diyordun ercesine; "Yiğidim kalk!"

Yiğitlerin sensiz sularda nice vurgunlar yedi. Yiğitlerin seni demet demet sunamadılar. Yiğitlerin mahcup şimdi.

Kuru ve hoyrat dallar çiçeklerimizi döktü. Kuru ve hoyrat dallarla otağlar kuruldu gönül evlerimize.

Gönül Çiçeğim,

Sen kokmuyor artık bu hoyrat iklimler. Dallar, dökülmüş çiçeklerine ağıtlar yakıyor. Dökülmüş çiçekler ürkek serçeler gibi şimdi.

Efendim, sen gidince hayalden düşler süsler oldu uykularımızı. Seni kokladığımız düşlerimiz tek teselli kaynağımız oldu. Hayal düşlerimiz de şimdi; tipili, boranlı gerçeklerin kuşatması altında.

Gönül Çiçeğim,

Biliyorum; "Gözle nazar gönül ateşini söndürür"müş. Ama gel gör ki bu gönül ateşi tüm dallarımızı tutuşturdu. Efendim, tek bir dalımızda açılman gönlümüze kâfidir. Gönül kâbeni bize açar mısın efendim?

Gönül Çiçeğim,

Bülbüller dalların altında ağıtlar yakar. Bülbüllerin artık; eşi yok, aşiyanı yok, baharı yok. Kıyametler koparmak bülbüllerin de hakkı şimdi. Bülbüllerin sesi de tutsak edildi, gönül dallarında.

Gönül Çiçeğim,

Sen gittin, şimdi vuruyorlar bize. Dallarımızla vuruyorlar, çiçeklerimizle vuruyorlar bize.

Hatıralarınla yüklü yüreklerimiz, Mecnun nağmelere müptela şimdi.

Ve Yakup hasreti var ahu efgânımızda.

Gönül Çiçeğim,

"Ye'is yok" diyordun hep... Evet bizden yana ye'is yok. Seni her şeye rağmen biz, gönlümüzün en müstesna yerinde büyütüyoruz. Yakup hasretlerimizde, Yakupça umutlar saklı. Seni yüreklerin kuyusuna atabildiler ancak. Mısır'a sultan olmak da neymiş. Sen daha yüreklerden çıkarılmadan, yüreklerin sultanı oldun.

Gönül Çiçeğim,

Biz En Sevgili'yi sevmeyi seninle öğrendik. Biz Sevgili'yi (s.a.s.) senin gözyaşlarında gördük ilkin. Gözyaşlarınla suladığın yüreklerimizde nilüfer çiçekleri açtı.

Efendim,

Göz yaşlarınla suladığın Dünya'ya bahar geliyor.

Buzlar en kalın yerinden içten içe eriyor.

Efendim,

Sana güvenen bir çiçeğin, solma kaygısı olur mu hiç?

Ağlayan Bulut
(Bir Hüzün Adamı'na)

Ahir zaman kuyularının Yusuf'uyuz bugün. İblis duyguların günahlarıyla ezilmişiz bugün. İblis düşüncelerin tuzağına düşüp çepeçevre kuşatılmışız bugün. Bedenimizi gezdirirken yeryüzünde; geride, karanlık kuyularda ruhlarımız var. Ahirzaman zindanlarında ruhumuza vurulan zincirler var. Nefis gardiyanlarının kırbaçları şaklamakta sırtımızda.

Ahir zaman kuyularındayız bugün. Gün görmemiş umutlarımız çiğnenmekte, gözümüzün yaşına bakmadan.

Ey Efendisi'nin sevdalısı
Ey kurak dünyanın çatlak bağrına
Damla damla düşen "Ağlayan Bulut"

Hafif acılara tutulan acizler sitemlidir. Hafif acılara tutulan acizler söylegendir. Biz hafif acıların insanıyız belki. Sen derin acıları kucaklarsın. Derin acılar sessizdir, derin acılar dilsizdir çünkü. Derin yürekler sade gözyaşı akıtır. Konuşsa da sözlerini gözyaşlarıyla sular kelimeleri. Bizler ağlamıyoruz. Derin acıları yaşamadığımızdan, derin yürekleri anlamadığımızdan belki.

Ey Efendisi'nin sevdalısı
Ey kurak dünyanın çatlak bağrına
Damla damla düşen "Ağlayan Bulut"

Serptiğin hoşgörü damlaları, sulu sepken yüzümüze çarpılır oldu. Güneşe bile, batmış diyorlar. Buğulu gözlerle kalakaldık öylece. Yusuf talihsizliğiyle kuyula-

ra atıldık. Kuyularda Yusuf masumluğuyla bekledik durduk Efendim. Gözlerimiz semada bir gözü yaşlı aradı hep. Gözlerimiz geri dönmeyen Seni aradı. Sen bizim geri dönmeyen umutlarımızsın. Sen bizim gözü yaşlı sevdamızsın.

Atıldığımız kuyularda haramî nazarlar karşıladı bizi her dem. Ellerimiz yitirilmiş bir dost eli aramakta. Kuyularımıza el uzatan haramî eller oldu.

Hasretin, Medine sokaklarına düşen bir Peygamber yokluğu gibi düştü içimize. Hasretin bir Bilal hüznüyle sardı yüreğimizi. Tebessümlerin, Yusuf zindanlarda tutsak şimdi.

Ey Efendisi'nin sevdalısı
Ey kurak toprağın çatlak bağrına
Damla damla düşen, "Ağlayan Bulut"

Sen gittin, hüzünler asıldı dallarımıza. Hüzünler sararıp durdu ve acıya dönüştü. Ömürlerimizin vahaları çöllere döndü. Göz pınarlarımızın kaynağı kurudu. Hasretinin divanesi olduk. Nice sevdalı gönüller Yakup hüzünlere gark oldu şimdi. Yusuf yüzlülerin iftiraya uğrar oldu. Yusuf yüzlülerin yürek zindanlarında mahkum şimdi.

Sen gittin, hüzün damlalarını yüreğimize serperek gittin. Vatan toprağına sessiz sessiz akarak gittin. Bizi öksüz bıraktın, Medineli gönüller gibi kalakaldık öylece. Merhamet çağlayanı yüreğine, ağlayan gözlerine hasret kaldık bugün. Çaresiz bir ceylan gibi avcıların önünde kalakaldık öylece. Sana gönül verdiğimiz için suçlanır olduk bugün. Gözyaşlarımızı bile içimize akıtır olduk. Gözyaşı deyince Sen gelirsin akıllara çünkü. Kapalı mekanlarında üzerimize oyunlar oynanırken, sevdamızın Hamza'sı olduk. Ve hüzün ki Nebi'nin dostunun dostudur, biliriz.

Ey Efendisi'nin sevdalısı
Ey kurak dünyanın çatlak bağrına
Damla damla düşen, "Ağlayan Bulut"

Biz akan damlalarının ışıltısında hissettik,
geleceğin aydınlık sevdasını.
Zaman Uhud hüznü gibi çökmüşken üstümüze.
O damlalar Bedr'in umutlarını taşıdı bize.

Bir Hamza yokluğu, ümitsizlik girdabında dönüp dururken, bir damla yaştı bizi ummana kavuşturan.

Senin yüreğinden akan yaşlarla yuduğun
Hasretini haykırıyorum işte.
Herkese kahkahalar, bana hüzün zindanları düşse de.

Ey Efendisi'nin sevdalısı
Ey kurak dünyanın çatlak bağrına
Damla damla düşen Ağlayan Bulut

Biz senin sevdalın olduk
Biz senin sevdanın, sevdalısı olduk
Yer oynamış, fırtına kopmuş ne gam.

İyi Ki Ağladın Gönül Çiçeğim (Bir Gözü Yaşlı'ya)

Yine buğulusun gönül çiçeğim, yine damlıyorsun, yine ağlıyorsun.

Yüreklerdeki fırtınalara, dondurucu soğuklara rağmen damlarsın yüreklere sımsıcak. Gül kokmayan bir yürek gördün mü, salıverirsin damlalarını hemencecik.

Hep ağlıyorsun Gönül çiçeğim,

Riyasız, hesapsız, gönülden damlıyorsun. Güle ait gönül damlalarında riya olmazmış zaten. Uzaklardaki gülün kokusunu aldın mı buğulanır çiçeklerin. Gülden haber etmeyiversin bir söz, gülü anımsatmayıversin bir koku, hemencecik aşka gelir ıslatıverirsin dikenlerini. Döküverirsin içinde ne varsa aşka dair. Kokuverirsin gül yaprağı yaprağı. Sevdaysa sevda, hasretse hasret, hüzünse hüzün ne varsa buğulu bulutlarında yağmur eder sunarsın bahara.

İyi ki ağlarsın gönül çiçeğim,

Çiçeklerin umut kokar. Kar yağmış don vurmuş ne gam. Sen çiçeklerini açtın ya. Bembeyaz ışıttın ya gönül baharlarını. Karakışa meydan okudun ya narin yapraklarınla. Ondandır ki bahara yeltenir oldu tüm ağaçlar. Çiçekler umutlanır oldu tomurcuklar içinde. Karlar altında kalmış olan bahar, meydan okur oldu karakışın dondurucu beyazlığına.

Baharı bile umutlandırdın ya gönül çiçeğim, gam sana yakışmaz gayrı. Mahzunluk sana yakışmaz, mahcupluk sana yakışmaz. Gam bizim işimiz, hüzün bizim işimiz gayrı.

İyi ki ağladın gönül çiçeğim,

Sen beyaz çiçeklerinle açmasaydın, sen beyazlığını damla damla düşmeseydin karakışın hüküm sürdüğü buzdan yüreklere, hangi ağaç meyveyi umut ederek çiçeklerini salardı karakışın bağrına? Hangi çiçek güneşli güzel günleri umut ederek tomurcuğunu terk ederdi? Hangi beyaz kelebek, soğuktan kenetlediği titrek kanatlarını semaya açarak kanatlanırdı.

İyi ki ağladın gönül çiçeğim,

Çiçeklerini açarken, özünden döktüğün damlaların sahte olduğundan dem vuranlar olduysa da, zamansız ve hesapsız buğulandığını düşünenler olduysa da öze hüzün gerek değil. Sen damlamasaydın karlara, karların eriyişinden kim söz edebilirdi? Kardelenler nazlı çiçeklerini açar mıydı beyaz karlara inat? Kim beyazlığın sadece karda değil, çiçeklerde de olabileceğini düşünebilirdi.

İyi ki ağladın gönül çiçeğim,

İyi ki döktün beyaz yapraklarını.

Sen de açmasaydın gönül çiçeğim, kara bulutların arkasındaki mavi gökyüzüne olan özlemler yeşermezdi dallarda. Belki hüzün savrulurdu sadece ağaçların kuru dallarında tipiyle karışık. Belki yağmur nedir bilinmezdi.

Oysa sen hep gülü savurdun gökyüzüne,

hep gülü koklattın rüzgârlara.

Kelimelerin özüne hep gülü fısıldadın.

Şimdi karakışın bağrında fırtına, boran da olsa hep senin dallarında açtığın beyazlığı savurur etrafa.

Sen bilirsin ki, bir çiçek ölmeden meyve dirilmez.

İyi ki ağladın gönül çiçeğim,

Taze genç kızlar, senin sunduğun beyazlıktan esinlenerek, beyaz gelinlikler düşler oldu. Genç delikanlılar beyaz gelinlikli taze çiçekler düşler oldu.

Adın baharla birlikte anılır oldu gönül çiçeğim. Rüzgârlarla karlara savrulan her yaprağın, karlara baharı hatırlattı. Çiçeklerin sıcak gözyaşlarıydı zira. Gözyaşları yağmuru, yağmur baharı hatırlattı sonra.

İyi ki ağlamışsın gönül çiçeğim,

Şimdi bildim, sürgünlüklerin, hasretliklerin, hüzünlerin neden senin dostun olduğunu. Sen gülü damladın karakışın rüzgârlarına. Gülü saçlarına takıp güden rüzgârlar, gözyaşlarını da taşıdı yedi iklime. Gül senin damlalarının özüydü çünkü. Gül sevginin özüydü. Hasretlikler, hüzünler, ayrılıklar gülün kokusudur çünkü. Sen gül kokuyorsun çünkü.

İyi ki ağladın gönül çiçeğim,

Şimdi senin çiçeklerinle sevgiliyle serenat eden sevdalıların vardır. Sonra, takıp rüzgârların terkisine beyaz çiçeklerini, savrulan ve hırpalanan ve dondurucu karlar üzerinde düşüp kalan narin ve fedakâr çiçeklerin vardır. Hasretleri, beyaz gözyaşlarında donup kalanların vardır. Gül diye karları avuçlayanların vardır.

Biz savrulduk rüzgârlarda, biz donduk senin damlalarınla karlarda. Dedin ya; “Çiçekler ölmezse meyveler olmaz.” Tomurcuklar da yok olmazsa güller açılmaz. Kar taneleri arasından gül fideleri yeşerdi şimdi.

Ölürsem başucuma bir gül dikilsin,
Ölürsem başucuma bir gülle gelinsin,
Gönül çiçeğim,
Bak yine ağlıyorsun!...

Nûr-u Çeşmim - 1
(Kız Kardeşe)

Nûr-u çeşmim, gönül aydınlığım,

Bir tebessümünü sun bana, dil-i âra gamzelerinden. Gönlümü aydınlatan, bir tebessümünü sun. Kalbimdeki hüzünleri, sevinçlere gark eden bir tatlı nazar sun. Gönül gülşeninden yanaklarına akseden bir nazar sun.

Gülün rengini kırmızıya çeviren, bülbülün yürekten süzülüp gelen hasret nameleriymiş. Ey bir dokunuşta sağnak olan hüzün bulutu. Bil ki yanaklarına süzülen hasret gözyaşların, benden bir busedir sana.

Nur-u dîdem, hüzün yüreklim,

Nedir bu kirpiklerindeki titreyiş, ve kömür karası gözlerinden süzülüp duran gözyaşlarına yataklık eden hüzün kırışıklıkları? On yedi yaşın kıyısında zambaklar gibi dururken, hercai tavırlara takılışın nedir? Bilirsin karşılıksız sevgi Züleyha'nın talihsizliğiydi. Ya senin hüzün karışığı suskun melâlin nedir? Oysa sevgi şimdi, en derin yerinde çağlamakta aynı denizin. Belki vuslatsızlığın hüznüdür sendeki nur-u çeşmim, belki vuslatın varlığı.

Melâl süzülen gözlerini, şefkatle silebilseydim nûr-u çeşmim. Sonra, hasret tuzu dökülmüş yüreğine, âb-ı hayat gibi dökülseydim. Ayrılığı vuslata ermiş sayardım o zaman.

Nûr-u çeşmim, yek diğerim,

Yüreğinde sızıyan ten sızısı değildir bilirim. Mutsuzlukların beslediği uzak emeller de değil. Bir gülün dalına konmuşluktur.

Güle sevdalanmak kolay değil bilirsin nûr-u dîdem. Mum gibi eriyip tükenmek var bu yolda. Ve her yanışta

gözyaşı akıtmak var. Ve sonunda bir imtihan var bu sevginin nûr-u çeşmim, bir imtihan.

Bilirim ki gözpınarlarında, Sevgili (s.a.s.)'den nurlar vardır. Damlalarına dokunmak, Sevgili (s.a.s.)'nin gülşeninden bir gül dermek gibidir. Gözyaşlarına dokunmak firâkın hüznünü, gurbete salmaktır benim için. Ve bilirim ki sen de sevgisin benim için.

Nûr-u çeşmim, bülbül yüreklim,

Dikenleri de var bilirsin bu sevdanın. Dört bir yanını kanatacak ve de yüreğini. Bu sevda ki, gül sevdasıyla örtüştürür yolları. Gül sevdası ki yolları dikenlidir.

Gül dökülen yolarda yürümeyi kabul ederken, renkli yaşmaklarla süslemek var başları. Ve o renkli yaşmaklar ki, iğreti nazarlara batar bir diken gibi. Ve o iğreti nazarlar, iğreti gülüşler ekecek ıstıraplarının üstüne. Ve sabır dökeceksin yaralarının üstüne.

Bu sevda uğruna, okul kapılarında masum gözyaşların süzülecek göz pınarlarından. Beyaz yaşmaklarına iğreti eller uzanacak. Ve küfür iklimlerinden; kar, tipi, boran vuracak yüzüne. Ve seni üşütecekler ve yüreğini acıtacaklar. Ve sevinçlerini yerden yere vuracaklar ve sabır gözyaşlarını tepeledikçe tepeleyecekler. Her şeye rağmen, bu sevda yolunda yürümeye var mısın bülbül edalım.

Nûr-u çeşmim, melâl yüreklim

Sevgi gözyaşların; çoraklaşmış insanlığımın üstüne, en berrak sular gibi damlar. Çağlayan ırmaklar gıpta ile bakar, sevgiyle süzülen gözyaşlarına.

Gözyaşının tebessümle tatlılaşmasını sende gördüm ben. Hasretin en berrak halini, yanaklarından süzülürken seyrettim. "Yağmurlardan sonra açarmış başak." Ve gözyaşlarından sonra, yanaklarda açan güllerin en pembesini sende gördüm.

Nûr-u çeşmim, gül kokulum,

Bu sevda pazarında nice Yâkublar gördüm ben, nice Eyyûblar, nice Yunuslar. Diri diri toprağa gömülen kız çocuklarının ardından, ağlayan Muhammed (s.a.s.)'i duydum sonra. Hamza'nın ardından ağlayan Sevgili(s.a.s.)'yi duydum. Bir de seni gördüm Yakubca.

Bir başka yürek için, kendi gönlünü kaynatarak göz pınarlarından dua dua salan gönle, hüsn-ü zan gerek.

Nûr-u çeşmim, sevgi meleğim,

Sevgiyle kaynayan yüreklerin gözpınarlarından süzülen yaşları, melekler taşırmış gözpınarlarına. Sonra melekler içermiş onları bengisu niyetine.

Sonra nefis ordularını, ten kalesini ele geçirmeden boğarmış gözyaşı çağlayanları. Sonra bu çağlayanlar, mazlumun dua nehri olurmuş, Rabbine doğru akan.

Nûr-u çeşmim, sevgi yüreklim,

"Biliyorum yüreğinde temiz bir aşk var. Onu art niyetsiz ve saf bir sevgiyle seviyorsun." (Sadi)

Sevgi safi de olsa her yönüyle beşere sunulmamalı. Sevdanın Yusuf'u olmak güzel ama bil ki Yusufluk kolay değil. Bil ki bu yürek, Yusuf olma sevdasından başka bir pâye alamamıştır.

Her şeye büyüklüğü kadar sunulmalı sevgi. Sevgi en çok En Sevgili'ye sunulmalı, sonra En Sevgili'ye sevdalı olanlara sunulmalı belki. Sonra, ten kalesine hapsolmamalı sevgi. Nefsin ordularına mağlup olmamalı. Nefsin olduğu yerde, sevginin ve vefanın sözü mü olur. Sevgi vefa ister, masumiyet ister. Sevgi, hüzünle yoğrulmuş tatlı gözyaşı ister. Sevgi, Yusuf bakışlı bir yürek ister. Sevgi Mecnunleyin bir gönül ister.

Bilirim bu ıslaklığın; sevgiyi kovayla alıp kaynağından, damla damla sunuşundur hasretin üzerine. Ve bilirim her sevgi gözyaşı ister, hüzün ister, hasret ister. Ve bilirim bu hasretin, bu hüznün, bu gözyaşının mutluluktan da öte bir şey olduğunu. Ve bilirim melâlin,

sevginin kaçınılmaz bir sonucu olduğunu. Ve bilirim melâlin, senin en doğal halin olduğunu.

Nûr-u çeşmim, melâl yüreklim,

Ben sararıp hazan türküleri tutturmuşken, sen daha boy vermemiş bir taze başaksın. Sen benim kararan dünyamda aydınlık mehtapken, senin aydınlık dünyanda görünmeyen bir yıldızım belki ben. Ki sen ömrünün yaşarken gün doğumunu, kararan ufkumda bir mehtap ararım ben. Ve sen Yusuf bakışlı bir yürek ararken bende, ben Leylamsı bir yürek görürüm sende.

Ey en taze baharında, eylül yağmurlarına tutulan melâl çiçeği,

Melâl ki kalbimizde tutuşan bir yangının alevidir. Ve alevleri kabartan, yangını söndürme gayreti içinde olan gözyaşlarıdır.

Bilirim alabildiğince bir mavilik vardır içinde, gökyüzünce. Yüreğin, mavimsi sevdalar saklar içinde. Alabildiğince sevda kuşları uçurursun semalarına. Ve rüyalarında şimdi; alabildiğince hüzün, alabildiğince sevgi var.

Sevgi, gözyaşıyla beraber kayıplara karışmış diyorlar. Kimisi Yakub'un yanına gitmiş, kimisi Mecnûn'un, kimisi de Sevgili (s.a.s.)'nin otağına dönmüş diyorlar.

Mavi bir yüreğe kanatlanmak da neydi öyleyse, nûr-u çeşmim! Bir mavi denize yelken açmak da neydi böyle!

Ya, bir kâbusla bölünürse rüyaların.

Ya, rüyalarına eylül yaprakları düşerse.

O kömür karası gözlerin, mavi umutlar kuşanır.

Ya bir gün, o mavi gökyüzünü kurşunî bulutlar kaplarsa.

Ya, tutulduğun mavilik kararırsa bir gün.

Ya sen, mavilikle dostluk hayalleri kurarken

o mavilik, girerse toprağın koynuna.

Yüreğin yanmaz mı o zaman, melâl yüreklim?

O kömür karası gözlerin, ıslanmaz mı boşu boşuna?

Nûr-u çeşmim, sevgi yüreklim,

Sevgisizlerin, peşinden ağlayacakları bir sevdikleri bile yoktur. Belki bu açıdan hüzün, bir lütuftur.

"Her sevgide bir hüzün bulaşığı olur"muş bilirsin. Bundandır ki hüzün, bu sevginin kaçınılmaz sonucudur. Ve sevgi kolay bir eylem değildir. Ve bu sevginin sonunda, toprak oluşun ıstırabı da var. Istıraba da hazır mısın hüzün çiçeğim?

Bilirsin:

"Giden sevgililer geri dönmezler"

Sevdikleri olmayanlar, sevdiklerini yitirmezler.

Ve bil ki nur-u çeşmim,

Sevgi, sınırı olmayan bir eylemdir.

Ölüm, ebedi aleme seferdir.

Ve orada, " İnsanlar sevdikleriyle beraberdir."

Ve sanma ki bu yürek, sevginden bîhaberdir.

Orada, birlikte Sevgili'ye (s.a.s.) komşu olmak temennisiyle.

Umut Çiçeğim
(Herkesin Kendi Umuduna)

Umut Çiçeğim,

Bir yanın hüzne mahkum, bir yanın masumiyete sanki umut çiçeğim. Melâli, melâl tadında, ağlamayı da ağlama tadında yaşıyorsun hep. Bilirim O'nun yolunda; melâl de, ağlayışlar da tatlı bir tebessüm gibidir senin engin yüreğinde. Senin gönül boyutuna erişememişler; zamanın hüzünlerini bir gergef gibi örüp de üzerlerine, içinde kaldılar. Zaman, gül mevsiminin ardında kaldı sanki şimdi.

Nasıl bir zamanın, hangi pusulu boyutundayız bilir misin umut çiçeğim? Dünya zamanıyla vuslata ulaşamayacak umutları taşımaktayız yüreğimizde, sevgiye dair. Enaniyet zindanlarımıza hapsettiğimiz kişiliklerimiz, küf kokulu prangalarımızı kıramıyor şimdi.

Umut çiçeğim,

Hayallerimizi buzdan gemilere bindirerek, karası olmayan ateşten denizlere saldık fırtınalarda, umutlarımızla beraber. Köpekbalıkları kovalarken sevdamızı boranlı ummanlarda, akbabaları umut ederek saldık gözyaşlarımızı gökyüzüne. Ve melâl kokan sevda nefeslerinden süzülen dualarımızı savurduk, umuda doğru esen rüzgârlara.

Sonra, hayal ettiğimiz umut kapılarımızın sürgülerini sürdüler arkalarından. Hayallerimizden gerçekliğe açılan kapılarımız duvar oldu. Ülke ülke, yürek yürek gül götürmekti hayalimiz oysa.

Umut çiçeğim,

Kavî bildiğimiz sevgilerimizi, sahte metâlara satar olduk bizler de. Küskünlüklere fedâ edip sevgi notalarımızı, gönül tellerimizden nâme nâme dökemedik. Yalnızlığa sürgün edilmişçesine kalakaldık, gün görmeyen gönül mağaralarımızda. Acılarımıza sitemden başımızı kaldırıp da acılarımıza dualar etmeyi unuttuk.

Umut çiçeğim,

Bakarsan bağ bakmazsan dağ olurmuş, bilirsin.

Gel, yüreğimizdeki uç vermiş sevda yaralarını sitem hançerleriyle dağlamayalım artık.

Gel, vefa tohumlarını yeşertelim içimizde yeniden. Yeter artık yalnız başına ağladığın.

Gel, avuçlarımızı açarak Rahman'a, birlikte biriktirelim gözyaşlarımızı.

Gel, umut ufuklarımızın karanlıklarına salıp hayallerimizi, ye'is tohumları ekmeyelim içimize.

Gel, gözlerimizi alıp karanlık ufuklardan, altlarından berrak sular akan Sevgili'nin (s.a.s.) yurdunu düşleyelim, hayatın öbür yakasına dair.

Gel, tenimizde ayrılık rüzgârları eserken, Sevgili'ye (s.a.s.) komşuymuşuz gibi düşleyelim hayatı.

Umut çiçeğim,

Avuç avuç semaya açtığımız ruhlarımızı, dualarla kanatlandıralım mı? Kurak sevgisizlik mevsimlerini peşpeşe yaşayan dünyamıza, rahmet kokan ıslak sevgiler dileyelim mi birlikte? Maddeye dâir hırslarımızı betonlara gömerek, yüreklerimize ekelim mi sevginin her rengini? Ve sevgiye ait hasatlarımızı dererek, umut ambarlarımızı doldurup da gidelim mi Sevgili'nin (s.a.s.) yanına komşu olarak?

Umut çiçeğim,

Rabbimiz bizi sevgisinden yaratmışken, sevgiyi bilmemek O'nu bilmemek değil de nedir? Bilirsin, sevgi-

siz, çiçekler bile kurur. Ve bilirsin ki "İman nurdur." ve de özüdür sevgi, imanın. Sevmeyen iman eder mi hiç umut çiçeğim? Ve yine bil ki umut çiçeğim, sevgiyle ışır bir insan, sevgiyle yeşerir bir ağaç, sevgiyle aydınlatır Dünya'yı Güneş. Ve sevginin adı insanlıktır. Sevgisiz bir insan, makber kadar karanlıktır.

Umut çiçeğim,

Umutları şafaklarda kurşunlamaktır, sevgisiz başlayan bir hayat. Umutlarımıza astığımız bir kırmızı güldür sevgi. Ve Cennet'in de en nadide çiçeği, O (s.a.s.) Gül'dür. O'na (s.a.s.) erişmek baharın en güzeline erişmektir.

Umut çiçeğim,

Umutlarımızı asıp gül dalına, gölgesinde hülyalara dalıp, sevgiyi kuşanalım mı alabildiğince? Ve her dem Gül gibi kokup, Gül'(s.a.s.)ü söyleyip Gül'(s.a.s.) e komşu olalım mı?

Ne dersin Umut Çiçeğim!

Yusuf'un Yüreği'ne
(Hz.Yusuf'a ve Yusuflara)

Ey Yusuf!

Gül yüzünde güller açan Yusuf

Güllerin yapraklarında açan ey.

Hep "Ben bilirim!" diyenleri gördükçe, " Rabbim en iyisini bilir" demiştin. Sen ne güzel söyleyip, ne güzel düşünmüştün.

Ne desem ki ah, gönül vurgunu güzelliğim.

Yıldızları büyülemiş güzelliğin,

Kuyuları dolduran gözyaşın,

Zindanları çürüten hasretin,

Çölleri yakan yürek yangınlığın,

Birkaç satıra sığmaz ki!

Karanlıktı kuyu ve mavi gökyüzü vardı.

Yüreğin ürkek bir tavşanın yüreği gibi inip inip kalkıyordu. "Anne" diyemiyordun, biliyordun ki annen yoktu. "Baba" diyordun ama duyuramıyordun sesini. Karanlıklar yutuyordu, kuyu yutuyordu, çöl yutuyordu sesini.

Gece inip inip kalktı defalarca üzerine. Sonra ikişer üçer geldi deve kervanı. Yakıcı çöl sıcağından serinliğin özlem iklimine konak kurdular. Yanık bağırlarının hasretini dindirmek için saldılar kuyunun bağrına, boş kovayla hasretlerini.

Kuyuda bir ürkek yürek vardı.

Kuyuda bir avuç çığlık vardı.

Kuyuda gözyaşı vardı, suyla karışık.

Kuyuda Yakub' un dağ gibi hasreti vardı.

Son rüzgâr son güneş ışığını ufuklara gömerken, kuyuya atılan kovayla beraber, bir güneş yeniden doğuyordu yeryüzüne.

Aydınlıktı, kuyu ve mavi gökyüzü vardı.

Güneş, Ay ve yıldızlar birlikte gülümsediler Yusuf'a. Gökyüzündeki hüzünlü rüzgâr, neşeyle okşadı Yusuf'un saçlarını. Ve kafası kesilmiş kuşun etrafa savrulan tüyleri, sevinçle havalandı gökyüzüne.

Ey Yusuf,

Züleyha'nın yüreğine, Sen kuyuya düştüğünde düşmüştü belki ateş. Belki, Sen yeryüzüne düştüğünde... Kim bilir belki de Galû Belâ'da düşmüştü Züleyha'nın yüreğine bu mavi sızı.

Aydınlıktı, çöl ve mavi gökyüzü vardı.

Bir kervanın terkisinde ay yüzlü Yusuf vardı. Yakub'un yüreğinde dumansız ateşler yanıyordu.

Kenan'da çöl yanıyordu...

Mısır'da Nil yanıyordu...

Yaklaşmakta olan kervanın her adımında, Züleyha'nın yüreği aydınlanıyordu. Gülistanın bağrından koparılmış bir tomurcuk, haraç mezat satılıyordu Mısır pazarlarında.

Yusuf'un sessizce inleyen yüreğine, sessizce inleyen Yusufçuklar konuyordu. Ve sonra...

Gözyaşlarının yakıp kavurduğu, kapanan gözleriyle Kenan dağlarında dolaşan Yakub'a havalanıyorlardı.

Aydınlıktı, Nil ve mavi gökyüzü vardı.

Bir de Ay vardı haraç mezat pazarda. Bir kuyu sessizliğindeydi Yusuf. Meçhul bir yolculuğun başındaydı. Ve karanlık çökmeden Nil'in üzerine, Yusuf yeni yerini buldu.

Yusuf bir kutlu saraydaydı.
Ve Yakub yüreğiyle ordaydı.
Züleyha her şeyiyle ordaydı.

Güneş Sana meftundu, Ay Sana meftundu, yıldızlar Sana meftundu. Ve Züleyha da meftun oldu Sana.

Ve bir talihsiz gündü ki o gün.
Rabbine sığındığın gündü o gün.

Kuyuda hırpalanan tenin, bir kez daha hırpalandı Züleyha'nın tırnaklarıyla. Ve kuyu vurgunu hüzün karası gözlerin, bir kez daha tanışıyordu zindanla o gün.

Karanlıktı, sekiz zindan ve süzülen mavi ışık vardı.

Ey, ay yüzünü zindanların karartamadığı gönül aydınlığım. Zindan yorgunu, Züleyha vurgunu gözlerindeki umut pırıltılarını hissettikçe daha bir parlar gözlerim.

Belki sekiz kapılı zindanlarda, pencerenden belli belirsiz süzülen ışık, rüyalarına giren mavi bir yıldızın parıltısıydı. Bundan dolayı maviyi severim ben. Bundan dolayı mavidir benim adım. Bundan dolayı gökyüzü geceleri daha bir hoş görünür bana.

Ve her bir umut yıldızı söndüğünde içimde, gökyüzünün renginde senin ışığını ararım.

Ey edep sultanı masum güzellik!

Yüreğindeki nurunun ışığıyla zindan duvarları secdeye kapandı. İftiranın ıstırabıyla gözlerinden, nur yü-

züne doğru süzülen damlalar, secdeye kapandı. Zindan, zindan olarak yaratıldığına utandı. Böyle bir güzelliği karartmak, kimin haddineydi ki?

Ey sınanmış kalbin, muzaffer taşıyıcısı sultan!

Firavun'un piramitleri, kızgın çöl kumları şahit ki, sen aşk denilen duyguyu yüreklerde adam edensin. Sen aşkı ten kıpırtılarına hapsedip, yüreklerde sımsıcak yaşatansın.

Yıldızları sana secde ettiren; kuyudaki, zindandaki ve Züleyha'nın yüreğindeki hapisliğin değildi. Nefsini yüreğine sımsıkı hapsetmendi.

Bilirsin ki nefis, en ıstıraplı tutsaklığını sende yaşadı. Bundandır belki en karanlık yüreklerin, aydınlık yürekli Yusuflardan hoşlanmamaları. Bundandır belki, karanlık yüreklerin aydınlık yürekleri taş zindanlara hapsetmeleri.

Aydınlıktı, gül ve Züleyha vardı.

Ey adı Züleyha'nın adıyla yazılan!

Çöllerde yandın,

Zindanlarda yandın,

Kuyuda yandın,

Züleyha'nın yüreğinde yandın.

Sonra...

Sonra, Züleyha'nın iman giren yüreğinde bir gül gibi açıldın.

Zindanlar Seninle güzeldi.

İsli duvarlar Seninle güzeldi.

Paslı demir kapılar Seninle güzeldi.

Ve hür kaldığın gün, hepsi senin hasretinle inledi.

Ey imanlı yüreklerin gönül aydınlığı!

Zindan vurgunu gözlerin aydınlığın nuruyla tanıştığı gün, Züleyha'yla göz göze gelmiştin. Züleyha'nın yüreğinden kanlı ırmaklar aktı o an. Mavi bir sızı sardı kalbinin her yanını.

Senin yüreğin güzeldi, Züleyha'nın da yüreği güzeldi artık.

Ve bir kanatlı yürekti ki Yusuf'un yüreği, günümüze kanat açtı. Bir kanatlı yürek oldu Züleyha'nın imanlı yüreği, günümüze kanat açtı. Yüreklerin sınırsızlığı kadar kanat çırptılar sonsuzluğa. Yüreklerin sınırsızlığı En Sevgili'ye akmaktaydı zira.

Aydınlıktı, mavi gökyüzü ve Yusufçuk kuşları vardı.

İsli zindanlardan berrak aydınlığa kavuştuğun gün, yüreğinden mavi gökyüzüne, sayısız Yusufçuk kuşları havalandı.Yusufçuk kuşları bunun için narin, bunun için ürkektir zaten.

İşte o Yusufçuk kuşların şimdi, Yusuf yüzlülerin yüreklerine kondu. Onlar da sınanmaktalar şimdi, Senin gibi. Belki onların kendilerine secde eden yıldızları yok ama, onlar da Senin gibi ay yüzlü. Onlar da Senin gibi masum, Senin gibi hüzünlü.

Ey Yusuf,

Ey yüreği mavi sızılı!

Züleyha'ya "Rabbim, Senin O'nun yüreğini aç. Belini büken yükünü kaldır üzerinden." diye ettiğin duayı, günümüzün Züleyhalarına da yüreğinden uçurduğun Yusufçuk kuşlarıyla gönder.

Senin nurunla tanışan çöl ne güzeldir,
Zindan ne güzeldir,
Kuyu ne güzeldir,

Senin nurunla tanışan Züleyha ne güzeldir.

Yüreği ten kıpırtılarını duymayan Züleyha ne güzeldir.

Yüreği mavi sızılara tutulmuş Züleyha ne güzeldir

Ah, ay yüzlü, güneş yüreklim.

Keşke bütün Züleyhalar bir Yusufun mavi sızılarına tutulsaydı da aydınlansaydı ruhları. Keşke bütün Züleyhalar, Yusufların aydınlığında bulsalardı En Sevgili'yi. Ve bütün Züleyhaların, nurdan damlalarca aksaydı mavi bir sızı gönül evlerine.

Ey sevda yüreklim,
Züleyha titreyişli bedenler
Ten kıpırtılarına tutuldular yine
Mavi sızılar yüreklerden çıktı, uçtu
Yüreğinde, taa yüreğinden
Yusufçuk kuşları göndersene.

Yusuf'un Hasretine Dair

Sultanım,

Belli ki ıstırap olmadan olmuyor. Belli ki acıyla çıkılıyor gökyüzüne, belli ki Yusufçuk hüzünlerle çıkılıyor. Kalbine mavi sızılar dolmadan uçamıyor gökyüzüne, belli ki Yusufçuk kuşları. Bunu Seninle öğrendim ben.

Acının olduğu yerde gafletin olmadığını Seninle öğrendim ben.

Değil mi ki masumdun...
Masum olmayı Seninle öğrendim ilkin.
Değil mi ki titreyen tene yüz çevirdin.
Titreyen tenlere yüz çevirmeyi seninle öğrendim.
Değil mi ki yürekten yüreğe ince bir yol vardır.

Ben senin yüreğinin sızısını duydum ilkin. Bilirim ki gönlümden dökülenleri sen gönlünle duyarsın. Ama istedim ki bu hislerime, kağıt kalem de şahit olsun.

Ey edep sultanım,
En masum kokuların sultanı ey!

Yakub'un gözlerine ışık veren gömleğinin kokusunu, hangi rüzgâr terkisine alıp da götürdü bilinmez. Bu sebepten, bütün rüzgârlarda Senin kokunu ararım bir Yakub hüznüyle. Bütün kuşlara senin saçlarına değen rüzgârları sorarım. Bütün çöl yağmurlarında sırılsıklam olurum, belki Sen yağarsın diye.

Kararmış yüreklerimiz Senin ten kokuna ne kadar da muhtaç bu gün, bir bilsen.

Bir bilsen hüzün karası yüreklerimizdeki, katranlaşmış kirleri.

Gel ey, edep sultanım,

Gel de dallarımda alabildiğine aç.

Zaman içinden geçit verseydi eğer, yayan yapıldak yollardaydım bugün. Gökte yıldızlarla, yerde dağlarda yollardaydım bugün.

Sana muhtacız bugün edep sultanım. Şeytan bütün tenlere, bütün arzularını yüklemişken, Sana muhtacız. "Sana en fazla muhtacız" bugün.

Ateşler içindeki hastaya su neyse,
Tuz yangını yüreklere su neyse
Otuz beş yıllık zindan mahkumuna güneş ne ise
Sen osun şimdi bize.
Rabbim ey,
Rahmetinden ümit kesilmeyen Rabbim ey!
"Güneş ve Ay'ı bir araya getiren"

"Gizli de olsa açık da olsa kalplerde olanı bilen."Rabbim ey!

Yusuf'un Rabbi olan Rabbim!
Yusuf'un duasını bize de ulaştır.
"Rabbim yüreğimizi aç!"

Ey Yusuf!

Ey Yakub'u yüreğinden eriten Yusuf
Züleyha'yı yüreğinden titreten Yusuf
Yıldızları bir bir takan peşine ey
Güzelliği sözcüklere sığmayan ey.
Kuyular, kuyu yaratıldığına
Senden sonra pişman oldu.
Şimdi her bir kuyu
İçine su doldurmuş Seni beklemede.
Değil mi ki,
Sen kuyuya atılınca Güneş'in bağrı yandı
Seni göremeyeceğini sanarak.
Rüzgâr inledi sonra,
Saçlarına değemeyeceğini sanarak.
Seni görmemek

Beni perişan etmez mi sanırsın.
Kafası koparılan karaca bile
Sevinmişti o an
Kanım Yusuf'un gömleğine değecek diye.
Bütün kurtlar o gün bu gündür,
"Yusuf'u kurtlar yedi." iftirasına dayanamayıp
kendini dağlara vurdu.
Ah zindan çiçeğim!
Sen gülümseseydin eğer gençliğimize,
Bütün hüzünlü yürekler
Beyaz zambaklar gibi açardı.
Bütün çehrelerden
Tebessüm sadakaları dökülürdü.
Şimdi ey nazlı Yusuf,
Hasret yangını, gül solgunu yüreğimden
Senin gül yüzün geçer.
Naz çiçeği yanakların geçer.
Alnında ışıyan,
Muhammed (s.a.s.)'in nuru geçer.
Ah Yusuf,
Haya abidesi, narin çiçek,
İblis Rabbisine isyan ederken;
"Sana uyanları yoldan çıkaracağım."
tehdidini savurduğunda
Belli ki, Seni hesaba katmamıştı.
Sen ey güneş yüzlü,
Sen sadece Züleyha'yı değil
Şeytan'ı da hayal kırıklığına uğrattın.
Alt üst ettin onun hesaplarını.
Ey nurlu çöl çiçeği,
Adım adıyla anılası ey
Ey yürek sızım
Çöllerde yandın,
Kuyuda yandın,
Zindanda yandın,

Züleyha'nın yüreğinde yandın
Sonra...
Bir hüzünlü Muhammedî gül gibi
Açıldın ışıltılı yüreklerde,
Açıldın yüreğimde.
Ey hüzün karası gözlerinde
Karanlığın on bir ışığı doğan
Ey En Sevgili'den lütuf olarak sunulan
Ey güzelliğiyle tebliğde bulunan,
Ey kuyulardan zirvelere,
Zindanlardan nura ulaşan!
İçimde çarpan yürek
Seni söyler bilir misin?
Ey iffeti içinde bir nazlı çiçek gibi besleyen,
Büyüten ve süsleyen,
Ey karanlık yüreğimin loş penceresinde
Kanat çırpan mavi güvercin.
Ey düşlerimde renk renk açan
Hiçbir çiçek senin güzelliğini kokmamıştı
Ama biliyorsun ki Senden sonra
Senden güzeli de açtı bu dünyada
Senden güzeli de koktu iklimlerimizde
Adı Muhammed'di (s.a.s.)
Biliyorum ki O (s.a.s.)
Senin de sevgilindi.

Hoşgeldin Bebeğim
(Bebeklerimize)

Hoş geldin dünyamıza gül kokulu bebeğim,

Şimdiden gülücüklerini umut ağacımızın dallarına astık. Rengarenk çiçeklerle bezendi dalları umut ağacımızın. Senin için Yusuf yüzlü ninniler besteledik şimdiden. Senin için İsmailleyin kurban sunduk Rahman'a.

Umut ederiz ki bebeğim; yüzüne yansıyan saflığın en berrak nûru, rûhuna da dolsun ömrü devranında. Çoğaldıkça çoğalsın nûrun içinde ve biz seni büyütürken, sen de sevdalarımızı büyütesin.

Hoş geldin dünyamıza gül kokulu bebeğim,

Umarım ki hayat hikayen pürüzsüz yazılmıştır Levhi Mahfuz'da. Umarım ki tebessümlü rüyalarca bir hayat süresin. Çünkü biz tebessümlü rüyalar gördük senin için. Ak yüzler ve ak bahtlar vardı sana dair rüyalarımızda. Rengi çalınmış rüyalarımızın rengi oldun, ahengi bozulmuş hayatımızın ahengi oldun şimdiden. Ve ufukları karartılmış hülyalarımızın ışığı oldun.

Ve seninle bebeğim; bir kez daha anne baba olduk, bir kez daha olgunlaştık dallarımızda. Bir kez daha şükürler ettik Rahmanı Rahim'e, yeni bir gül sunduğu için bize. Sevgiyi bir defa daha indirdik, şefkati bir daha indirdik tozlu gönül raflarımızdan.

Hoş geldin dünyamıza gül kokulu bebeğim,

Güzel isimler ısmarladık senin için. Ensarlarca büyütülmen için dualar aldık. Ve sana dair umutlarımızı, uçurtmalara bindirip saldık mavi gökyüzüne. Senin için gök yeleli atlar süsledik, binesin diye. Umutlarımızın şehzadesi sen ol istedik.

Hoş geldin dünyamıza gül kokulu bebeğim,

Sana yataklar hazırladık kuş tüyünden. Oyuncaklar aldık her çeşidinden.

Kuş tüyünden yatağında uyu ve büyü bebeğim. Ama bil ki bebeğim, toprak damların loş odalarında doğup, hasırlar üzerinde büyüyen bebekler de var dünyamızda.

Sen oyuncaklarınla oyna bebeğim, bu bebek olmanın hakkıdır. Ama Afganistan'da Çeçenistan'da füze parçalarını oyuncak eyleyen bebekler de var.

Sen güven içinde uyu, beşiğine gül düşen bebeğim. Ama beşiğine füze düşen, Filistinli çocukları da bil.

Sen annene sarıl ve uyu bebeğim. Ama annelerinin karnında çarmıhlara gerilen bebekleri de bil.

Ve verilmeyen sevgileri, insanların bigane gözlerinden dilenen kimsesiz çocukları da bil. Ve bil bebeğim, büyümeden ölmeyi bekleyen çocukları.

Hoş geldin dünyamıza gül kokulu bebeğim,

Sen hayatımıza bir ilkbahar gibi geldin. İlkbaharlarda yağmurları da göreceksin bizimle beraber bebeğim. Sulu sepken ıslanacağız kimi zaman seninle.

Ve bu ilkbaharlarda, kararmış gökyüzünden yüzümüze damlayan yağmur değildir bazen. Masum yavrucakların gözyaşlarıdır yüzümüze savrulan kimi zaman. Ve gürültüyle çakan şimşekler, çocukların içine bıraktığımız ve onlarla beraber büyüttüğümüz korkularımızdır.

Yıldızlara korkarak bakar onun için, bir Iraklı çocuk. Çünkü onun ülkesinde yıldızlar yeryüzüne düşerek patlar. Çünkü düşerek patlayan bir yıldız yetim bırakmıştır onu. Ve yıldızlara değer de düşer diye uçurtma uçurmaya korkar

Afganlı, Iraklı, Filistinli çocuklar. Gökyüzünden yağan havai fişekler yakmıştır çocukların umutlarını. Havai fişeklerin onlara ne hissettirdiğini bir bilebilsen bebeğim.

Bebeğim,

Bil ki, yaşanmamış hayatlarını, savurup yüzümüze terk etmekte bir kısım akranların. Onlar, gülü tanımadan güllerle dönüyorlar gülistana. Onlar, kuşların kanadında uçuyorlar, kuşlarca şimdi.

Ama ateşlerde yanmaz, bombalarla ölmezmiş bir gül.

Hoş geldim dünyamıza, beşiğine tebessümler eken bebeğim,

Bütün gerçekleri bilmen gerek bebek. Bil ki hep “Hoş geldin” lerle karşılanmayacaksın bu dünyada. Bil ki, sesini duyar duymaz, teni sana benzemeyenlerden, dini sana uymayanlardan düşmanların oluştu hemen. Ve bil ki bebeğim, binlerce kilometre ötelerden füzeler ayarlandı üstüne.

Gül kokulu bebeğim, kim bilir belki doğar doğmaz ağlayışın bundandır. Bundandır belki, ısrarla dünyamıza gözlerini açıp bakmayışın.

Hoş geldin dünyamıza gül kokulu bebeğim,

Bil ki geldiğin alemde duyduğun o en güzel sesi, hiçbir zaman duyamayacaksın bu alemde. Bil ki en güzeli göremeyeceksin. Sonra gül mevsimine de yetişmekte geç kaldın, bunu da bil.

Gülün dikenine bile tahammül yok, bu geldiğin dünyada. Ama gülün kokusu senin ruhunda gül kokulu bebek. Gül seni seviyor nazlı bebek. Böyle masum kalırsan, hep seni sevecek Gül. Böyle saf kalırsan hep sen de seveceksin Gül’ü bebek.

Vefalı ol ki bebeğim En Sevgili’ de sevsin seni. Sevginle vefalı ol, kulluğunla vefalı ol En Sevgili’ye

Sevgili İinsanlık
(İçimizdeki İnsanlığa)

Senin gerçek halini en son, Sevgili'yle (s.a.s.) beraber kol kola görmüşler. Merhamet, şefkat, hoşgörü ve sevgi de yanınızdaymış. Zaman zaman bir görünüp bir kaybolsan da o gün bu gündür hiç kimse görmemiş gerçek halini.

Bir yerlerde saklanıyorsun, bunu biliyoruz. Koluna girecek dost yürekler arıyorsun belli ki ortaya çıkmak için. Belli ki bir hayli dargınsın bize.

Sevgili İnsanlık,

Biliyoruz ki şu yaşlı yeryüzü, senin en berrak hâlini Sevgili'nin (s.a.s.) ışığıyla gördü. Daha önceleri de görülmüştün Yusuf (a.s.), Musa (a.s.), İsa (a.s.) ve birçok sevgi dostlarıyla. Ama hiç bu kadar güzel tecelli etmemiştin dünyamızda.

Hep böyle defalarca saklanmışken, defalarca belirmiştin yeryüzünde.

En son saklandığında yeryüzünde bir mağarada, Sevgili'yle (s.a.s.) inmiştin dağın zirvesinden insanların arasına. İnsanlar sana muhtaçtı çünkü. Ve O Sevgili'yle (s.a.s.) beraber, milyonlarca parçaya bölünerek yerleşmiştin yüreklere.

Sevgili İnsanlık,

Biz biliyoruz ki şimdi, sen Sevgili'den (s.a.s.) önce diri diri toprağa gömülen körpe kız çocuklarının feryatlarıyla terk etmiştin insanları ve de şehirleri.

Sırtında kırbaçlar şaklayan çaresiz kölelerin iniltileriyle terk etmiştin.

Alkol kokan, hoyrat şehvet hırıltılarına kulak tıkayarak terk etmiştin.

Zalimin gürleyişleri, mazlumun inleyişleriyle terk etmiştin bizi.

Ve daha önceleri sevgili insanlık,

Yusuf'la (a.s.) kuyuya atılmış, Eyyüb'le (a.s.) mağaraya sürülmüş, Yunus'la (a.s.) balıklara yem edilmiştin. Ve her gidişinden sonra; gözyaşlarıyla döndün insanların arasına, bir Sevgilinin kolunda.

Sevgili İnsanlık,

İnsanlar zaten seni, Sevgili'nin (s.a.s.) gözyaşlarında gördüler önce. Ve biz gözyaşlarıyla beslendiğini, gözyaşlarıyla büyüdüğünü biliyoruz yüreklerde. Ve biz; bir tarafının, bir gözü yaşlıyla sürgünde olduğunu da biliyoruz, şimdilerde.

Sevgili İnsanlık,

Şimdilerde sana o kadar muhtacız ki... Hangi mağaranın içinde, hangi kuyunun dibinde, hangi denizin ortasındadır diğer yarın, bilemiyoruz?

Sevgili İnsanlık,

Bugünlerde sana muhtacız. Sana en fazla muhtacız bugünlerde. Ne olur ortaya çık da göster bizlere gül cemâlini. Ne olur bir gözü yaşlıyla in artık şehirlerimize. Ne olur karakışa dönmüş yüreklere bir sıcaklık getir!

Masum bir çocuk edasıyla çağırıyoruz şimdi seni.

Sevgili İnsanlık,

"Elma" diyoruz, ne olur ortaya çık.

Sevgili İnsanlık,

Nedendir bu yüreğimdeki inleyişler bilir misin?

Bugün yine; acıyı vurmak isterken sapan taşlı çocuklar, acıyla vuruldular.

Bugün yine, binlerce çocuğun ekmekleri ellerinden alındı.

Ve bugün yine, siyah tenli çocuklar korkuyla baktılar beyaz tenli adamın elindeki silaha.

Ve bugün yine, sen girmeyesin diye Filistin kentlerini tanklarla kuşattılar.

Ve kuyulara betonlar döküldü ve mağaralar bombalandı ve denizler yakıldı sen dönmeyesin diye.

Sevgili İnsanlık,

Bir çocuk masumiyetiyle çağırıyoruz şimdi seni.

"Elma" diyoruz, çık artık.

Sevgili İnsanlık,

Akıllar senden uzaklaşmakta senin yokluğunda. Sen biliyorsun ki; sevgi, merhamet, şefkat ve gözyaşının eşlik etmediği bir akıl, et yığınından başka bir şey değildir.

Şimdi, et yığınlarının inşa ettiği çelik paletler arasında ezilmektedir merhamet. Ve merhametin öldüğü bu dünya, kanlı bir dünya oldu. Ve gözyaşlarından mahrum bu dünya, kurak bir çöle döndü.

Sevgili İnsanlık,

Gözyaşları sendedir bunu biliyoruz artık.

"Elma" diyoruz, ne olur ortaya çık.

Sevgili İnsanlık,

Sen gittin; cimrilik, cehalet, kabalık, budalalık, enâniyet, nefsâniyet, şehvâniyet boy verdi gönül vadilerinde. Ayrık otları gibi sardılar ruhları. Ve sevgi, bir kuş gibi uçup terk etti beden kafeslerini.

Sen gittin; dertsizler dertlileri, sağlıklılar hastaları, zenginler fakirleri, sahipliler sahipsizleri unuttu. Sen gittin, büyük balıklar küçük balıkları yuttu.

Sen gittin; benlikler nefislere kaptırıldı ve ruhların içi boşaldı. Ve benlikler, içi boşalmış ruhlara put olarak dikildi. Ve şimdi insanlar kendi benliklerinin firavunluğunu yaşıyorlar. Ve dünün putperestlerinden daha vahim bir durumdalar.

Sevgili İnsanlık,

Belki bir yetim yürekte büzülüp kaldın, belki başı okşanası masum bir çocuğun yüreğinde. Belki sürgün yemiş gönüllerin içine akıttığı gözyaşlarında saklısın, belki bir kutlunun hüzünlü yüreğinde.

Yine insanların yüreğindesin, biliyoruz.

Ve seni, kavminin Yunus'u (a.s.) araması gibi arıyoruz.

Sevgili İnsanlık,

Bir çocuk masumiyetiyle bir kez daha "elma" diyoruz.

Ne olur, ortaya çık artık.

Esmer Çocuk

Umutlarını yıldızlara salamayan Esmer Çocuk!

Gökyüzüne beyaz balonlar uçar, sarı balonlar uçar, hatta kızıl balonlar uçar.

Rengini güneşin çaldığı esmer çocuk! Sen hiç esmer balonların gökyüzüne uçtuğunu görmedin. Bu yüzden hiç esmer bir balon uçurmadın gökyüzünün maviliklerine. Bil ki, balonların gökyüzüne yükselmesi; balonların renginden değil, içinde taşıdığı havanın yoğunluğundandır.

Umutları da yıldızlara taşıyan, umudu yüreğinde taşıyan insanın rengi değildir esmer çocuk. Yürekte taşınan umudun rengidir.

Ağlamayı ağlama tadında yaşayıp, gülmeyi ise gülme tadında yaşayamayan esmer çocuk!

Şimdi özgürlüğü pencere kenarında bile yaşayamıyorsun biliyorum. Sakın içlenme, ilkbaharında sonbaharı yaşayan hayatına. Bil ki bu zulüm, bir kutlu sınanmadır senin için. Her şeye rağmen sal, yüreğindeki umutları yıldızlara. Umutlar dört duvar arasında da uçar yıldızlara.

Kızgın çelik namluları, gözyaşıyla soğutmaya çalışan esmer çocuk!

Kutlu bir imtihan, kutlu bir sabrı gerektirir. İyiye de kötüye de pay vardır İlahi adaletten. İyinin yüreğinde hüzün ve sevgi, kötünün ellerinde iyinin yüreğinin kanı var senin memleketinde. Hüzün ve sevgiyle sınanmak, kanla sınanmaktan yeğdir. Hüzün ve sevgi mazlumdur ve öğünülesidir. Oysa kanlı eller utanılasıdır her zaman. Kanlı eller sıkılası değildir. Kanlı eller yalnızdır

her zaman. Oysa; sevgi ve masumiyetin olduğu her yürekte görünmeyen bir hat vardır. Kablosuz telefonlar döşenmiştir aralarında. Dualar uçuşur aralarında. Hiçbir dem, yalnız değildir onlar.

Dört duvar arasından yıldızlara gönderdiğin hüzünlerini yıldızlar da taşıyamadı. Ve senin gönderdiğin hüzünlerini, bütün dünyaya ekti yıldızlar. Ve merhameti uç vermiş bütün yürekler, kabuklarını kanatarak seni anıyorlar bugün.

Tank mermilerine taş atan esmer çocuk!

Karşında çelik giysilerin ve çelik tankların içinde; silah kullanmayı öğrenmiş, teçhizat taşımayı öğrenmiş, pusu kurmayı ve katliam yapmayı öğrenmiş, iyi tank kullanmasını öğrenmiş ama asla sevgiyi, merhameti, şefkati ağlamayı öğrenemememiş insancıklar var.

Sen her şeye rağmen sevmeye, merhamet etmeye, ağlamaya kısacası insan olmaya devam et. Bil ki Sevgili (s.a.s.) gözü yaşlılarla beraberdir, masumlarla beraberdir. Bil ki uzun vadede kazanan hep masumiyet olmuştur.

Gözyaşlarına hapsedilen esmer çocuk!

Uzun namlulu çelik yığınları, yalnızlaştırdı şimdi seni dünyada. Memleketinin şakağına çelik namlular dayanmış durumda. Pencerene konan umut kuşlarını bile vuruyorlar.

Kıyılarına tusunamiler, çiçeklerine boranlar vurmakta bugün. Ve sen tankların namlularına sapan taşları atarken, medeni (!) dünya elini başının üzerine koyarak teslim oluşun seyrini yaşıyor şimdi.

Fitnelerin ve günlük telaşların bir araya getiremediği yürekleri şimdi sen getirdin. Merhametin çarptığı bütün yürekler seni çarpıyor şimdi.

Umutları, merhametsizliğin darağacına çekilen çocuk!

Sokaklarındaki tankların namlularına darağaçları kuruldu. Merhamet, bütün masumiyetiyle darağaçlarına çekildi ve altındaki sandalye tekmelendi. Oysa; vadedilmiş davalar uğruna astıkları merhamet, kendi vicdanlarıydı. Merhametin altındaki sandalyeyi tekmeleyen, katranlara batırılmış yüreklerindeki kinleriydi.

Ey esmer yürekli çocuk!

İşte şimdi senin içinde bırakıldığın karanlık, o katran sürülmüş yüreklerin karanlığıdır.

Oysa esmer yürekli çocuk!

Nur yüzlü bir dedenin dizinde oturup, Taif'te taşlanan Sevgili'nin (s.a.s.) çocuklara gözyaşıyla karşılık vermesinin hikayesini dinlemeliydin. Sonra O'nun (s.a.s.) kız çocuklarına nasıl merhamet ettiğini, sonra yetimlerin başını nasıl okşadığını, sonra torunlarını nasıl sevgiyle bağrına bastığını dinlemeliydin nur yüzlü dedenden.

Kızgın namluları gözyaşlarıyla soğutmaya çalışan esmer çocuk.

Bir ağır imtihandır şimdi seninki. Ola ki kadere sitemler etmeyesin esmer çocuk. Bilirim ağırdan da öte belki yükün. Ama Mutlak Merhamet Sahibi, altından kalkamayacağı yükler yüklemez insana.

Şimdi senin kaderinle imtihan edilen, insanlıktır esmer çocuk. Senin bir tarafın tankların altında kalırken, insanlık kadere sığınamıyor, açıkta kalıyor her yanı. Senin gözyaşı sağanağından, kader şemsiyesi koruyamıyor insanları. Ve belki de insanlık, yakında senin zatürreene tutulacak.

Umutlarını kuşların kanadına takan esmer çocuk!

Bugün yine pencerene konan bir kuşla beraber vuruldu umutların. Ve bedenin kanlar içinde de olsa kuşlarla beraber. Kuşların yüreğiyle kanatlandın gökyüzüne.

Şimdi ne göğsünde kör bir kurşun, ne hüzün ne de çile. Bir cennet kuşu oldun gülümsüyorsun bizlere.

YÛNUSTUR Kİ AŞKTIR ÖZÜ (Yaratılanı Yaratan İçin Sevene)

“Yûnus ver cânını Hakk’ın yoluna”
“Cânun vermeyince cânan bulunmaz.”

Cânanın bahsini bizzat duymak isterdim senden. Sende Cânan’ı bizzat görmek isterdim. Nigâhından süzülen ışığında tanımak isterdim Cânan’ı. Ve sırtında Taptuk’un kapısına taşıdığın bir nihâlân olmak isterdim.

Özü aşkın rengine çalan Yunus,

Kalbimizdi, sevgiden ye’se yönelince seni vuran. Vicdanlarımız sert kayalara kalbolurken senin şefkat dolu sesindi, nihânice içimize dolan. Benden bana bir ses olursun her dem. Ve Sevgili’yi (s.a.s.) her anışımda, seni de müheyya bulurum yanımda.

Vaktâki; yedi asırdır dilimizin katığıydın, tadıydın, rengiydin hani. Hani, saf kalmış beyinlerde berrak bir dil çeşmesi idin. Hani Necip Fazıllar, Yahya Kemaller, Faruk Nafizlerin dilinde şekerdin. Ve Niyâzi-i Mısrî sencileyin söylerdi hani. Ve hani nice gönlü temizler, nice dili yunmuşlar senin gönül sofranda tufeyli olmuşlardı.

Şimdi gülistânın hâr, güllerin kan oldu.
Gönül dilinden süzülenler bir nihân oldu.

Melâle yâr olan Yunus,

Sevdalarımızın kıyılarından hüzzam nâmeler çekildi senden sonra. Ve melâle âşinalığımızı yitirdik, senden

sonra. Oysa bir sevgi, hüzne batırılmadıkça yücelmezmiş. Bir sevgide hüzün ışığı yoksa, sevgi görülmezmiş. Bir çehrede hüzün kırışığı yoksa sevilmezmiş. Işığımız lambadan, kırışığımız sıkıntıdandır.

Hüzünlerimizin üzerine, sahte neşeler ektik de sevgilerimizin ve dostluklarımızın bereketini yitirdik. Ve gönüllerimiz arasına mesafeler girdi de dostluklarımız ayrılık yası tutar oldu. Oysa;

"Gelin tanış olalım işi kolay kılalım
Sevelim sevilelim dünya kimseye kalmaz."
demiştin.

Sevgiden başka bir şey terennüm etmeyen Yunus,

Sevgi mayasıyla yoğrulmayan hiçbir ekmeğin tadı olmazmış. Senden sonra; önce sevmeyi unuttuk, sonra tanış olmayı. Ve sevmeyince-sevilmeyince dünyadan da lezzet alamaz olduk.

Mutlak bir Hüsn'ün meftûnuydun Sen; birçok gönlü de Mutlak Hüsn'ün meftûnu eylemiştin. Aşk ki senin için; doğruluktu, ihsandı, güzellikti. Aşk ki; senin için her şeydi. Ve aşk ki; Seni Senden alandı.

"Aşkın aldı benden beni
Bana seni gerek seni"

Biliriz ki sana gerek olanı buldun Sen. Senin dilinden ayrı konuşan biz, bulamaz olduk senin bulduğunu.

"Diliyle aşk diyenler bilmez aşk nidüğünü"

diye uyarmıştın bizleri oysa.

Oysa sevgiyi dilden değil, "dîl" den söylemek gerekirmiş, Sencileyin. Oysa biz dilimizle birlikte gönlümüzü de yitirdik. Gönlünü yitiren dilimiz ne söylediğini bilmez oldu. Özümüzle birlikte dilimiz de kirlenir oldu.

"Özünü gözleyen kimseye bakmaz"

dedin de, özümüzdeki kirlere tozlara bakmadan özleri yaralar olduk dillerimizle. Dillerimiz ki gıybet sıtmalarına tutuldu senden sonra, özüne bakmadan. Dillerimiz ki, hayır söylemez oldu. Dillerimiz ki, kardeş etleriyle kanlandı gıybet sofralarında. Ve ne dostumuz kaldı, ne soframızda bereket, ne de aşımız da tat. Çünkü;

"Kişinin hayzıdır ağzında gıybet"

Biz kelimelerin renginden sonra, özünü de soldurduk dilimizde. Mucizeydi oysa söz, Sevgili'nin (s.a.s.) dudaklarında. Ve senin dudaklarında berrak bir suydu. Ve sencileyin söz sultanlarının dilinden süzülen baldı.

Ve Sâdi; "Mecnûnla oturanlar Leyla'dan başka bir söz duymazlar." der. Seninle oturup bal parmaklamak vardı. Seninle olup, Sevgili'den (s.a.s.) ve En Sevgili'den başka bir söz söylememek vardı oysa.

Şimdi; gıybetlerin kelimelerimizden çaldığı bereketsizlikle savaşlar yaşıyoruz, savaşlar seyrediyoruz kanlı dumanlı. Aşlarımız ağulu ve bal çiçeklerin bile özünden çekilmiş.

"Söz ola kese savaşı,
Söz ola kestire başı
Söz ola ağulu aşı
Bal ile yağ ide bir söz"

*****

Gönülden çıkan sözler gönle girer. Senin sözlerin gönlünden çıktığına göre, biz gönlümüzün iksirini yitirdik. Biz söz bilmezler, sözlerimizle başımızdan olduk. Aşkımızı yitirdik. Tende var olan gevherlerimizi yitirdik.

"Arife bir söz yeter

Tende gevher var ise"

Söz ki içinde aşk olmalıdır. Söz ki değerini sadece âşıklar anlar. Söz ki ariftir onu anlayan. Aşk ki sendeydi, ârif ki sendin. Söz de sendeydi, gönül de. Hani özü köz olanın, sözü de öz olurmuş ya. Özün köz idi ey Yunus, sözün de öz idi.

Ve o sözler; sencileyin gönül erlerinin dilinde saklı mı kaldı acep? Saklı mı kaldı ki, bu kadar savaş bu kadar gözyaşı var?

Çağlar ötesinden de olsa, yine de Seni dinlemek vardı söz sultânım. Oysa;

"Âşık olan miskin olur
Hakk yoluna teslim olur."

demişken sen, çılgınlık bizde, âsilik bizde.

"Sevmez dünyayı merdân kişiler."

mertliği sendeyken, dünyaya meyil nâmertliği bizde.

"Sabır kandaysa iyiliktir işi"

güzelliği ve sabrı sende, sabırsızlığın ihsansızlığı bizde.

Ve Sen Taptuk'un kapısında kırk yıl En Sevgili'yi terennüm ederken, sabır Burak'ıyla arşa kanatlandın. Çünkü;

"Sabır kimde ise ol arşa süner." di.

Ve ey gönül adamı!

Tevâzu sende, itaat sende, boynu büküklük içinde kulluk sende; kibir, gurur ve tekebbürün bütün renkleri bizde.

"Tekebbür kişilere ere iremez

Özünün düşmanıdır göremez"

demiştin oysa. Ama biz kibir ve gururu benliğimizin en özden dostu eyledik.

"Söylememek harcısı söylemenin hasıdır."

demiştin ve de gönül diliyle sözleri hep özünü söylemiştin. Oysa biz; duygu ve gerçeğin yerine, sadece içi boşaltılmış kelimeleri koyduk gevezelik ederek. Senin sözlerin ki;

"Diyen ol, işiten ol, gören ol, gösteren ol." dur. Senin sözlerin hep O'ndandır. Ve Senin sözlerin hep âleme nizam, Anadolu'ya ruh verendir. Dünyayı cehennem sananlar ve de cehennem eyleyenler, Senin sözlerini duymayanlardır. Seni gönül âleminde görmeyenlerdir.

İşte bundandır ki yaşarken; hem ölümü özler olduk, hem de korkar olduk ölümden.

"Ölümden ne korkarsun korkma ebedî varsın."

Derken Sen ve;

"Ten fanidir can ölmez gidenler geri gelmez
Ölür ise ten ölür canlar ölesi değil."

diye hakikâti bir kez daha söylerken, ve tenin toprak olup ebedî var olmuşken Sen, her nefeste ölümü terennüm eder olduk biz.

Ki Sen, "Ölmeden önce ölendin." Mutlak Varlık'ın sırrına ölmeden önce erendin.

"Her kim sevdiyse Seni ebed diri kalır
Yunus Seni seveli beşâret oldu canı."
"Sen olduğun gönüller her dem cânun yeniler
Bunlardır ölmeyenler hekimi Sen olasın."

Ve Sen ölmeyenlerden oldun sözünle, özünle.

Seni öldü sandı insanlar, Sen cânana vardın da can oldun.

Ve bir kutlu gündü ki, görünürde Sen öldün.

Oysa düğün günündü o gün, gerçekte canlar özüne erdin.

Ey Sevgili Yunus Gel!

Gel de; aşkı bedenlerimize kiraya veren ruhumuza, aşkı anlat. Zira Sen;

"Ballar balını buldun
Kovanım yağma olsun."

diye, sözlerini ve gönlünü miras bıraktığın halde bize, biz yaklaşmadık sana.

"Bir garip öldü diyeler
Üç günden sonra duyalar."

Dediğin, Sen garibin sözlerini ve gönlünü bulamadığımız gibi, ölünü de bulamadık. Şaşkınlığımızdan ve de utancımızdan onlarca mezara gömdük seni. Ve Sen; serapsı bir sevgili özlemiyle En Sevgili'ye kavuşmuşken, biz ayrılık ve yalnızlığın girdabında ölüm ürpertileriyle çırpınmaktayız.

Anadolu'da bir serap gibi görünüp kayboldun da bir daha göremedik Seni. Ve tenlerimiz karmaşa girdaplarına tutunmuşken, gönüllerimiz teneşirlere düştü.

Oysa aşktır ki yaratandı Seni. Ve aşktır ki düştüğü gönlü düşürmez teneşire. Bundandır Senin;

"Bir dem aşksız olmayışım"
Diye yalvarışın En Sevgili'ye.
Ki Sen varsın ve her dem var olacaksın çünkü;

"Her kim âşık olmadı benzer kuru ağaca"
"Aşksız âdem dünyada bilin ki yoktur."

Ve:

Bir Yunus geçti bu âlemden, bir kutlu sevda peşinde.

Yunus'tu ki aşktı özü.

Nûr-u Dîde'm - 1 (Ayrılık Vaktinin Kardeşlerine)

Bak gidiyorsun işte Nûr-u Dîde'm,

Bil ki her gidiş yeni ayrılıklara gebedir. Ayrılıklar ki hüzün döker sevginin yollarına, gözyaşı döker. Ayrılıklar ki yeni bir menzilin başlangıcı, yeni bir kavuşmaya revân oluştur.

Ömrümüzün aynı anlarına, aynı rüzgârlar esmeyecek bir daha. Bir daha çalmayacaksın kapımı ve bir daha hüzünlü bir lezzet ile gözlerine yaş yürüyüp, ayrılmayacaksın yanımdan iki gözün iki çeşme. Bir daha kızdıramayacağım seni ve bir daha gönül koyamayacaksın bana. Ve bil ki, bir daha hiç öğrencim olamayacaksın.

Şimdi bildin mi hüsn-ü nûrum, fanilik neymiş. Neymiş aynı erik dalından aynı rüzgârın iki defa geçmemesi.

Nûr-u Dîde'm,

Seninle hep o Sevgili'yi (s.a.s.) fısıldamıştık birbirimizin gönlüne nihânice. Ve Sâdi söylemişti ya hani; "Mecnûnla oturanlar onun dilinden, Leyla'dan başka bir şey duymazlar." diye. Seninleyken ben, Mecnun'dan başka bir şey duymadım dilinden ve Leyla'dan başka bir şey duymadın benden. Seni hep, Leyla'nın gözbebeğinden bakar gördüm ben. Ve sen bende görmedin hiç kimseyi, Yusuf'tan başka.

Ey Nûr-u Dîde'm,

Şimdi ayrılığın bu seher vaktinde, salma yüreğini gurbete Yakubleyin. Bil ki gurbet her dem içimizde.

Gönülden gönüle nihâlân nâmeler uçurduk. Kirlenmesin diye sevgimiz, kutlu gecelerde gözyaşlarıyla yuduk. Geceler ki hüznümüzdü bizim, geceler ki seccademiz.

İşte gidiyorsun Nûr-u Dîde'm,

Küskünlüklerle geçirdiğimiz günlerin üzerine, 'Keşke'li pişmanlıklarımızı savuracağız artık. Belki rüyalara teslim edeceğiz, küskün geçirdiğimiz günlerimizi. Bazen de, 'keşke'li pişmanlıklarımızın yanına 'hani'li hâtıralarımızı, tebessümler takarak anlatacağız gül yanaklarımızın gamzelerine.

Sevgisiz geçen gün yaşanmamış gündür. Küskün de geçse bazı günlerimiz, sevgisiz geçmemiştir. Biz seninle, küskünlüklerini bile sevgiyle yaşadık hayatın.

Nûr-u Dîde'm,

Bil ki tenler mesafesizlikleştikçe sevgi iğretileşir, ruhlar mesafesizleştikçe sevgi uhrevileşir. Tenlerin arasındaki mesafeler uzadıkça derinleşir gerçek sevgi.

Bundandır Mevlâna'nın sevgisinin derin oluşu, bundandır Yunus'un sevgisinin uhreviliği. Veysel Karâni neden ayrı kaldı zannedersin Sevgili'den (s.a.s.)...

Ayrılığın mesafeleri üzmesin seni. Seven gönüllerin ayrılışı diye bir şey olsaydı eğer, O Sevgili (s.a.s.) zamanlar ve mesafeler ötesinden, hiç bu kadar sevilir miydi?

Nûr-u Dîde'm,

Ayrılıklar her ne kadar yeni menzillere revan oluş da olsa, yola revan olan sensin bugün. Ben geride kalışın hüznüyle melâllere atılmaktayım bugün.

Oysa sana daha söylemediğim gönül türkülerim vardı. Konuşamadığımız sessiz gönül muhabbetlerimiz vardı. Oysa sana daha her şeyini anlatmamıştım Sevgili'nin (s.a.s.). Bu yola revan oluşun böyle erkenden,

koyup da bizi bir başımıza gidişin; doğrusu yarım kalmışlığın, daha söylenmemişliğin hüznünü bırakır bize.

Nûr-u Dîde'm,

Sana Mevlana'dan, Yunus'tan ve de Fuzûlî'den de bahsedecektim belki. Veysel Karani'nin hasretini de anlatacaktım belki. Yusuf'un hikâyesini öğrendin benden belki ama Yusuf'a dair anlatacaklarım bitmemişti ki. Sonra Yakub'u kuyunun başında bırakmıştık hani. Hani gözyaşlarıyla bırakmıştık Yakub'u. Yakub'u da anlatacaktım daha sana.

Mus'ab Bin Umeyr'in tavrıyla hiç tanışmamıştın daha. Daha, şehit düşen Mus'ab'ın saçlarındaki tozların hikayesini dinlememiştin benden. Sonra Orta Asya steplerinde Mus'ab edasıyla dolaşan gönül erlerinin hikayesini de anlatmamıştım sana. Alilerin, Yalçınların bir sevda peşinde diyarı gurbette gözleri açık can vermelerinin hikayesini de anlatmamıştım sana.

Nûr-u Dîde'm

Medine kokulu gülüm,

Sen daha Bilâl'in yanık sesini de duymamıştın benden. Bak işte gidiyorsun. Bilâl'in Medine'den ayrılışı gibi gidiyorsun. Bir gidişle gidiyorsun ki dönmemeye meftûn.

Nûr-u Dîde'm

En güzel gidişler, Sevgili'ye (s.a.s.) komşuluğa giden gidişlerdir. En Güzel gidişler bizimle olsun hüsn-ü nûrum. Olsun ki O Sevgili'(s.a.s.) ye komşu olalım.

Nûr-u Dîde'm, her şeye rağmen,
gitmeler de kalmalar da Hakk'ın emriyledir
O' nu (c.c.) râzı edebilmişsek eğer,
"gerisi vesairedir."

GÜNEŞ'E AY'A VE DE YILDIZ'A
(Değerli Gönül Dostlarına)

Teala'nın adıyla evvela,
sonra;

Muhterem Efendim,

Hani gönülden gönüle bir yol varmış ya nihânice? Hani şu Efendimiz'in (s.a.s.) geçtiği güllerin olduğu yol... İşte sizi orada gördüm ben ilkin; sonra da hep gül dağıtırken gördüm, güllerin olmadığı yollarda.

Bu nâme ki aciz bir gönülden süzülür bilesiniz. Bir çelebi edâsıyla söylesem de sözümü, hep gül döktüğünüz yollarda sevdanıza râm olagelmişimdir. Siz icraat eylerken gül kokulu sözleri, bize icraatın gevezeliği düşmüştür.

Muhterem Efendim,

Hani büyüğümüz, "Birbirinizle mektuplaşın." demişti ya. Hani En Büyüğümüz (s.a.s.) ; "Birbirinizi sevmedikçe iman etmiş sayılmazsınız." demişti ya.

Değil mi ki iman etmişiz O Kâinatın Serveri'ne. Ki O Efendiler Efendisi (s.a.s.), toprak olan yeryüzüne teşrif ettiğinde, yedi kat gökler hasretle; "Yâ leytenî küntü türâb" (ah keşke biz de toprak olsaydık) diyerek iç geçirmişlerdi. İman etmemek, talihsizlik olurdu elbet.

İşte bir lütuftur ki; sizinle ve bir gözleri yaşlıyla beraber, O Bânu Cihan'a (s.a.s.) zebûn olmuşuz. İşte bundandır sözlerimin ve de gönlümün size doğru akışı. Size danışmadan, nâme yazışımı ve gönül evinize süzülüşümü kabalık saymazsanız eğer, müsâadenizle efendim.

Muhterem Efendim,

Bilirim ki makâmınız âlidir ve de ruhunuz. Bundandır ki bir dil kabahati ve tavır kabahati eylersek affola. Zira affetmek size, kabahat bize.

Efendim, bilinir ki zirvelerin başı her dem karlıdır ve de rüzgârlıdır. Bilinir ki zirvelerde hep yalnızlık vardır. Etrâfınıza hep umut gülleri dağıtırken, sizin payınıza bir şey kalmaz, bu da bilinir. Zirvelerin başında hep duman vardır. Ama zirveler Hakk'a yakındır.

Muhterem Efendim,

Biz bir gözü yaşlının peşinde kutlu bir reh-i sevdaya tutulduk ki, mihmandârımız siz. Bir sevda ki hüzün ister, gözyaşı ister. Bir sevda ki atılası değil, bir sevda ki dostlar başına. Bir sevda ki, bir ucunda gülistan var bir ucunda sürgünlük.

Bu sevda uğruna, evvela O Sevgili'ydi (s.a.s.) Medine yollarına revân olan. Sonra da peyderpey O'na meftûn olanlar. İşte şimdi de çağımızın gözü yaşlı sevdalısının payına düştü sürgünlük. Memleketimin gülüydü O, güllerini kanayarak gitti. Vaktaki sılasında gurbete sürgünlük yiyen kutsîler; tekbirlerle, dualarla, Ya Leyllerle döndüler.

Efendim, önümüzde siz; bir gözü yaşlıyı şimdi dualarla, tekbirlerle bekliyoruz.

Ki bir Rind'e gurbet, dünyanın kendisidir bilirim. Ayrılık da gurbet de bizler içindir. Öyle olmaklığımızdandır ki sılamız gurbete döndü.

Muhterem Efendim,

Bilirsiniz ki, dertli dualı, geveze söylegen olurmuş. Dualı olmak size, takva size, icraat size, gevezelik bizedir. Maksadım, haddi aşmışlığımı getirir beraberinde bilirim. Maksadım, bir gönül adamıyla hasbihal, aczimi Süleyman'a arzdır. "Kemter karıncalar hâlini Süleyman'a nice arzdır" ki.

Sâdi der ki; “Mecnûn’la oturanlar Leyla’dan başka bir şey işitmezler.” Efendim, biz sizden O’nun davâsından başka bir şey duymadık. Buna iki âlemde de şahitlik etmekliğimiz vardır. Biliriz ki kutsi dâvalar kutsilerle yürütülür. O (c.c.), Âlemlerin Rabbi’dir ki kendi dâvasını rast gele ruhlara emânet etmez. En güzel, en ulvî pâye olarak bir kula bu yeter. Ve biz biliriz ki ve de görürüz ki, bu emânetin size lâyık görülmesi seçkinliğinizdendir. O’nun sevdiğini biz de severiz. Severiz ki sevginin kaynağı da O’ndan gelir.

Muhterem Efendim,

Bundandır ki her nazarımızda, Leyla’nın gözbebeğinden bakar gibi bakmaktayız size. Rabbim muhabbetimizi dâim eyleye. Muhabbetimize sizin muhabbetinizle nazar eyleye.

Biz hep sizden ümit besteleri dinledik. Hep ümit suları taşıdınız, ye’s yangınlarımızın üzerine. Belki içinizde yangınların hası vardı, bizim gönül evimize ümit sularını taşırken. Ama bir “ah” eylemediğinizden hiçbir zaman, biz bilemedik gönül yangınlığınızı.

Oysa karanlık çehrelerin yakıp da üzerimize fırlattığı, molotof kokteyllerini ilk önce siz karşılıyordunuz. Ateşler bize gelmesin diye; ellerinizle, olmadı yüreğinizle söndürüyordunuz.

Efendim;. bilirim güçlü olmak size, büyüklük size, acizlik banadır. Ye’se düşmekliğiniz yoktur bilirim amma müsâdenizle, bir ümit sözcüğü de benden size olsun acizâne.

Her ne kadar hasımlar, akın akın gelse de üstümüze,
Her ne kadar sıkıntılar dağ gibi olsa da,
Rabbimizin rızasına değer,
Rabbimiz ki en büyüktür ve de birdir
O’nu râzı ediyorsak eğer

"Gerisi vesâiredir."

Derdim bana derman imiş, (Dertlerin Adamı Fuzûlî'ye)

Ey acımsı gönül lezzetlerinin adamı,

Aşk; dertleri zevk edinmenin, derman edinmenin adıydı senin için. Kültürlü ve ince ruhlu bir gönül adamının, iniltili gönül şarkılarıydı. "Fuzûlî" adını koymuştun kendine ama gönlünden geçenler hiç de Fuzûlî değildi.

Gönlünün her tarafı aşkla doluydu, ki âlem de baştan başa aşktan ibaretti senin için.

Ve sen derken; *"Aşk imiş her ne varsa âlemde"* gönlün de âlem kadardı.

Aşk yolunda, ne ten derdin oldu ne can. Ne cennet sevdan oldu ne cehennem kaygın. Senin aşkındır ki tarifi mümkün değil. İlahi aşk desem, değil; beşeri aşk desem hiç değil. Bir aşktı ki seninki; İlahi renklerle boyanmış, platonik, hüzünlü, gizemli. Bir aşktır ki, dört başı mamur.

Ömrü hayatını sevgilinin yoluna vakfetmişken, ne sevgiliden bir vefa ne de bir derman bekledin. Günümüzün aşklarıyla asla kıyaslanmayacak bir diğergamlık örneği gösterdin aşk yolunda. Sende içli bir ruhun, rengarenk tatlı hüzün renkleri vardı.

Bütün hayat sermayeni bir sevgili uğruna harcayacak kadar cömert ve gözü karaydın. Sevgili, senin canından da özgeydi belli ki.

Sevgili seni; boyuyla "ah" ettirirken, gonca ağzıyla yüreğini kan ağlatırken, zülüfleriyle seni perişan ederken, mahmur gözlerinin kirpikleriyle yüreğini dağlarken, onu cana minnet bilişin doğrusu muhteşem bir özveridir. Hele yıllar sonra;*"Bunca zaman seni beslediğim, sevgili uğruna can vermen içindir." diye,* öz

canına yaptığın itiraf yok mu, doğrusu canların kanını dondurur.

Sen ki aşkın deryasında, can lezzetini unutmuştun. Öyle ki aşk, en fazla senin gibi bir dert ehlinin yüreğinde taht kurmayı sevmişti.

Yazanda Vâmık u Ferhâd u Mecnûn vasfın ehl-i derd

Fuzûlî adını gördüm ser-i tomara yazmışlar

Şöyle demiştin ki: "Dert ehli; Vâmık, Ferhâd, ve Mecnûn'un (gönül yakan) âşıklıklarını yazarken, hepsinin adının üzerine Fuzûlî adını yazmışlar"

Oysa Mecnûn'un aşkını sen dillere destan etmiştin. Belli ki dillere destan eylediğin aşk, senin yüreğinin gizemli bir hikâyesiydi. Belli ki bu aşk kahramanını, kendi önüne geçirmemiştin. Belli ki Mecnûn'un sevdasını anlatırken, bütün sevdalarını anlatmamıştın. Mecnûn'dan da öte bir aşk terennümün bundandır.

Bende Mecnûn'dan füzûn âşıklık istidâdı var

Âşık-ı sâdık benem Mecnûn'un ancak adı var

"Bendeki aşk derdi Mecnûn'dan daha fazladır. Gerçek âşık benim Mecnun'un sadece adı var." O Mecnun, sadece bir hikâye kahramanıdır, demeye getiriyordun, bu sözleri söylerken.

Öyleydi de zaten. Mecnûn'un gönlünden dökülenler, aslında senin gönlünden dökülüyordu. Çöllerde yürek yangınlığıyla dolaşan Mecnûn değildi, gerçekte sendin.

İşte itirafın:

Yığdı benim başıma dehr gamın neylesin

Bâdiye-i aşkda ben gibi âvâre yok

“Felek bütün dertlerini benim başıma yığdı. Şu aşk çölünde benim gibi âvâre gezen (başka bir âşık) bulamadı.”

Zîra bu yürek yangınlıklarından şikâyetçi değildin. Aşk ateşinin içinde, İbrahimleyin gülistana ermiştin belli ki.

Şem-i şâm-ı firkatem subh-ı visâli neylerem
Bulmuşam yanmakda bir hâl özge hâli neylerem

Yani;

“Ayrılık gecesinin mumuyum (ki durmadan yanıyorum). Kavuşma sabahını neyleyim? Yanmanın içinde kendime uygun bir hâl buldum, (aşktan) başka bir hâli istemem.”

Belki önceleri bir Leyla’nın peşinde aramıştın hakikati Mecnunleyin. Sonra bir Gül’e meftun olduğunu duyduk. Bir gül ki değil sen, bütün evren dahi O’na meftundu. Sular bile O’na ulaşmak için, başını taştan taşa vurarak avâre avâre akmaktaydı divânece.

Ama bütün yürek yangınlığına rağmen kavuşamadın dünya gözüyle o Gül’e. O’da beşerdi senin gibi. Dünyamızdan çekilerek ebedî var olmuştu. O’na (s.a.s.) dünya gözüyle kavuşamayacağını anladığından, giderken vasiyetini bırakmıştın dünyalık dostlarına.

Dest bûsi arzusuyla ger ölürsem dustlar

Kûze eylen toprağum sunun ânınla yâre su

“Ey dostlarım! Eğer sevgilinin elini öpme arzusuyla ölürsem, mezar toprağımdan testi yaparak yâre (Yari temsil eden güle) su verin.”

Bu yolla hiç olmazsa sevgiliyi temsil eden güle, mezar toprağın değecek ve sen de O’na olan hasretini bir nebze olsa giderecektin. Ne ince bir duyarlılık!

Ey acımsı lezzetlerin adamı,

Gül'e olan derin muhabbetinle bir basamak daha yükseldin En Sevgili'ye. Belki dünya gözüyle kavuşamadın Gül'e (s.a.s.) ama, şu an O'na (s.a.s.) komşu olmanın hazzını yaşıyorsundur. Buna inanmaklığımız vardır şimdi.

Bir talihli er kişisin ki, Gül'e toprağınla kavuşurken, En Sevgili'ye vahdet sırrına da ermiştin.

Aşkın gayesi vahdete ermektir. Sen ki vahdet sırrının gizli evine girenlerdensin belli ki. O kutlu makama erenlerdensin.

Vâdi-i vahdet hakîkatde makâm-ışkdur
Kim müşahhas olmaz ol vâdîde sultandan gedâ

Yani ki: "Vahdet vadisi gerçekte aşk makamıdır. O aşk makamı ki orada sultandan dilenci ayırt edilmez."

Ey gönül adamı,

Nice gönül sultanlarıyla sultanlık makamındasın şimdi.

Ruhun şâd olsun!

Aybalam

Aybalam,

Kutlu sevdalar kuşandım ben senden sonra. Hani; "Sen içerdeyken ben" diye başlayan bir şiir var ya işte öylesine içerdeyim ben. Kutlu bir sevgilinin, içimdeki sanal kalesinde esir kaldım.

Aybalam, ben içerdeyim, içimdeyim. Şimdi sen dışardayken ben, sevgilinin kalesinde gurûbu süzerim her gün batımı. Her nisan yağmurunda, her damlacığın altında, sevgiliyi beklerim içimde.

Sen içerdeyken şimdi, esirliğimin mekânı açık kale kapılarından zehirli nazarlar süzülür içime. İhtiraslar kılıç kuşanırlar arkamdan nihânice.

Aybalam,

Biliyorum sen dışarıdayken şimdi; okuyorsun, geziyorsun; sonra, oturup dualar ediyorsun. Sonra, içerdekilere ve içerilere meftûn edene dâir rüyalar görüyorsun. Sonra seviniyorsun, sonra yine ağlıyorsun, yine ağlıyorsun.

Ben içerdeyim işte şimdi. Sevgili'nin dört yanı açık olan kalesinde. Ama Sevgili'yi göremiyorum. Belki de Sevgili'nin kalesi diye, yanlış bir yerdeyim bilemiyorum. Zira kendimi, esirlik de olsa Sevgili'nin kalesine lâyık göremiyorum.

Aybalam,

Ben içerdeyim şimdi, belki de içimde olmak isteğimin içinde. Fuzûlî gibi Sevgili'nin çevresinde pervâne olma istidadındayım. Ruhumun heyecanlarıyla baş başayım. O'nun nûrunda ten pişirmeye, can öldürmeye razıyım.

Kendi gönlüme seslenirim her dem, Fuzûlî gibi seslenirim; "Aşk denizine düştüm ey gönül, can lezzetini unut. Artık buluğa erdin, anne karnında emdiğin kanı unut."

Fakat gel gör ki Fuzûlî gibi olmak ne mümkün. Aşk denizine dalabilmek ne mümkün. Aşk denizine dalmak, hayat bulmaktır. Oysa bunu idraksizler anlayamaz bilemezlermiş. Onlar, o aşk denizinde boğulurlarmış sadece.

Aybalam,

Ben; can lezzetinden vazgeçemeyen, içindeki sanal âlemin esiri, vuslat denizinin yüzme bilmeyen ürkek-çekingen bir seyircisi durumundayım şimdi.

Aybalam,

Sen dışarıda ben içerdeyken şimdi, sultan saraylarında rütbe ehli olmak gibi hayallerim yoktur esirliğimde. Yusuf türküler tutturmuşum içimde, makamsız. Zeliha ile zindan arasında mekik dokur ruhum, Yakup hasretliği ise cabası. Ve bir deli rüzgârdır her dem içimde savurduğum.

Ben içerdeyken şimdi; Mevlana'ya kulak verdim, Yunus'a kulak verdim, Fuzûlî'ye kulak verdim: "Kalbini içinde hiçbir akis bulunmayan bir ayna gibi sevgilinin resminin karşısına tut, kalbine onu aksettir. Yalnız onu yâd et. Kalbinde ondan başka ne varsa hepsini unut..." diyordu Fuzûlî. Ben içimde bir yığın sanal resimle meşgulüm oysa. Kendi resmim bile var hayal duvarlarımda. Oysa sevmek, kendinden başka bir şeyi sevmekmiş.

Hani; "Mecnûnla oturanlar Leylâ'dan başka bir şey duymazlar." diyordu ya Sâdi, ben Leyla'nın sanal kalesine hapsettiğimi sanırken kendimi, ne onu görüyor ne de onu söylüyorum. Oysa ben içerdeyken şimdi Leyla'sız, sen Leyla'yla berabersin dışarıda.

Aybalam,

Ben içerdeyken şimdi; ölü canım, senin Leyla kokan iltifatlarınla can bulur. Sevgilinin ruhundan bir ruh üflersin sanki canıma. Oysa sen dışarıdasın. Hani Fuzûlî, mezarının toprağından yapılan kâsenin içindeki su, sevgiliyi temsil eden güle dökülünce hayat buluyordu ya; işte senin de gül kokulu nefesinden ruhuma dolan sözler, O'ndan bana gül kokulu esintiler getirir ve bana hayat verir.

Aybalam,

Kalpler sevgilerin yaşında olurmuş. Ben şimdi bin beş yüz yaşına talipken, on yedi yaşın kıyısında gezinir dururum da dalıveremem bir türlü vuslat denizine.

Ben içerdeyken şimdi, sevgilinin güzelliğinin zekâtına tâlibim. Çünkü ben aciz, ben güzellik fakiriyim. Ve bilirim ki her zenginliğin zekâtı vardır; güzellik de en büyük zenginliktir.

Aybalam,

Ben gönlümün içindeyken şimdi, Sevgili'nin mucizelerini beklerim, varlığından feyz beklerim. Çünkü yaratılmışlar O Sevgili'yle kemal bulmuşlar. Ki bulutlardan süzülen yağmur, O Sevgili'nin ağacını sulamak içindir.

Aybalam,

Ben içerdeyken şimdi içimde; Züleyha tırnaklar bir kâbus gibi kuşatır içinde esir bulunduğum kaleyi. İffet; Yusuf'un gömleği gibi paramparça olmuşken sinelerde, duaların duldasına sığınırım ürpererek. Züleyha'ya bağlanmak, dünyaya bağlanmaktır bilirim. Dünya'ya bağlanma tuzağından kurtulmak için, Sevgili'nin aşkına bağlanmak gerekirmiş. O aşka müptelâ olanlar ki, esirliği yaşamazlarmış asla.

Ben içerdeyken şimdi içimde, gam zincirlerine vurulmuşum. Ben aşkın sanal kalesinde tutsak olmuşum. Ve sen dışarıdayken şimdi, gönlünde aşkın sürûru var bilirim.

Aybalam,

Aşk, kendisine mekan olarak kalbi seçermiş. Kendimi kalbime hapsedişim bundandır. Ne var ki; küçük ışıkları kuşanmadan kalbe düşmek, Yusuf gibi kuyuya itilmek gibiymiş. O sevgiliyi kalbimde bulurum diye düşünmüştüm. Oysa, ışıksız bir mekanda Yusuf'un yüzü mü görünür? Kendi karanlığımda kalakaldım aybalam.

Kalbimin ağrıları, karanlığındaki Yusuf inleyişlerimdendir.

Aybalam,

Büyük aşklar büyük fedakârlıklar istermiş. Aşkın zirvelerine, katlanılan ıstıraplar ölçüsünde varılırmış.

En Sevgili her şeyden haberdardır. Benim Fuzûlî gibi; “Ey bahar rüzgârı başkalarından gizli olarak aşk uğrunda çektiğim ıstırâbı yâre açıkla.” diyecek bir ıstırâbım olmadı. Oysa sevgili uğruna duyulan ıstırap, insana sunulmuş en değerli İlâhi bir lütuftur.

Sen dışarda aybalam, bu duyguları yaşarken özgürce, ben sanal kalemin zindanlarında Yusuf'leyin çaresizliği yaşıyorum.

Aybalam,

Sen Sevgili'yi biliyorsun ya. Bana olan muhabbetine suskunluk olmasın emi. Ben O Sevgili'yi göremedim. Ben o Sevgili'nin sevgisine lâyık olamadım. Hiç olmasa, O Sevgili'nin sevdiği birisinin sevgisine nâil olayım. Gönül her dem, Sevgili'yi dillendirecek bir dost istemekte.

Aybalam,

O Sevgili'ye âşıklık iddiasında bulunmak yürek ister. Fuzûlî'nin; "Ey ney, madem ki aşk ateşi bir alev saçınca sen buna dayanamayıp yanarsın, öyle ise aşktan bahsediyorum diye baş ağrıtma, sade ağla ve inle." diye Ney'e sitem etmesini kendi üzerime alırım. O Sevgili'ye talip olmak kolay değildir bilirim.

Aybalam,

Sen dışarıdayken şimdi ve gönlün Sevgili'nin nûruyla aydınlanmışken; ben kendi içimde, karanlıklardayım.

Aşk ki, insanlığın sonsuz melodisiymiş. Sen ahenkli melodiler tutturmuşken gönlünle, ben suskunluğun hüznüyle inliyorum sessizce içimde. Bilirsin içerdekiler dışarıdakilere muhtaçtır. Hani beyaz çamaşır, beyaz mektuplar, beyaz sözcükler falan...

Beyazlıklarına devam aybalam.

Aybalam,

Ben Fuzûlî gibi; "Aşk gamına esir olalı dünya endişelerinden kurtulmuşum." diyemem. Ama, yine Fuzûlî gibi; "Ya Rabbi aşk gam ve ıstırabıyla beni bundan daha beter et." diyebilirim.

Aybalam,

Karanlık gecelerim ışığa ne kadar da muhtaç...

Aybalam, geceleri içimin gökyüzünde yıldızlara bakarım. Sen ki baktığın yıldızlara, Sevgili'den aldığın ışığı saçarsın.

Aybalam, sahi sen hangi yıldıza bakarsın?

EY GÖNÜL
(Bütün gönüllere)

Gönlüm,

Sendedir mahzen-i esrâr-ı muhabbet sende (Şeyh Galib)

“Sevgi sırlarının mahzeni, o sırlar hazinelerinin konduğu yer sendedir sende.”

Ey Gönül,

Sana sevgiler damıttım en temizinden, hani şu Yusuf’unkine benzer olanından. En derin hayallerin en derin kuyularından su taşıdım sana ferahlayasın diye. Sonra tövbeler ektim kurumuş vahalarına, sonra güller ektim, sonra da Yusuf’un tenini yıkamış sular taşıdım kuyulardan, sonra... Sonrasını biliyorsun işte gönlüm.

Gönlüm,

Ey dil, ey dil niye bû rütbede pür gamsın sen? (Şeyh Galib)

“Ey gönül, ey gönül neden bu kadar gamla dolusun?”

Gül mevsimlerinde gülün sevdasıyla doldurdum içini. En kara kirlerini gözyaşlarıyla sildim geceler boyu. Tövbe tadında dualarla tatlandırdım içini. Ateşten kaynayan gözyaşlarım şahit ki, gül renkli sevda alevleriyle tutuşturdum seni. Ettiğin ahlardan gelen gözyaşlarım, ateş sıcaklığında indi yanaklarımdan. Sevdalarım erimesin diye sonra, âhlarından çıkan alevlerle gözyaşlarımı hemdem eyledim İbrahimî alevlerle suyun dostluğu gibi.

Gönlüm,

Ey Gönül: *Secde-fermâ-yi melek zât-ı mükerremsin sen.*

“Meleklerin secde etmeleri emredilen kadri yüceltilmiş bir varlıksın sen.” (Şeyh Galib)

Sana mısralar ektim sevdalara dair. İçinde sevgiliyi hoş tutasın diye nice aklı başında sözler koydum yanı başına. Senin için aydınlık olsun diye, bir mum gibi erittim can fitiliyle bedenimi. Sevgili seni ziyaret eder diye belki, sildim süpürdüm seni çoğu zaman. Sonra sevgiliye dair söylenmedik sözleri sende saklı tuttum. Hani ihanet ettin de diyemem bu konuda. Doğrusu sırlarımı nihân eyleme hususunda vefalı davrandın. Gönlüm, sırlı sevdalarımın üzerine al yazmalı yaşmaklar çektin. Vefalısın doğrusu.

Gönlüm,

Gerçi virâne isen genc-i mutalsamsın sen (Şeyh Galib)

“Yıkıksın; kırık döküksün ama tılsımlı bir definesin sen”

Hayatımın durağan bütün boşluklarını seninle taçlandırdım, seninle süsledim. Güle ait ne varsa seninle paylaştım. Bülbül sitemlerimi bile seninle paylaştım. Ben vefasız, zaman zaman sen yokmuşsun gibi davrandımsa da sen her melankolimde yanımdaydın. Acılarıma hep senin beşiğinde ninniler söyledim. Acılarımı hep senin beşiğinde uyuttum. Gül sevdasına giden yolda tenime batan acıları seninle paylaştım. Dikenler çoğu zaman sana dokundu da için gül kırmızısı kanlarla doldu acılarla.

Gönlüm,

Zaman nisanla ıslanırken daha çok, ben seni zamansız ıslattım gözyaşlarımla. Sevinçlerimi dışarı damlatırken her dem, hüzünlerimin damlalarını içine

doldurdum. Heyecan ve sevinçlerimi tenim ve diğer dış alemle paylaşırken, melankolik hüzünlerimi hep sende bıraktım emanet.

Ve ey Gönlüm,

Hoşca bak zâtına kim zübde-i âlemsin sen

Merdüm-î dîde-i ekvân olan âdemsin sen (Şeyh Galib)

"Kendine hoş bak; âlemin özüsün sen, varlıkların gözbebeği olan insansın sen."

Bilirim ki sen En Sevgili'nin Kâbe'sisin. Seni, Kâbe kutsiyetiyle ziyarete gelmeyen hiçbir dîl rübâya açmadım. Hiçbir zaman ateşine ihanet eden duman gibi, bulutuna ihanet eden yağmur gibi terk etmedim seni. Bir suçum var onu da bilirim sonra. Kapının anahtarını; hem hüzne, hem acıya, hem yalnızlığa, hem de sevgiliye verdim. Sonra derinlerden akan bir ırmağın yönünü sana çevirdim.

Ne ırmağı mı?

Onu da sana yetişince anlarsın.

Anneye,
(Annelere)

Ah Anneciğim! Cennet kokulu, yüreği serin mi serin ve gözleri ayet gibi derin.

İyi biliyorum ki; yarın sabah da güneş, taze ışıklı, sımsıcak ve güleç yüzlü doğacak. Çünkü benim dünyama güneş, senin bağrından doğar. Gökyüzü bulutlu olsa da çünkü, sen ısıtırsın yüreğimi.

Bütün cıvıldaşan kucaklar sana açılır. Bütün cıvıldaşan yüreklere açılır kolların.

Senin kıymetini bilmek isteyenler, öksüz çocukların başını okşasınlar yeter. Onların bir dokunuşla, rengarenk açıldıklarını görecekler. Bütün çocukların ruhu, senin şefkatli dokunuşlarınla büyür. Mini mini eller, senin avuçlarında büyür ve olgunlaşır. Senin, riyasız ve yürekten kondurduğun buselerle rengini bulur yanaklar. Sen En Sevgili'nin Rahim sıfatının kendisinde tecelli ettiği, en güzel varlıksın.

İki Cihanın Sevgilisi de öksüzdü. Ama O, mutlak Rahim olan varlığın korumasındaydı. O'nun şefkatli iklimindeydi. O'nun annesi rahmaniydi.

Bilir misin hiç, en vahşi, en acımasız, en kaba insanlar en çok senden korkarlar? Bilir misin bu insanlar yine, yalnız senin için ağlarlar?

Ve bilinir ki her bedene sıkılan her bir kurşun,
bir annenin yüreğine iki defa girer.
Her gurbet ölümünde,
anneler gurbete bin defa gider.
Ve gurbet ölümlü olsaydı eğer,
bütün anneler bin defa katildiler..

En büyük susuzluğu anne yüreği yaşar bilirim. En büyük kusursuzluğu da. Çölün ortasında Hacer anne-

mi, bir o yana bir bu yana çılgınlar gibi koşturan, İsmail'in susuzluğu değil miydi? Kendi susuzluğuna bu kadar çırpınır mıydı hiç? Toprağın bağrını böylesine yırtar mıydı derinden?

Bir yalnızlık akşamında, Ay ışığı penceresinden girerken, donuk bakışlı bir çocuk, kaybettiği Seni seyrediyor hayalinin gökyüzünde. Ve gökyüzü bulutlanıyor... Ve yağmaya başlıyor sağanak sağanak... Sonra üşüyor, sonra titriyor. Ve sen yetişiyorsun hayaline sımsıcak. Ve yorgan yapıyor seni hayallerinin üstüne. Ve kapatıyor gözlerini usulca.

Anne,

Bu gece, dünyanın bütün öksüz çocuklarının üzeri açıldı. Bugün, kundaktaki yetim bebekler altını ıslattılar. Ve yine bugün o çocuklar, yayan yapıldak yollarda ağlaşıyorlar. Ve her şeydan de önemlisi, bugün kurşunlanıyorlar.

Ve ben biliyorum ki,

Cennet'te de ağlıyorsun sen şimdi.

Berat ve Sen
(Kaybedilen Kardeşlere)

Hüzün Yüreklim,

Bu gece bütün yaşanacak ve son bulacakların Levh-i Mahfuz'dan çıkarılarak yazıldığı gecedir. Bu gece senin yeryüzünde ilk olmadığın ve ebedî var olduğun gecedir.

Sen bu gecede yazıldın, bu gece gönderildin aramıza ve bu gecede alındın tekrar huzura. "İnna lillâhi ve inne ileyhi râciûn" Bu gece sensizliğimizin ilk gecesi. Bu gece Habibullah'la olacağın ilk aydınlık.

Mavi meleğim,

Sen dünyamın mavi bir kardelen çiçeğiydin. Sen dünyaydın, sen dünyanın çiçeğiydin, sen güzeldin. Bu fâni âlemde bu kadar güzel bir fani iken, o bâkî âlemde kim bilir ne kadar güzelsin.

"Hayat; musibetlerle, hastalıklarla tasaffî eder (saflaşır), kemal bulur, kuvvet bulur, terakki eder... vazife-i hayatiyeti yapar." Umulur ki sen hayat vazifeni layıkıyla yaptın. Umulur ki sen, kulluk vazifeni layıkıyla yaptın. Umulur ki sen kemal buldun.

Mahzun edâlım,

Yirmi yedi sene diken üstünde oturuyor gibi oturdun. Sanki o dikenler bizim yüreğimizdeydi. Her mahzun bakışınla içimizi kanatırlardı. Ki sen de yüreğimizdeydin oysa, sen de kanardın bizim gibi.

Ama; "Şekva musibeti ziyâdeleştirir düsturunca sen şekva etmedin yanımızda hiçbir dem. Sonra, başka bir yerde de dertlerinden şikayet ettiğine dair bir şahit bulamadık. Ne kadar ıstırap çekip gönül diliyle inlesen de, sanki dertlerinle mutluydun Fuzûlî gibi. Sen ki dertlerinle olgunluğa eriştin yüceldin.

Kardelen çiçeğim,

Sen ki ölümün soğuk bağrında, iri kar tanelerinin arasından boy veren zirvelerin kardelen çiçeği gibi açtın.

Sen bembeyazdın, gökçektin.
Sen üşüyen ve titrektin.
Sen sımsıcak bir yürektin.
Sen karlar üzerinde açan bahardın
Dallarımızda yemyeşil hep sen vardın
Ve sen şimdi soldun...

Ey saba yelim,

Bir servi dalına uğrayıp geçen saba rüzgârı gibi gelip geçtin dünyamızdan. Bir rind gibi gelip geçtin gönül bahçemizden. Istıraplar içindeyken tenin, âsude bir bahar ülkesini yaşadın gönül evinde. Bilirim ki ölümden sonrası da senin için, âsude bir bahar ülkesidir. Buna şahitliğim vardır.

Seni Rabbimin huzuruna uğurladığımız ilk gün, ben de huzura vardım secde makamından. Bir ışıklı âleme vardım sanki o an. Senin varlığını hissettim orada. Göz pınarlarım hep seni çağlarken, bir an gönlüm ışıklarla ve huzurla doldu. Belli ki sen daha da mutluydun, daha da huzurluydun.

Melâl yüreklim,

Şimdi sen giderken bıraktığın gönlün, buhurdan gibi tüter durur gönül evimizin kapısında. Buhurdan ki için için yanar da alevlerini göstermez.

Sen de ıstıraplarından kopup gelen feryatlarına sır vermedin. Ağrısız, sızısız bir günün geçmedi bilirim. Istırapların, hakkıyla gülmene bile engel oldular bilirim. Geceler hep sabahları arattı sana bilirim. Bir sa-

bah erkenden vedalaşmadan, saba rüzgârıyla beraber gidişin de belki bundandı bilirim. Belki de sana en samimî dost saba rüzgârı olmuştu. Belki en vefalı dostundu o. Bana veda etmeden gidişini de bilirim.

Hani bir kuşluk vakti, acil kan lâzım olmuştu sana. Ve biliyordun ki seninle aynı yaşıyordum damarlarımda. Saatlerce kan ter içinde kan aramıştım sana ve hatta gecikmiştim de biraz. Sonra sevinçle "Buldum" demiştim, "Lazım olan kanı buldum abi" oysa sen hiç benim kadar sevinmemiştin. Donuk, biraz da sitemli gözlerle bakmıştın bana. Sanki, " Neden kendi kanını vermedin" der gibiydin. Veya ben öyle hissetmiştim.

Can kardeşim, kan kardeşim,

Sana kanımı verebilmeyi ne kadar çok istemiştim oysa. Sana can vermeyi ne kadar da çok istemiştim.

Sen bize hayatını vermiştin. Sen bize sevgini vermiştin. Sen bize seni vermiştin. Sen bize neler vermemiştin ki. Oysa ben sana hiçbir şey verememiştim. Üzülmeyesin diye söyleyememiştim sana. Ama şimdi her şeyi biliyorsun. Şehitler ölmez bilirim. Kanımda beni yiyip bitiren bir şeylerin olduğunu biliyorsun şimdi. Bana hâlâ kırgın değilsin değil mi?

Melek huylum,

"Kişi sevdiğiyle berâberdir." diyor, sevgililer sevgilisi. Sen o Habib'i seviyordun, bunu biliyoruz. Umulur ki o da seni sevmiştir. Umudumuz da odur ki, senin sayende biz de komşu oluruz O'na.

Çünkü (Rabbim şüphesiz en iyisini bilir) günahsız gittin Sevgilinin yurduna. Ben şahidim ki, hastane odasında mavi göz pınarlarından yastığına akıttığın gözyaşlarınla bütün günahların da akıp gitti. Duam hep bundan yana oldu senden sonra. Yine biliyorum ki, o gözyaşlarında isyan yoktu, kahır yoktu.

Hani derler ya gözleri açık giden Cennet'e gidermiş diye. Sen de gözleri açık gittin dünyaya. İçinden ne sevdalar geçti bilinmez amma bir sevdiğin olamadı mavi gözlerinde erittiğin. Sıcak bir yuvada huzur içinde tebessüm edemedin. Fesleğen çiçekleri dikemedin sonra evinin bahçesine.

Sen gittin, benden bir şeyleri de alıp gittin. Yüreğinde, senin derdine çare bulunamayışının derin hüznünü yaşarım hâlâ. Diken üstünde bir kısa ömrü tamamlayışının hüznünü yaşarım.

Sevgili kardeşim,

Dün gece yine muhabbetimize katıktın. Kızımın dudaklarından dökülen bir soruyla bütün gönül evim bir anda aydınlandı. Kızım; "Babacığım Ahmet Amcam Cennet'te boynunu çevirebilecek mi?" dediğinde, senin adına o kadar mutlu oldum ki.

Öyle ya, ten derdi, can derdi dünyalıktı. Şu anda senin hiç derdin kalmamıştı. Sen gittiğinde ilaçlarını unutmuş olduğunu sana lâzım olacaklarını düşünmüştüm bir an. Ama artık tansiyonun yirmi dört olmuyordu. Kalbin sıkışmıyor, romatizmaların inletmiyordu seni. Sonra böbreklerin sürekli kıvrım kıvrım kıvrandırmıyordu. Eklem yerlerin kireçlenmiyordu. Otururken hatta yatarken sıkıntı çekmiyordun. Hasretle sabahın olmasını beklemiyordun. Ne güzel...

Sen her şeye rağmen
Sevgiyle yaşadın,
İmanlı yaşadın,

Ve Rabbimiz hayatımızın bir kısmını seninle yaşattığı için, O'na şükürler ediyorum şimdi.

SEVGİLİ AŞK
(Gerçek Aşkın Kendisine)

Sevgili Aşk,

Ben her şeyin yandığı; yani tenlerin, yani canların, yani yüreklerin, hatta yağmurların ama aynı zamanda aşkın da buz tuttuğu iklimlerin insanıyım.

Sen ki ağaçlara, tenlere kazınırsın buralarda. Sen ki uğruna yuvalar yıkılası, şarkılar yakılasısın buralarda. Sen ki şeytanî heveslerin ve günahların adısın buralarda.

Sevgili Aşk,

Zaman seni keskin bir rüzgâr gibi tenlere vurdu. Oysa sen maddenin görüntüsüne ruhun başkaldırısıydın. Şimdi seni ruhlarından çıkaran sözde âşıklar; "Seni seviyorum" derken, "Senin tenini seviyorum" demeye getiriyorlar. Oysa aşk, duyulduğu nesnenin değeri kadar değerlidir. Duyulduğun varlığın büyüklüğü kadar büyüktür bir aşk. Ki bütün cisimler fânidir. Fânidir cisimlerin aşkı. Tenlerine meftûn olunan güzeller Mevlana'nın ifadesiyle "Eğer gümüş tenine bakarak beğendiyse seni birisi, ya tenin pamuk tarlasına dönünce ne yaparsın?" durumuna düşünce, aşk hangi köşeye saklanır o zaman bilinmez.

Oysa...

Sevgili Aşk,

Sen yürek kanatır; acıya derdi, derde acıyı yüklersin. Ve yanaklara ilmek ilmek gözyaşı iliklersin. Sonra çöllerin kızgın kumlarına da, kutlu şehirlerin kavî surlarına da, ulaşılamayan gizemli dağlara da, kabarıp çekilen deryalara da yazılmışsın sen. Ve Güneş aşkla dönerken,

nûrunu bir başka güzel gösterir, Ay bir başka güzel görünür semada.

Sen ki sözcüklerin bağrında tat, masum bebeklerin dudaklarında anne sütüsün. Sen ki âşıkların kırmızı gülüsün.

Sevgili Aşk,

Zaman; Mevlana'yı da, Yunus'u da, Mecnûn'u da ser levha yaparken, sevgisiz insanları da sevilmeyenler hanesine yazar. Oysa her varlığın varlık sebebidir aşk. Ve her varlık, varlık sebebine uygun davranır.

Bir kuş da bir aslan da sevgi damıtır yavrusunun ağzına. Toprak, ölümü de doğumu da sevgiyle karşılar. Kirpikler sevgiyle saklar gözbebeklerini ve göz sevgiyle akar sevgiliye. Kutlu dâvalar sevgiyle taşınır omuzlarda. Taş sevgiyle durur yüzyıllarca kutsal mekanlarda.

Güvercinler içine sevgi damıtılmış mektupları sevgiyle taşımışlardı sevgiliye yüzyıllarca hani. Hani Sevgili'nin (s.a.s.) mağarasının önüne sevgiyle yapmıştı yuvasını. Hani aşkla örmüştü örümcek mağaranın kapısına ağlarını.

Sevgili Aşk

Bilinir ki, Evren'i bir arada tutan, aşk mihengidir ki dönerek anlatır ahvalini. Su, değirmenin bağrında dönüşlerle aşkını ifade eder, türbülanslardaki dönüşlerle aydınlatır aşkını. Pervane aşkla döner ateşin etrafında, aşkla can verir. Kara bulutların bağrında su, bembeyaz sevgilerle kar olur.

Ve Yusufların yüreğine aşkla girilir, gömlek yırtarak değil. Yusuflar aşklarıyla aydınlatır zindanları.

Ve surları aşkla örülmüşse bir şehrin, insanları mutludur. Ve kan bile aşkla dolaşıyorsa, mutludur insan.

Ve sevgili Aşk

Bahar topraktan aldığı sevgiyle, yemyeşil gülümser dallarda. Ağaçlar meyvenin aşkıyla açar çiçeklerini.

Güneş, kışın bağrını aşkla ısıtır da rengarenk eyler. Ki insanın da bağrını öyle ısıtırsın sen. Ve seninle ısınan yüreklerde, gönül açan tebessümler boy verir. Her tebessüm kırmızı bir güldür. Her gül, seni damlatır dudaklarında. Marifet, seni dudaklardan damlatana sunmaktır tekrar seni.

Sevgili Aşk,

Sen ki Yusuf'ta güzelliktin, Mecnûn'da kara sevda, Leyla'da melankoli. Sen ki Mevlâna' da cezbe, Yunus'ta haldin. Sen ki Muhammed'de (s.a.s.) nurdun.

Bundandır ki sen, en çok sevgililerin de Sevgilisine sunulduğun zaman değer kazanırsın. Marifet; âşığa âşık olmayı, sevgiliye de âşık olunmayı bahşedene âşık olmaktır. O En Sevgili'dir ki aşkı anlamlandırır. O bütün sevgililerin latif tebessümlerinde sırlamıştır güzelliği. Sevgiliye pervane eyleyip bir âşığı, aşk ateşiyle âşığı kendisine hemdem eyleyendir O.

O, sevgililerin sevgilisidir.
O; En Sevgili'dir.
O
Dudaklardan taze gül damlatandır.

Sevgili aşk,

Seni, dudaklara mı
Güle mi
Yoksa
Seni dudaklardan damlatana mı sunmak gerek?

Güzelliğe Sesleniş (Güzel Aşklara Güzelleme)

Bir sevgiliye Yusuf olmak vardı, bir sevgilinin ardından Yakup kesilmek ve bütün âlemin diline düşmek vardı Mecnunleyin.

Ve ülfetin hallerini duymak, ülfetin hallerini söylemek vardı bir Leyla'nın ardından. Ve bir girdap gibi dönerken kendi içinde, susmak vardı öylece. Ne ah edip, ne feryât edip, sessizce yaşamak vardı sevgiyi hiç kimseye söylemeden. Hatta sevgiliye bile söylemeden ölmek vardı. Şehit olmak vardı.

Güneş olmak vardı ve güzelliğin gönül evine süzülmek vardı. Aydınlık olmak vardı aydın olmak vardı. Ve gönül aydınlığı içinde, nüzhet bahçelerine gitmek vardı. Ve sevgilinin mumunda fitil olmak vardı. Suyu yasemen, toprağı amber kokan kutlu bir ülkenin topraklarında boy sürmek vardı.

Şüphe yok ki görünmeyen bir âlemin yansımasıdır yaşadığımız âlem. Yaşadığımız hayat, yüreğimizde gördüğümüz her resim göz bebeklerimizde bir yanılsamadır.

Rahman'ın hayat verdiği Âdem toprağını bilmem kaç bin yıldır paylaşır durur Âdem'in torunları... paylaşırlar da sahip olamadan uçuverirler Âdem'in topraklarından.

Hiç şüphe yok ki, görünüyor sandığımız âlem, görmediğimiz gerçek âlemin kırılgan aynasının bir yanılsamasından ibarettir. Oysa; iyinin de kötünün de, ateşin de suyun da, yani ki her şeyin zıddıyla yaratılmış olması bundandır.

İşte bundandır güzelin de çirkinin de aynı dünyada olması. Bundandır insanların cenneti de cehennemi de

kısmen dünyada yaşamaları. Ve bundandır hüsnün de aşkın da birbirine yakın olmaklığı.

Aşk ki, Mutlak Güzellik'e giden yolu aydınlatan ışıktır. Aşk ki güzelliğe meftundur. Sevgiliye ulaşmak güzellikleri sevmekle olur. Leyla'nın güzelliğinde kaybolup, gerçek sevgiliye ulaşmak gerek. Leylasının yüreğinde takılıp kalanlar aşklarına yazık edenlerdir. Leyla'sının yüreğinde takılıp kalanlar, Gerçek Sevgili'ye ihanet edenlerdir.

Özgecan,

Yirmi yıl önceki hayatıma senden renkler doldurmak vardı. Ey naz çiçeğim, yirmi yıl öncesinde seninle gönül gönüle söyleşmek vardı.

Hey gönül dağımın rengarenk çiçeği,

Her tutku renktir, güzelliktir, hayattır. Sen ki tutkuların en güzeli, sen ki hayatın en rengi, hayatın en kendisisin. Ama bilirim ki, senin hasret yangınlığına tutulan gönül, yangınında hayat bulur. Varsın seninle yansın şu gönül, varsın kan rengine boyansın demek vardı, renk çiçeğim. Yangınlığını talep etme makamı bile şereftir.

Dîl Rûba tufanlarına tutulmuş gönlümüze sen gibi bir gayret gerekir şimdi. Şimdi senin yanında aşk olmak vardı. Ateş denizlerini senle geçmek vardı. Mumdan gemilerimiz eridiğinde senin aşk denizinde, küfrün adasına sığınmamak ve Dîl Rûbaların kalelerinde esir edilmemek vardı.

Özgecan,

Can ayrılığımız, kanlı gözyaşlarıyla boyandı. Ateş denizlerindeki mumdan gemilerimiz yandı. Hüsn'ümüz bir çölde, Aşk'ımız Çin denizlerinde Dil Rûba kalesinde tutsak. Derdimizin dağlandığı yerlere zehir ekildi. Değil

Hüsn'ümüzden haber, adını dahi duymaklığımız yok artık.

Gül'e
(Güllerin En Güzeli'ne)

Rabbim senin gibi güzel ve temiz renkleri her zaman muhafaza etsin. O sevgi dolu yüreğiniz şöyle der her dem:

Bende Mecnundan füzûn âşıklık istidâdı var
Âşık-ı sâdık menem Mecnun'u ancak adı var

Ama sendeki sevginin kaynağı muhabbetin kaynağından gelir ki muhabbetin dünyadaki kaynağı Muhammed'dir. (s.a.s.) Hani demişti ya şair:

Muhabbetten Muhammed oldu hâsıl
Muhammed'siz muhabbetten ne hâsıl

Muhabbeti yaratan Kadir-i Mutlak, ona kendi boyasından kutsallık katmıştır. Bu kutsallığın da en göz alıcı, en güzel rengi Muhammedî olanıdır. Sende de o renkten parıltılar görüyorum. Muhabbetinin rengine hiç bir zaman Züleyha kırmızısı bulaşmasın olur mu? Muhabbetin her dem Muhammedî olsun.

Şeytan ki ateştendir, ateş ki kırmızıdır. Muhabbet ki özü Muhammedî'dir. Muhammed ki (s.a.s.) gül kırmızısıdır. Bundandır ki gül kırmızısıyla, ateş kırmızısını ayırt etmekliği vardır bir muhabbet ehlinin.

Ateş ki tenleri de yakar canları da. Gül ki tenleri de yıkar canları da.

Ey gül

Muhabbetlerin her daim gül renginde olsun, gül kokulu olsun. Böylece can da gül kokar, ten de. Böylece sen de gül kokarsın, ben de...

Sevgili Gül,

Sen ki sevginin sembolize edilmiş hâlisin. Yanacağın kadar yanmışsın zaten. Sen ki ateş kırmızısısın bu yüzden. Renklerin sevginin her hararetinde gezintiler yapmış. Sevgiyi yansıtan gül aynasısın zaten.

İşte bundandır senin çiçeklerin şahı oluşun.

Bundandır hep sevgili gibi kokuşun.

İşte bundandır hep sevgililere sunuluşun.

Ve bundandır, sevgililerin tebessümleriyle âşıklarına gül sunmaları.

Sevgili gül,

Bak tebessüm ediyorsun.

İlahi gül!..

Sevgili İyilik
(İyiliğin Kendisine)

Sevgili İyilik,

Sen kimi zaman bir tebessüm olarak girdin gönlümüze, kimi zaman bir güzel söz, kimi zaman da bir hediye olarak; kimi zaman da masum çehreleri aydınlatan bir sadaka olarak, Efendimiz'in (s.a.s.) övgüsüne mazhar ettin taşındığın yürekleri. Ve tanımadığımız insanlara sunduğumuz yarım hurma olup, bizi ateşten korudun.

Sonra hıçkırık oldun, gözyaşı oldun, kucaklama oldun. İnsandan insana uzanan elin sahibine, şerefler yaşattın. Seninle insanlar, omuz omuza verişin hazzını duydu. Yapayalnız kalmanın korkunç ıstırabından kurtardın insanları.

Sevgili İyilik,

Bazen, yıllarca şefkat çeşmelerinden beslendiğimiz insanlara karşı bir vefa oldun içimizde. Bazen bir hâl, bazen bir el olup şefkatle saçlarımızı okşadın. Ve annemizin gözbebeklerinden merhamet olup, gönül evimize süzüldün.

Birbirimiz için yaşama heyecanımız oldun. Birbirimizin elinden tutan, güçlü bir gayret oldun. Sonra Rahman'ın kelamında; "Emr-i bil ma'ruf, nehy-i anil münker." emri oldun. Bundandır ki seni soluklayan gönüller hep iyiliği emredip kötülükten men eder oldular insanları.

Sevgili İyilik,

Bizim en zor zamanlarımızda Hızır olup yardıma geldin. Yükümüzü hafiflettin, gönlümüzü ferahlattın, sıkıntımızı azalttın ama sevgimizi hep artırdın.

Bazen gözyaşı oldun, bazen merhamet, bazen küçük bir dokunuş. Bin bir türlü renkle, bin bir türlü ahenkli sesle dolaştın iklimlerimizde. Ve hep güler yüzlü oldun.

Hani Efendimiz; (s.a.s.) “İki kişi karşılaştığında Allah’ın rahmeti aranızda paylaştırılır. Büyük pay, güler yüzlü olanındır.” demişti. İşte sen hep büyük pay sahibi olanların yanındaydın.

Sevgili iyilik,

Sen hep veda vakitlerinde helallik istedin ve hakları helal ettirdin. Sen hep kusurları kapatıp mahcubiyetlerin ayıplarını örttün.

Deve etinin ikram edildiği bir davetten çıkılıp mescide gelinmişti. Herkes abdestini alıp namaz davetini beklemeye başlamıştı. Birden mescide nahoş bir koku yayıldı. Şimdi bunu elinde olmadan yapan insan, derin bir mahcubiyet ile kalkıp abdest almaya gidecekti. Bu atmosferdeki pek çok insan böyle bir anı yaşamaktansa yerin dibine girmeyi yeğlerdi.

Ve birden İyilik’in sesi duyuldu:
Deve eti yiyenler abdest alsınlar
Hepimiz yedik ey Allah’ın Resûlü
(O zaman) Hepiniz abdest alınız.

Adam toplulukla beraber kalktı ve yürüdü. İyilik saç tellerine kadar mutlu etmişti onu.

Yine bir gün, İyilik, dostlarıyla beraber sefere çıkmıştı. Yavrularını emziren bir yabani tilkiye rast geldiler. İyilik, dostlarından birisini ordu geçinceye kadar tilki ve yavrularının başucunda koruyucu olarak görevlendirdi.

Ordunun başında yine İyilik (s.a.s.) vardı. Ve İyilik demişti ki:

“Beni Rabbim terbiye etti. Ne güzel terbiye eti.”

Sevgili iyilik,

Belli ki sen tavrını Rahman’dan aldın.

Bundandır ki her tavrın Rahmânî

Sevgi'ye

Sevgili Sevgi,

Sen ki gönülsün, içine girilesi. Sen ki dostun dostuyla huzurlu muhabbetisin. Sen ki ruhun orta direğisin. Sen ki bedenin iç ve dış güzelliğisin. Sen ki Mimar'ın sanatısın. Sen ki kelimelerin süsüsün, gerdanlığısın. Sen ki ruhlara hep cennet hurilerinin iklimini estirirsin.

Sen ki hayat denizinin derinliklerinde, hayata hayat veren gizemli narin bir incisin. Âşıklar senin vurgunluklarına müptelâ tutkunlarındır. Sana, vurgun yemeyi göze alan sevgi kahramanları dost olurlar ancak.

Senin zamanın hep şimdiki zaman, mevsiminse hep bahardır. Ve âşıkların aşk ateşlerine serpilen ab-ı hayat suyu ve tanyeli esintisisin.

Sen ki Yusuf'ta güzellik, Yakub'da gözyaşı, Eyyûb'da sabır, İbrahim'de tavır, İsa'da nefes, Muhammed'de (s.a.s.) her şeysin.

Sen ki yaşanırsan güzel, duyulmadan yaşanırsan daha da güzelsin. Âşıklar en güzel tebessümü senin için takar gamzelerine, sevgililer en güzel pembeliği senin için açar yanaklarında.

Yıldızlar senin direklerinde asılı durur semada.

Hayat senin renklerini taşır bağrında hep tam kıvamında. Sen gökyüzünde mavi, yeryüzünde yeşilsin bu yüzden. Bu yüzden güneşte aydınlıksın.

Güneş'in bir saniyedeki gaz değişiminin oranı, senin iledir. Öyle olmasaydı o denge, hayat olur muydu hiç? O oranda yanmasaydı Güneş, canlı olur muydu dünyada? Senin en çok yanan yüreklerde olman da bundandır belki. Sevgililerin ölümü âşıkların yüreğini neden bu kadar yakar ki. Âşıklar her dem, neden bu denli yanarlar ki. Neden Mecnûn Leyla'nın mezarı ba-

şında can vermiş ki. Ve merhamet ve şefkat neden seninle bu kadar kol kola olurlar ki.

Sen ki hayatın gizemli kaynağına açılan yüksek bir kapısın ve sana tırmanan merdivenin her basamağında ayrı bir güzellik vardır; âyet gibi, hadis gibi.

İhtişamlı kapıların arkasında seni arayanlar hayatlarını heder edenlerdir. Senin kapına tırmanan merdivenlerden başka merdivenlere tırmananlar ayakları kayanlardır. Ki Mutlak Güzellik'e giden yolda, senin merdivenlerinden başka merdiven mi vardır?

*****

Sevgili Sevgi,

Senin kovulduğun bir yürek baykuşların öttüğü bir viraneye dönermiş. Çünkü sen yalnız başına gitmezsin bir yürekten. Sevinçleri, maziyi, kavuşmaların güzelliğini, iyiliği, vefayı, tebessümü, merhamet ve şefkâti kısacası insanlığa ait ne varsa onları da beraberinde götürürsün. Böylece seni kovmuş bir yürek viraneye döner.

Viraneler ki münbit olmayan yerlerdir. Viraneler ki yalnızdır. Bundandır ki yalnız yüreklerde de boy vermez sevgiler. Bir yürekte sevgi, başka bir yüreğin tohumuyla boy verir. Rahman ve Rahim'in sevgiyle yaratma isteği olmasaydı biz sevgiyi nereden bilebilirdik ki; biz neyi bilebilirdik ki zaten.

Efendimiz; "Birbirinizi sevmedikçe beni sevmiş olmazsınız." demişti ya hani? Ve biz de böylece bildik ki ancak seversek seviliriz.

Biz insanlar en değerli hazinelerimizi, sağlam zindanlara saklayıp durmuşuz yüzyıllarca. Bunun için hazineler hep en derin yerlerde saklıdır. Ve belki de bunun için, en değerli Kitab'ı en sağlam kaplara koyup, en sağlam sandıklara sakladık.

İşte bu özelliğimizden dolayıdır ki seni de sakladık ey sevgi. Seni de gelecek zamanlarımızın bilinmeyen karanlıklarına sakladık. Ve sana ait bütün güzel sözlerimizi de yanına gömdük de, ne konuştuğumuzu bilemez olduk.

Sonra nereye gömüp, nereye sakladığımızı da unuttuk. En sevgili bildiğimiz dostlarımıza söyleyeceğimiz sevgi dolu sözlerimizi, sakladığımız zamanlarımızın zindanlarından bulup çıkaramadık. Söyleyemedik seni sevdiklerimize doyasıya.

Sevdiklerimizi kaybettiğimizde tozlu zindanlarımızdan çıkarıp iyiliklerini, ortaya dökeriz. Sonra tekrar gömeriz onları ama asla sevdiklerimize yaşarken söyleyemeyiz bazı şeyleri. İşte bu seni zindanlara saklayıp, kaybettiğimizdendir. İşte bundandır ki; seni, sevdiklerimizi karanlık zindanlara gömerken hatırlarız. İşte bundandır ki, en sevgili dostlarımızı kaybettiğimiz zaman, Mevlana'nın ifadesiyle mezarlarını öpüp koklarız da onları yaşarken öpüp koklayamayız. Veya kendi konumuna göre, seni seviyorum diyemeyiz.

Aslında biz, hep senin kendi içimizde nihanice kalmasını isteriz. Biz değilse bile, başkaları sevgiye ayıp anlamlar yüklemişlerdir çünkü.

Oysa sevgi utanılası değildir. Sevgiyi utanılası yaptığımız için söküp attık temiz dillerden. Bundandır ki biz; "Seni seviyorum"un içini boşalttık. "Seni seviyorum" derken, "Senin tenini seviyorum" anlamına taşıdık bu güzelim ifadeyi. Ve sitem edip kelimelere, sevgiyi gerçekten çıkarttık hayatımızdan. Ve geride yüreklerimiz, tenha bir virane gibi kalakaldı. Oysa sen neşesin,

Sevgili Dostum,
(Küskün Dostlara)

Evvela;
Rahmân'ın adıyla ve selâmıyla
Sonra;

Sevgili Dostum

Bu mektup, kurumak üzere olan bir dostluk çiçeğine su verme gayretidir. Bir yüreği döküştür. Bir yüreğin, geçmişteki bir dostuna uzattığı bir tebessüm çiçeğidir.

İnsanın ve insanlığın yüreğinin incindiği, tebessümsüz bir tercihte bizden yana hiçbir fayda yoktur. İnsan, kendi gönlünün dışındaki her varlıktan önemlidir. Gönül ağacı devrilirse eğer, onda ayakta kalan hiçbir şey kalmayacaktır.

Dostluk çatısı altından çekip çıkardığımız dostlarımızın yerine aynısını koymak mümkün değilmiş, bilirsin. İnsan yeni birçok dost kazansa bile, kaybettiği dostlarının yeri virane olarak kalırmış yüreğinin bir köşesinde; hayatımızdan ne kadar dostumuzu çıkarmışsak, gönlümüz o kadar viraneleşmiş demektir onun için.

Sevgili Dostum,

İki Cihanın Nûru Efendimiz (s.a.s.), gerçek dostlardan kopuşu; "Allah'tan kopuş" olarak nitelendirmektedir. Unuttuğumuz her dost ve unuttuğumuz her iyilik, hayatı bir virane haline getirir. Dostlar unutarak birbirinden uzaklaştıkça, yürek sıcaklıkları da soğur ve bir müddet sonra buz kesilir. Oysa yaşadığımız dünyanın en büyük problemi, taştan ve buzdan yüreklerin merhametsizliğinden kaynaklanmıyor mu? Herkesin buz-

dan yürekler taşıdığı bir dünyada, insanlar yalnızlığın girdabında can çekişeceklerdir.

Sevgili Dostum,

İnsanların yalnızlaşmaması, yüreklerin sıcak olmasından; yüreklerin sıcak olması da, gönüllerin yakın olmasından geçermiş.

Gönül ki Rahmân'ın Kâbesidir. Gönül kırılası değil sevilesidir. Kırılan gönüllerin suskunluğunu, dargınlıkların soğuk feryadı bastırdığı zaman hayatta var olan her şey, anlamını, bir cam bardak gibi yere bırakacaktır.

Gönül ki sevginin yurdudur. Gönül ki bütün âlemin sevgilerini içine alır; ama bir dargınlığın sıkıntısını taşıyamaz. Biz insanlar, bu kadar sınırsız sevgiyi içine alıp yeter demeyen bir gönle sahipken, neden sevgiyi bırakıp da nefreti ve dargınlıkları seçeriz, bilinmez ki? Neden kolay olan dururken zoru seçeriz acaba?

Belki sevgiyi kazanmak kolay değildir, dostlukları kazanmak kolay değildir. Ama kazanılan muhabbetleri taşımak kolay olsa gerektir. Bin tane gül fidesinin boy verdiği bir gül bahçesinde, bir diken boy verdi diye gül bahçesini çiğnemek olur mu? Olur mu dostluk gülünün rengini ve kokusunu yok saymak?

Sevgili Dostum,

İçimizdeki benlik putları, Kâbe'deki putlardan daha korkunçtur. Benlik putumuz ki, diz dize gelmemiz gereken dostlarımızın dizlerini kırdırır bize. Benlik putumuz ki; dünün helvadan, tahtadan ve de taştan putlarından daha iğrenç. Benlik putu ki mağrur bir putperest yapar insanı.

Oysa bir Rahmân'a kul olma sözü vermedik mi biz? Uğruna bütün âlemler yaratılan İki Cihan'ın Serveri'ni (s.a.s.) Allah'ın kulu ve de Resûlü olarak kabul ederken, neden biz insanlar benliklerimize kul oluruz? Oysa günde kırk defa, "İyya kena'budu ve iyya kenesta'in" diyoruz da, yine de benliğimizin kulu olmaktan vazgeçemiyoruz.

Enaniyetimize yani benliğimize; yaratmadığı gönül dünyamızda put olma yetkisi verirsek, bize saçmalıklar yaptırabilir.

Oysa Allah'a yakın olanlar, benlik putlarını İbrahim (a.s.) gibi kıranlardır.

Sevgili Dostum,

Yüz verilmeyen ve sevgiyle sulanmayan ağaç, yalnızca çiçeklerini dökmez, aynı zamanda kökünden kururmuş.

Ve kovduğumuz takdirde sevgi, yalnız başına gitmezmiş. Dostlukların üzerine, unutmanın siyah perdesi çekilirse, karşılaşmanın mutlu tebessümlerini yaşayamazmış insanlar. Aslında bir insanın mutluluk fideleri, sevdiği gönül dostlarının gönül evlerinde boy verip, sonra dikilirmiş yüreklere. Böylece insanlar, dostlarına açık bir hayatın bereketini ve şerefini yaşarlarmış.

Sevgili dostum,

Küskünlüklerde, kırgınlıklarda; uzaklaşmalar ve sıkıntı verici elemler var. Oysa insanın insana yakın olduğu bütün gönül muhabbetleri Rahman'ın katında övülmüştür.

Bizim manevi iklimimizde insanın insana üç günden fazla küskünlüğü yasaklanmışken, ayların küskünlüğünü nasıl izah edebiliriz ki Rahman'a. Her yasaklamayı kulak ardı ederek, dudaklarımıza tebessümü nasıl asabiliriz ki? Nasıl gülleri incitmeden gül bahçelerini dolaşabiliriz ki. Üç gün değil belki aylarca küskünlüğü yaşayanların, fakatlarla geçirdikleri hayatın boşluğunu, molozlar dolduruyor oysa.

Üç günü kullanıp bir dördüncü günü küskünlükle geçirmeyenler, kendi hayatlarının kahramanıdırlar.

Sevgili Dostum,

Rehberimiz, önderimiz, her şeyimiz, Efendimiz; (a.s.) *"Kim kardeşine bir yıl küserse, bu tıpkı kanını dökmek gibidir."* buyurur.

O'nun istediği karşılıklı olgunluktur, hoşgörüdür. Nefretin ve küskünlüklerin bütün güzellikleri kurşunladığı, bütün iyiliklere göz dağı verdiği bir ortamda insanın Rahman'la bağları ağır yaralar alırmış. Sonra, Gönül Peygamberi (s.a.s.) de şefaat etmezmiş, siteminden dolayı. Çünkü gönül köşküne, küskünlüğün nefretinden sıçrayacak bir kıvılcım, bütün gönül köşkünü yakıp kül etmeye yeter. Çünkü küskünlükler insanın hayat bağlarını kemirir. Varışmalar, yani barışmalar insan hayatının hayat bağlarını tamir etmek demektir.

Küskünlükler anlamsız düşmanlıkların kapısıdır. Ki, küskünlüklerle ruhlarını kirletenler ellerinin kirlenmesinden kurtulamazlar.

Hor kullandığımız hayatımızın hesabını vermek ne de zor değil mi? Dost olarak değil, dost kalabilmek, ne de zor değil mi?

Sevgili Dostum,

Küskün bir yürek, dostlarının ipe çekildiği darağacına dönermiş.

Ben bu darağacını ipiyle beraber yakıyorum. Ve ben kan dökmek istemiyorum artık.

Hayatın yarınları kıyamete kadar hep olacaktır. Ki bizim yarınlarımız olmayabilir bir daha. Elimdeki kanları silip sana uzatıyorum. Tutup tutmamak sana kalmış.

Bizim Rahman katında hakkımızı helal etmekliğimiz vardır. Helal edip etmemek sana kalmış. Biz dostun hakkını helal etmemesini bile, dostun dostluk günlerinin hatırına sayarız.

Bir dargınlığı eritirmiş güzel bir kelâm,

Bizden dosta eyvallah olsun, vesselâm.

Gittin amma ki

(Öz Kardeşini Kaybedenlere)

Bâd-ı Sabâ ilkbaharımıza eylül hüzünleriyle uğradı bir sabah.

Bütün her şeyin yeryüzüne kavuştuğu bir ilkbahar gününde, ayrılığın gözyaşı yağmurlarında bırakıp da gittin bizi.

Gidişlerin lirik türküleriyle bırakıp da gittin bizi. Gittin amma ki koydun derin hasretlerde bizi. Bir gidişle gittin ki, hayallere bile dönüş kapısı bırakmadın.

Bad-ı Sabâ keskin bir ayrılık kokusu getirdi bize.

Ve ardından "keşke"li kelimeler yonttum. Ve yüreğimin dört bir yanını dağladım sivri ucuyla sonra. Sonra sana dair hülyalarımı, beyaz kefenlere sardım. Ağıtlarla beraber hüzün tütsüleri yaktım ardından. Ve ılık ılık gözyaşları döktüm toprağına.

Bir ilkbahar sabahına doğuyordu ki güneş, eylül vedaları gibi sarardı dünyamızda bir anda. Ve ölüm gibi bekledi sevdiklerin damlarda. Kelimeler dillerde kanadı. Sabâ Rüzgârı, eylül rüzgârları gibi dallarda kendini hüzne vurdu. Goncalarımız gül olma hayalleri kurarken, tomurcuk içinde rengini yitirdi. Güller ağladı kanlı gözyaşlarını içine doğru, ben ağladım.

Bâd-ı Sabâ ilkbaharımıza eylül hüzünleriyle uğradı bir sabah.

Her ayrılığımızda el sallardık birbirimize. Seninle hayaller yontardık dünyanın bağrına saplamak için. Sonra sevda iklimlerimizin aşklarına besteler yapardık, birbirimize duyurmadan. Şehit olmak da vardı bu yolda. Sonra umutlarımızı hep gemi yapardın kâğıttan. Ve de uçak yapardın. Ben hep seni hayallerimin vasıtalarına pilot yapardım. Yaprakları sarartıp da hiç düşür-

mezdik yüreklerimize. Hiç eylülleri söylemezdik ve hiç eylülleri sevmezdik bu yüzden.

Bâd-ı Sabâ ilkbaharımıza eylül hüzünleriyle uğradı bir sabah.

Özlemlerimiz boynu bükük kaldı. Özlemlerimiz sarıldığın beyaz kefenler kadar beyazdı.

Ve ben gizli gizli ağladım ardından. Oysa hep aklımdan güller geçerdi. Oysa hep güzellikler söylerdik. Bağrımıza düşen ilkbahar yağmurlarını yeşertirdik hoş. Belki bir güzellik daha yaptın kendince. Çünkü senin hiç çirkinlik yaptığın görülmedi ki.

Ki: “Hiç güzel olmasaydı ölür müydü peygamber?”

Nur u Aynım
(Kız Kardeşlere)

Nûr u Aynım,

Çiçeklerin övüncü, en nadidesi, namuslusu, örtünüp korunmuşu, sevgi himmetlisi kutluluğunu Rabbimiz daim eylesin. Rabbim sevdiklerinin gönlünü seninle aydın eylesin. Rabbim seni ve sevenlerini Sevgili'nin ikliminde kutluluğa eriştirsin.

Bu kardeş duasını gönül bahçene kabul eyleyerek, huzurla 'amin' sevincine erişesin. Sen ki Yusuf nazarlar ararken yüreğinde ve de beni anarken gördüğünü zannederken Yusuf'u, bu gönül de senin gül cemâlini kuşanır. Sevgi güllerinin içimizde oluşturduğu gül bahçesinde, hangi gülde rengin yok ki. Ölümle bile; sevgi çiçeklerinin rengi solmaz, kokusu kaybolmazmış, biline.

Nur u Aynım,

Şimdicek sevgi bahçesindeki ahvalin, tomurcuk bir gül hükmündedir. Gözyaşlarına dokunamamak, ellerine değil yüreğine bile dokunamamak, sitemlere gark eylemesin seni.

Biz insanlar nefis bakımından pek zengin yaratılışlıyız. Şeytansa daha da varlıklı bizden. Ki şeytan, sermayesini dağıtmada çok mahirdir. Amma, bizim En Sevgili'miz (c.c.) şeytan'ın da sahibidir. Zehir de, şeker de O'nundur. Sevgi bir şekerdir ki şeytan onu zehir edebilir. Şekerimizin şeker tadında kalması, bizim için daha da hayırlıdır Aybalam,

Sevgiyi şeker tadında bırakanlar, Allah'ın lütfuna mazhar olmuşlardır. Hasretin her hüznünü tatlılığa eriştirmişlerdir. Ve her ayrılıkta binlerce kavuşmalara erişmişlerdir.

Nûr u Aynım,

Gül kokulu gönülden selâmlar ve de dualar gelmede gönlüme bâd ı sabayla. Bizim de hasret kalmışlığımız vardır gülün rengine ve kokusuna. Bülbülün güle yaklaşamaması, sık sık gül bahçesine uğramaması, bülbülün sevgisinin azlığından değildir. Ahir zamanın gül ve bülbülleri için, böylesi daha da hayırlıdır belki.

İnsan neye müptela kılınırsa, o iş ona kolay olunurmuş. Ki ayrılıklara müptelâ yüreklere, ayrılıklar kolay gelirmiş.

Nûr u Aynım,

"Âlemin yaratılışından maksat da dostlarla buluşmaktır." der Mevlana. Âlemin yaratılmasından maksat buyken, ahiretin yaratılmasından da maksat bu olsa gerektir. Ki Cennet; kutlu kavuşmaların ve de kutlu buluşmaların, komşulukların yurdudur. Dostların en güzel buluşma yeridir orası. Ahir zaman kavuşmaları en güzel cennet kavuşmalarına da engeldir oysa.

Rabbimiz bizi Cennet saraylarında komşu eyleye. Kutlu cemalinizi her iki âlemde de görmekliğimiz vardır. Ki nâzende çehrenizde her dem güller açar. Nâzende çehreniz her dem güller açtırır sinemizde. Rabbimiz, gül kutluluğunuzu daha da kutlulaştırsın. Ömrünüzü Sevgili'nin yurdunu kazanmaya sarf edesiniz. Ve bilesiniz ki nâzende çiçek, dostların sermayesi sevenleri de âbad edermiş. Biz nasipsizlere de gönül sermayenizden kutlu kazançlar ihsan edersiniz belki.

Sevgi lütuflarınla âbad eylediğiniz gönül gülşenimiz, kutlu sevgi sermayelerinden aldığı ihsanlarla Sevgili'nin yurdunda sermayedar olur belki.

Nûr u Aynım,

Mevlana der ki:

"Ayrılık derdinden iştiyaktan

sözlerim ağzıma bile sığmıyor."

Rabbim kutlu kavuşmalarına bizi de dahil eylesin. Gönlü; aziz, olgun, ulu, nâzende bir ay yüzlü ile kutlu hayaller üzerine söyleşmeyi özlemekliğimiz vardır. Ki özlemleri ifadede kalem âciz, söz fakir kalmaktadır.

Belki sizin gönül daralışlarınız, gönül daralışlarımıza denktir. Çünkü kutlu kardeşlerin sevgisi baharlara denktir.

Oysa ki Nûr u Aynım,

Zaman, aynı noktasına bırakmamış bizi. Mecnun'un bindiği deve kendi yurduna, Mecnun ise Leyla'nın hâyâline yol alırmış ya, biz de zaman atının farklı yönlere giden yolcularıyız; aynı zamanın aynı gül bahçesinde olmak vardı belki. Ama hayatın öte yakasında gerçek gül bahçeleri vardır. Ve sen hayatın bağrına ben hayatın sonuna giderken, kavuşmak Sevgili'nin yurdunda olsa gerektir.

Sevgili'nin Yurdunda mekan aynileşir, zaman aynileşir ve biz aynı oluruz orda. Ve ben söylerim sen dinlersin, sen söylersin ben dinlerim. Yok hatta, aynı yöne bakıp sessizce anlatırız her şeyi belki.

Nûr u Aynım,

Gönül bahçemize sevgi tohumlarını eken Rabbimizden dileriz ki; kardeşliğimizin tenden eteklerine kızgın közler düşüp de eteklerimizi ve de yüreğimizi delmesin. Gözlerimiz aydın olarak dönelim Sevgili'nin Yurdu'na.

Umudumuz ve 'İnşallah'lı dualarımız bu dilek üzerinedir. Kişi hayır umut edince, hayır kapılarını açarmış Allah. Ki umulan her hayırda, hayır vardır. Sevgili'nin yurdunda sevenlerle kavuşmayı umut etmek ne güzel umulandır, ne güzel dilektir.

Nûr u Aynım,

“Tatlı suyun başı kalabalık olur.” der Mevlana. Gönül pınarından ab ı hayat içmeye talip olup da, âdab bilmezlerin olacak belki. Belki gönül pınarını bulandıracaklar o zaman boydan boya. Bunlara müsaade etmeyesin. Gönül pınarını bulandırmayasın.

Kutlu çehreleri gönül pınarından çevirmeyeceğin bir gerçek. Ululardan olasın ki; gönül pınarın berraklaştıkça berraklaşsın, ululandıkça ululansın.

Nûr u Aynım,

Gönül pınarından sundukların için rahmet ola.

Nûr u Dîdem - 2

Nûr u Dîdem

Güzel inançlı, özü sözü doğru, övülmeye lâyık, kutlu hüzünler sultânı. Allah gönül bahçenin güllerini hep ideal renginde ve kokusunda eyleye.

Rahman ayrılığımızı kutlu eyleye; bizleri En Güzel Mekân'da, kutlu bir zamanda kutlu komşuluklara vuslat eyleye.

Umulur ki merhametli ve sevgi dolu yaratılış bahçenizde hep Muhammedî güller olsun. Bundan dolayı da Allah sizi ihsan ve hayırlara gark eylesin.

Nûr u Dîdem,

Gül yüzünde hastalığın solgunluğunu yaşadığını duydum. Allah yardım eylesin ve de sabrını kolaylaştırsın. O'nun her hâlinde kutluluk aramak gerek, sabır gerek. Bu kardeşin de dua makamındadır bilmiş olasın.

Zorluklara düşüren ve bîçâre bırakan, katı yürekliliği seçmiş değildir. O, altından kalkamayacağı yük yüklemez insana. Sabrediş ipini sakın elden bırakmayasın. O, hep en sevdiklerine hastalık yoluyla pâyeler vermeye çalışmıştır. Bilinir ki Eyyûb (a.s.), sabrıyla daha da yücelmiştir. Zamanının en Sevgilisiydi hani O.

Nûr u Didem,

Eyyûb (a.s.) şükür ve sabırla sınanmıştı. Bir gözü yaşlı da şükür ve sabırla sınanmaktadır şimdi okyanus ötelerinde. Ve bilinir ki sabır, canlı cansız her varlıkta vardır. Neden sende de olmasın ey nâzende sultan. Oysa ki Rahman, susayan hiçbir balığı susuz bırakmamıştır.

Nûr u Dîdem,

Bu mektup, hâl hatır sormanın da ötesinde önce kendi nefsime sonra narin gönlüne nasihat hükmünde olacaktır. Mevlanavâri kutlu öğütlerle dolu olacaktır belki.

Dil ki, kutlu sözlere de acı sözlere de yataklık eder. Şer işlerin düğümü dilde çözülür. Çözülür de kimi zaman bir gıybet oku olur saplanır dostlarımızın bağrına. Kimi zaman böyle acı bir ilaç.

Şer işlerin büyüklerinden önce küçüklerinden sakınmak gerek. Çünkü seller küçük damlaların bir araya gelmesiyle oluşur. Ki büyük binalar da küçük tuğlaların bir araya gelmesiyle oluşur.

Dile; şükür yakışır, zikir yakışır, Sevgili'nin iyiliklerini söylemek yakışır; oysa Sevgili'nin iyiliklerinden söyleseydi dil, başka söze sıra gelmezdi. Merhameti bol olan Rabbimiz; bize ulu sözler söylemeyi, şükretmeyi ve de sabretmeyi nasip eyleye.

Nûr u Aynım,

İyi insanların canlarına kutluluk elbisesini giydiren Rabbimizin, sana giydirdiği o iyilik elbisesini hiçbir zaman çıkarmayasın üzerinden. Bilesin ki bu elbiseyi tenden âzâde kılmaya çalışan birçok düşman vardır.

Hani; "Dön Rabbine" emrine uyan bütün sular, dağlardan, tepelerden akıp, derelerden yol bulup, âşıkçasına denize ulaşır ya - ki su damlacıkları el ele vermiş kavuşma umuduyla kuvvet bulmuşlardır – aynen öyle de; bütün hayatımız Sevgili'nin Yurdu'na varmak istikâmetinde olmalıdır; bu uğurda bir araya gelmelidir dostlar. Ümit ki ekmeğimizin katığı olmalıdır. Çöldeki yalnız bir su damlacığı dahi, denize kavuşmanın yollarını arar.

Nûr u Dîdem,

Su damlacığının ve de nefsimizin denize ulaşma yolculuğunda; toprağın, rüzgârın, Güneş'in, düşmanlığı vardır. Ki her biri dünyalıktır bunların.

Hayat yolculuğunda, terkinde kutlu günlerin ola.

Sevgi Ve Aşk Üzerine Söyleyişler

Sevgili Kardeşim!

"Hasretine dayanamayacağın kimsenin cefasına katlanmalısın." (Mevlana)

Hasretine dayanamayacağın; sevdiğindir, âşık olduğundur. Sevgi ve aşkta; nice elemler, nice hüzünler, nice yanışlar vardır. Her şeyin olduğu gibi, aşkın da şerlisinden sığınılacak liman bellidir.

"Ben ağaran sabahın
Rabbine sığınırım
yarattığı şeylerin şerrinden
karanlığı çöktüğü zaman
gecenin şerrinden
ve düğümlere üfleyen
büyücülerin şerrinden
ve haset ettiği zaman
hasetçinin şerrinden"
(Felak suresi)

Bazen aşkın üzerine vesveseler fısıldanır da, insan aşk diye aldanır ve de hüsranlar yaşar ard arda. Aşkın, Yusuf tadında peri yüzlü kalması için yine sığınılacak liman bellidir.

"De ki sığınırım ben insanların Rabbine
insanların hükümdarına
o sinsi vesvesecinin şerrinden
O ki, insanların göğüslerine vesveseler fısıldar
gerek cinlerden gerek insanlardan"
(Nas suresi)

Peri gibi sevgililere aşıkların aşkları uğruna çektiklerini anlatmaları, onlara bunu bilmediklerini ima ederek sitem etmektir. Zannetme ki sevilen sevenlerin halini bilmez.

"Ey gönül aşkın ne müşkülâtlı bir iş olduğunu hiç işitmedin mi? Kim sana aşık ol dedi ki?"

Fuzuli kendine der bunu ey gönül!

Konuşup görüşecek, seni anlayacak bir dost iste. Feryatlar edip Mecnun'u ecel uykusundan uyandır. Mecnûn da senin içindedir Yusuf da.

İki didesiz âleme Yûsuf ü sen
Size yok cihan içre imkan -ı salis

"Yusuf ile sen âleme iki gözsünüz. Size benzeyen bir üçüncü gözün var olması imkansızdır"

Yusuf'u bir perinin kömür karası gözlerinin kuyusunda görmek de mümkün. Ki Yusuf gerçek âşığın gözbebeklerindedir.

Nur u çeşmim - 2

Sana, hem nazım, hem nesir, hem kutsi, hem camî sözlerle sesleneyim ve de Hakk diliyle söyleyeyim ki;

"Örttüğü zaman geceye
açıldığı zaman gündüze

erkeği ve dişiyi Yaratan'a and olsun ki" sen değerlisin. Çünkü sen Habibullah'ı seviyorsun O'nu seveni Hakk da sever. O'nu seveni iyiler de sever. Kendini değerli gör. Çünkü sen eşref i mahlukat olarak yaratıldın. Yusuf değilsen de; her şeye rağmen aşkı Yusuf tadında yaşıyorsan tadın Yusuf'tur, rengin Yusuf'tur. Her şeye rağmen, aşkı yüreğinde adam edememişlerden daha değersiz değilsin.

Aybalam,

Bu yollarda nice körpe gönüller bomba oldular. Bu yolda imtihan zordur zira. Bundandır ki Yusuf, tarihe bu denli nam saldı. Yusuf, bundan dolayı İlahi sevgiye ve de övgüye mazhar oldu. Belki Yusuf tekti bu yolda, öyle ki bu yolda nice gönül erleri dökülüp kaldı. Rabbim âşıkları yolda kalanlardan eylemesin.

Sevgi Yürekli kardeşim,

Sen hep oraların nuru olarak kalasın emi. Sen hep Yusuf'un düştüğü kuyu olarak kalasın emi. Sakın çıkarma Yusuf'u gönül kuyundan. Bu yolda sevgiyi hiç kimseye söylemeden yaşamak var. Hatta kendine bile söylemeden yaşamak var. Bu yolda şehit olmak var. Efendimiz'in beyanlarıyla da sabit ki, "Sevgisini hiç kimseye söylemeden ölenler şehittir."

Şükretmek Gerek, Nur u Çeşmim,

Artık anlamsızca hüznün kıyılarında dolaşmaktan vazgeç. Bil ki sevginin kıyılarında akşam hep böyle olmaz. Sonra bu kıyılarda hep akşam da olmaz. Güneşi de düşün ara sıra. Hani gece kaybolduğunda ortaya çıkar. Hüzün kaybolduğunda da mutluluk ortaya çıkar. Onu ara ve bul. Mutluluk ki her yandadır. İstersen onu görebilirsin.

Eğer; evini bir davet sonrası temizlemek için saatlerce çalışabiliyorsan, birçok dostun var demektir. Faturalarını ödeyebiliyorsan, bir işin var demektir ve ödevini yapabiliyorsan bir okulun. Pantolonun biraz sıkıyorsa, aç kalmıyorsun demektir. Gölgen seni izliyorsa, güneş ışığını görüyorsun demektir.

Otobüsten indiğin yerden iş yerine kadar yolu uzun buluyorsan, ayakların var ve yürüyebiliyorsun demektir. İnsanların sözlerine kızıyorsan, duyabiliyorsun demektir. Camları silmen, çatıyı onarman gerekiyorsa, bir evin var demektir. Ve her attığın adıma karışılıyorsa ailen var demektir. Yığınla ütülenecek ve yıkanacak çamaşırın varsa, yığınla giyeceğin var demektir.

Akşamları kendini yorgun hissedebiliyorsan ve bacakların ağrıyorsa, o gün üretici olmuşun demektir. Kırıldığın biri varsa, sevdiğin var demektir. Ve tüm bunların farkına varabiliyorsan mutlusun demektir.

Sevgi candır, Nur u Çeşmim,

İyi ki sevmişsin. İyi ki sevgiyi sevgi tadında bırakmışsın. İyi ki hep Yusuf'u anarak yaşadın sevgiyi. Böyle olmasaydı, belki de yanlış tutkuların esiri olmak vardı. Yani imtihanı kaybetmek vardı. Sevgiyi basit eylemlere feda etmek vardı belki. Oysa ki gerçek sevgi, Mutlak Güzellik olan Hüsn ü Mutlak'a ulaşmaktır.

Sana göre Yusuf'un geçtiği her cümle güzeldir bilirim. Aslında Yusuf'a meftun olan herkes güzeldir.

Züleyha da güzeldi. Yusuf'la daha da güzel oldu. O Yusuf'u sevmeden önce ten güzeliydi. "Yusuf'tan sonra ruh güzeli oldu."

Gerçek aşk sultanları, aşkın sultanına âşık olmuşlardır. Aşkın sultanı da Hüsn ü Mutlak'tır. Mârifet her şeyin sahibi bir güzele âşık olmaktır. Sultanlara da bu yakışır zâten. Genç yaşında sultanlık tahtına çıkan İbrâhim Edhem de her şeyin sahibi bir Hüsn ü Mutlak'a aşık olunca, sultanlığı bir yana bırakmıştı hani.

O âşık ki her dem; "Gel ben senin aşkından deli divane oldum." serzenişi içindedir. Ve aşık, sonsuzluğun sırrına erince, yaşadığı âlemi karanlıklar zindanı olarak görür ve hayallerine yüce özlemler iliştirir. Ve Mevlana gibi şöyle der:

"Gel senden başkasından bıktım usandım.
Gel ey sevgili,
Ben dünyayı ekşimiş bir yemek gibi gördüm
Şimdi ise kendime yabancı oldum" (Mevlâna)

Gerçek bir âşık bilir ki, aşkın bütün sırları kendindedir. O, zincirin de kemendin de anlamını kavramıştır. Bu sırrı âyân eder Şeyh Gâlib:

" Sendedir mahzen-i esrâr-ı muhabbet sende"

Tevili şudur ki bu sırrın: Ey insanoğlu sevgi sırlarının saklandığı yer senin içindedir.

Bu sırrı keşfeden aşık, içindeki pınarın kevserlerinden içmeye başlar. Yetmedi, içinde yüzmeye başlar. Ve artık her şey onun içindedir ve de birdir. Ve her şey Yusuf'tur.

"Zeliha o hâle gelmişti ki çörekotundan ödağacına kadar, her şeyin adı Yusuf'tu onun için, Yusuf'un adını başka adlara gizlemişti. Birini övse onu överdi; birinden şikâyet etse, onun ayrılığını söylemiş olurdu. Yüz

binlerce şeyin adını ansa, maksadı da Yusuf'tu onun, dileği de" (Mevlâna, Mesnevi)

*****

Sevgi Yusuf'tur, Nur u Çeşmim,

Biz insanlar sevdiklerimizi kaybettiğimizde, tozlu zindanlarımızdan iyiliklerini ortaya çıkarıp dökeriz. Sonra tekrar gömeriz onları; ama asla sevdiklerimize yaşarken söyleyemeyiz bazı şeyleri. Bu belki sevgiyi anlayamadığımızdandır.

Bu belki sevgiye menfî anlamlar yüklediğimizdendir. Oysa sevgi utanılası değildir ki. Bizler belki sevgiyi utanılası yaptığımız için hep onun kendi içimizde nihânice kalmasını isteriz. Biz değilse bile başkaları sevgiye menfî anlamlar yüklemiştir çünkü.

Ve en sevgili dostlarımızı kaybettiğimiz zaman bir gün, Mevlana'nın ifadesiyle; mezarlarını öpüp koklarız da onları yaşarken öpüp koklayamayız. Veya kendi konumuna göre, seni seviyorum demeyi hiç başaramayız. Ama yazarken yazarız işte.

Sevgide Yusuf' un ışığını görüyor olmak gerek. Ve hayalde sevgiliyi, Yusuf nazarlarla sevmek gerek.

*****

Aşk ateştir, Nûr u Çeşmim,

Aşk ateşine yanan nice aşıklar, alevlerini dışarı sızdırmadıklarından yanıp kavrulmuşlar da, aşklarını hep nihanice kılmışlar gönüllerinde. Onun için der ki, Fuzulî:

"Yanan ışk âteşine âteş-i düzahdan eymindir" yani:

"Aşk ateşine yanan cehennem ateşinden kurtulmuştur."

Ki o aşk ateşini sızdıranlar ve nihanice kılmayanlar gönüllerinde, aşklarının ateşini seyirlik için aleme pazarlayanlardır.

Yine der ki Fuzuli:

"Gamım kim tökdü kanım dilde sâkin olduğum bildim"

Yani ki: "Kanımı döken aşk ıstırabının gönülde yerleştiğini bildim."

Aşk ki gönülde yerleşince nihanice, mazlum ve boynu bükük durunca güzeldir, âyân edilince değil. Aşk derdinin gamının masal gibi âleme yayılmış hikayesini anlatabilmek için, dil lâzımdır. İşte benim yanan gönlümden çıkan ateş bu dildir ki bu masalı anlatmaya yeter.

Aşkı gönül ateşi anlatır sadece. Dil ancak gevezelik yapar. Gönülde nihanice ne varsa döker orta yere, vefasızdır o. Istırabı çeken gönüldür gevezeliğini yapan dildir.

Nur u Çeşmim,

Cânı kim cânânı için sevse cananın sever
Cânı için kim ki Cânanın sever, cânın sever (Fuzûlî)

Avâre gezen insanın başında muhakkak bir sevda olurmuş.

Bak Fuzûlî noktayı koyuyor:

"Nolacaktır terk-i ışk etme Fuzûlî vehm edüp
gayeti derler ola bir bende Sultanın sever"

"Ey Fuzûlî korkup da aşkı terk etme nihayet ne olabilir ki, bir kul sultanı sever derler başka ne olur ki?"

Onun için sevince bir sultanı sevmek gerek. Ki âşık bir kuldur, sevgili ise sultandır. Âşığın aşk ıstırabını uzun uzun anlatması gönlünü ferahlandırırmış. Bu yüzden âşıklar söylegen olurmuş. Aşk ıstırabı da ağlayıp inlemekle anlatılırmış, aşık sevgiliden dolayı ferah-

lık bulurmuş; o, kınansa da aşk inleyişlerinden vazgeçmezmiş.

Çünkü onun aşkı kınanılası değildir, utanılası değildir. Berraktır, saftır, temizdir. Utanılası aşklar, yürekte olmayıp tende sızı olan aşklardır. Kınama setleri aşığın aşk gözyaşlarının önünü tıkayamazmış. Ki aşığın diyarının cennet kokan havası, canın gülistanıdır.

Âşık o gülistandan çıkmak istemez hiç; bülbül, kovmayla gülistanı terk eder mi?

Nûr u Çeşmim,

Aşk derdi, aşığın sıhhatiymiş. Âşıkların cenneti de sevgilinin dîdarıymış. Âşığın hastalığı, aşk derdinin son bulmasıyla başlarmış bu yüzden.

“Işk derdinden olur aşık mizacı müstakim
Işıkın derdine derman etseler bimar olur” (Fuzulî)

Nûr u Çeşmim

“Dünyada "Elhubbu fillah" hükmünce salih ahbablara muhabbetin neticesi; cennette karşı karşıya kurulmuş cennet iskemlelerinde oturup; hoş, şirin, güzel, tatlı bir surette dünya maceralarını ve kadim olan hatıratlarını birbirlerine nakledip eğlendirmeleri suretinde firaksız, safi bir muhabbet ve sohbet suretinde ahbablarıyla görüşeceği Kur'an ın nassıyla sabittir.” (Bediüzzaman 32. söz 3. mevkıf beşinci işaret)

“Ahbablara muhabbet madem Allah içindir. O ahbabların firakları, hatta ölümleri, sohbetinize ve uhuvvetinize mani olmadığı için, o manevi muhabbet ve ruhani irtibattan istifade edersin ve mülakat lezzeti daimi olur. Allah için olmazsa bir günlük mülakat lezzeti, yüz günlük firak elemini netice verir.” (Bediüzzaman 32.söz 3. mevkıf 4. nükteden,

“Cenab-ı Hakkın esmasına karşı olan muhabbetin tabakatı var. Sabıkan beyan ettiğimiz gibi, bazen âsara muhabbet suretiyle esmayı sever. Bazen esmayı, kemalat-ı İlahiyenin unvanları olduğu cihetle sever. Bazen insan câmiiyet-i mahiyet cihetiyle hadsiz ihtiyâcat noktasında esmaya muhtaç ve müştak olur. Ve o ihtiyaçla sever.” (32. Söz. 3. mevkıf. 3. nükte)

Eğer sevilenler "Cenab-ı Hakk’ın dostları iseler; "El-hubbu Fillah" sırrınca muhabbet dahi, Hakk'a aittir. Ey insan; O'nun esma ve sıfatına ait istidat-ı muhabbetini bekasız mevcudata verme çünkü mahlukat fanidirler

Muhabbet sınırsız olarak faniye verilmemeli. Çünkü; "Gayrımeşru bir muhabbetin neticesi, merhametsiz bir azap çekmektir." kaidesi sırrınca muhabbeti Cenab-ı Hakk’a vermek lazım gelir. Ki her şeyde Cenab ı Hakk’a karşı çok vecihler vardır.

Hem de Kur’an’ın hakikati der ki: "Ey mümin sendeki nihayetsiz muhabbet kabiliyetini, çirkin, noksan ve sana muzır (yaramaz) olan nefsi emmarene verme. Belki sendeki o nihayetsiz muhabbet kabiliyetini; nihayetsiz bir muhabbete layık hem nihayetsiz sana ihsan (iyilik) edebilen hem istikbalde seni mesud eden, hem mesud (Mutlu) olduğun bütün zatlara, ihsanatıyla mesud eden hem nihayetsiz derecede kudsî, ulvî, münezzeh, kusursuz, noksansız, zevalsiz cemal sahibi olan ve bütün esması nihayet derecede güzel olan bir zatı mahbub ittihaz et.”

Nur u aynım

Ama o mutlak güzellik sahibinin sevgisine, küçük sevgileri basamak olarak da kullanabilirsin; dünyadaki sevilen faniler de bu hükümdedir zira. Sevileni O'nun adına sevmek bir yerde O'na yönelmek gibidir. Sevgi dahi hayat gibi bize verilmiş bir fırsattır; onu ne uğurda kullandığımızın önemi vardır hayatta. Bilirsin hayat, Cennet'i kazanmak için bize bir fırsat olarak veril-

miştir. Bu hayatı ne kadar değerlendirirsek o kadar akıllı ve kârlı bir iş yapmış oluruz. Bu bir ticaret adamına verilen sermaye gibidir.

Kimisi o sermayeyi alır bir kârlı iş kurar; kurduğu işle parasını artırır, olgun ve zengin bir hayata kavuşur. Hayat da böyledir. Bize verilen o sermayeyi Hakk'ın rızasında kullanırsak, cennet gibi bir varlığı kazanırız. Bu sermayeyi nefsimizin eline verip çarçur etmesine müsaade edersek, bu akıl işi değildir. Ama bilinmiş ola ki bize verilen hayat sermayesine göz dikenler bir hayli fazladır, şeytan'ın dostları bir hayli fazladır; şeytanın en samimi dostu da içimizde taşıdığımız nefsimizdir.

Sevgi de böyledir Nur u Çeşmim. Sevginin ipini ruhumuzun eline verdiğimiz, Rahmanî bir bağla bağladığımız takdirde ruhumuza; kazanma kuşağında olanlardanız demektir. Nefsimize verdiğimiz takdirde Hakk saklaya.

Muhabbetin kaynağı Rahmanî'dir. Rahman'ın yardımıyla, umulur ki hep sevgilerin Rahmanî olsun. Sevgiyi ucuz kırgınlıkların yoluna feda etme. Ve yüreğinin berrak ırmaklarında yıkanmış olarak nihanice bırak.

Öyle olsun ki, hayatı ve sevgi sermayesini boş yere sarf etmiş olmayasın. Öyle ola ki, gönlünün mutlandırıldığı yerde kutlu komşulukları ve de kutlu kavuşmaları yaşayasın ebedî âlemde.

Mevlana; "Söz gerçeğin gölgesidir." der. Bunlar gerçektir bilmiş olasın. Gölge bile insanı takip ederken, yürekte olan sevginin peşini bırakmak abes olsa gerektir. "İnsanı insana çeken can bağdaşmasıdır" der Mevlana. En güzel Sevgili'ye komşu olmak dileğimle.

Evlatlarım!
(Babalardan Evlatlarına)

Bir baba evlatlarına seslenirken nasihat etmeden yapamazmış. Bu durum, babalığın gereğidir.

Sizlere edeceğim sözlerimin kaynağı Rabbimizdendir, Efendimiz'dendir (s.a.s.), geçmişin ve şimdiki zamanın yenileyicilerindendir. Aciz bir babanın kendi şahsî kanaatleri değildir. Bundandır ki sözlerimi iyi dinleyesiniz.

Evlatlarım,

Rabbim sizi kutlularından eylesin ve kutluluğunuzu daim eylesin. Rabbim sizi her fiilinizde; otururken, yatarken, kalkarken, konuşurken, susarken, ağlarken ve gülerken gözetsin ve korusun.

Biliniz ki Rabbimiz insanları en güzel hâl üzere yarattı. Rabbim sizlerin güzel yaratılışınızı süslesin, muhafaza etsin ve daim eylesin. "Hayrı tamamlamak, ona başlamaktan iyidir."der Mevlana. Yaratılışınız güzel ama önemli olan; onu ne kadar kendi iradenizle güzelleştirdiğiniz ve o güzelliği nereye kadar muhafaza ettiğinizdir.

Evlatlarım,

Rabbim sizi şeytanların oyunlarından korusun. Zaman ahir zamandır ve de yalnız kalma zamanı değildir. Yalnız kalan koyunu kurtlar kapar sözünde olduğu gibi, yalnız kalan insanı da şeytan kolay aldatır. Bunun içindir ki, temiz dostlar edinip temiz zamanlar kuşanmak hüneriniz olsun. "Bu zamanda temiz dostlardan ayrılıp bir köşede oturmaktan aslanlar çekinirler. Aslanların kusura ve noksana düşmeleri ancak şeytanların bir imtihanıdır." (Mevlana, Mecalisün Seb'a, 27.)

Dünya'nın türlü türlü tufanlarına tutulmamak için iman gemisine yönelin. İman edip kurtulanları ve iman etmeyip helak olanları düşünün.

Evlatlarım,

Kâbe gibi hep kendisine yönelinen olun, kendisinden kaçılan değil. Gönül Kâbeniz hep dualı olsun ki, hep sürurlu olsun. Kinler, hasetlikler, nefretler gönlünüzde boy vermesin. Gönül eviniz hep cennetâsa saraylar gibi olsun.

Evlatlarım,

Servet, şehvet, şöhret ve devlete karşı hep temkinli olun.

Servet ki dünya zenginliğidir. Ki en büyük zenginlik kanaattir. Eğer size zenginlik sunulursa o serveti sahibine sunmak için cimrilik etmeyin.

Esas zenginlik Rabbini tanımayla olur. Rabbimizin nurlu ve En Kutlu Elçisi buyurur ki; "Kim suçların, isyanların, aşağılığından çıkar da Allah'tan çekinme sırrına girerse, Allah onu malsız mülksüz zengin eder." (Câmi, 2.s-155)

Bu zenginliği kazanmak için sevgi ve iman ordularımızı nefis ordularımızın üzerine salmak gerek. Bunun içinse gönül zenginliği gerek. Gönül zenginliği olanın nefis ordularıyla başa çıkacak sermayesi var demektir. Gönül zenginliği Rabbini bilmeyle, O'nu sevmeyle ve O'ndan çekinmeyledir. Sevgi sermayesidir ki sermayelerin en bereketlisi en fazla artanıdır. Bundandır ki zenginlik mal çokluğuyla değil gönül zenginliğiyledir.

Efendimiz (s.a.s.) de; "Zenginlik gönül zenginliğidir mal zenginliği değildir." buyurmuşlardır. (Câmi,2,5-6, Künz,2. s.121)

Mevlana da der ki; "Allah kapısının âşıklarınca zenginlik namaz darphanesinde basılmış, naz ve niyaz parasına sahip olanlarındır." (Mecalis'ün Seba, 2. Meclis)

Eğer dünya zenginliğine de mazhar olursanız şımarmayınız. Hesap gününü hatırlayıp hırstan ve açgözlülükten uzak durun. Hesapsız elde edeceğiniz malın hesabını vereceğiniz bir büyük mahkemenin varlığını hiçbir zaman aklınızdan çıkarmayın. Hesapsız bir mal hem bu dünyada hem öbür âlemde sizin sıkıntınız olacaktır. Varlık sarayınızın kapalı kapısının önünden boş geçen her yoksulun hesabı sorulur sizden.

Paranız olduğu halde yoksulların gönül rahatlığı içinde yatmalarına imkan hazırlamazsanız, gönül rahatlığı içinde olamazsınız. Parayı ve malı sizin emrinizdeyken layıkıyla Allah yolunda harcayınız. Yoksa yarın sizin kontrolünüzden çıkar ve pişmanlıkla dövünürsünüz. Verdiğiniz her kuruş sizin azığınızdır. Azığınızı yanınızda götürürseniz kendinizden emin olursunuz. Varlık halinde yetimi ve yoksulu gözeteni Allah mutlaka gözetir.

Şehvet ki şeytana en yakın olandır.

Şehveti helâl dairesi içinde tuttuğunuz müddetçe hürsünüz demektir. Ona kolunuzu kaptırırsanız onun kölesi olursunuz.

Bu anlarda Yusuf'u (a.s.) hatırlayın. Yusuf onu kendi içine hapsetmeseydi kurtuluşa eremezdi. Yusuf (a.s.) onun kölesi olarak kalırdı hep. Onu ne kadar hapsederseniz o kadar hür, onu ne kadar serbest bırakırsanız o kadar köle olursunuz.

Şöhrettir ki bilinmeyledir.

Bilinirseniz ve sevilirseniz şımarmayasınız. En zor olanı zirvelerde dik durabilmektir. Zirvelerin boranı ve tipisi fazlaca olur. Zirvelerde, sizden daha zirvelerde bir Kadir-i Mutlak'ın olduğunu düşünün ve ona göre mağrur olmayın.

Devlettir ki makam ve mevkidir, kudrettir.

Eğer size sunulursa, Allah'ın Adl sıfatını hatırlayın ve adaletten ayrılmayın. Mazlumun hakkını gözetin. O zaman biliniz ki sadece nefsinizin değil bütün bir halkın hesabı sorulacaktır sizden. Ona göre davranın, ona göre çok tövbe edin, ona göre çok dua edin.

Dünya hayatı aldatır, cennet ise ancak dünya hayatına aldanmamayladır.

Gözlerimin ışığı Evlatlarım

Sevdiklerinizi gözetmekten uzak durmayınız. Onların gönül evlerini şenlendiriniz ki şükür ve duaları hem sizlere hem de bizlere ulaşsın.

Dileğim odur ki, gözlerinize dünyanın aldanış perdesi inmesin. Sevdiklerinizi, gaflete dalıp da ihmal etmeyin. Sevgi, dostlarımıza sunulmak üzere bizlere sunulmuş bir emanettir. Rabbimiz bizden emanetini almadan, bize sunulanı layıkıyla dostlarımıza sunmak en doğrusudur.

Evlatlarım,

Biliniz ki sizin gönlünüz ne kadar yaralanırsa bizim gönlümüz de o kadar hüzünlere tutulur. Rabbim sizleri kutlu kılsın, her daim kutluluğunuzu artırsın.

Ben sizlere muhabbetimin fazlalığı yüzünden bu satırları yazıyorum. Allah için bizlerin yüzünü ak etmek isterseniz Efendimiz'in (s.a.s.) hatırını aziz tutunuz. Onun sözlerini bilmeli, bildiklerinizi yerine getirmelisiniz. Eğer bildiklerinizi tutarsanız Allah da bilmediklerinizi sizlere öğretir.

Rabbim gönlünüzü ilmiyle ışıklandırsın.

Sevgili Evlatlarım,

Hep iyilerden olunuz ki iyilik bulasınız. Kötülük tohumları iyilik bitirmez. İyilik zamanla düşmanlarınızı bile size dost kılarken; kötülük, zamanla size dostlarınızı düşman kılar.

Alçaklarda otur gözet kendini
Kati yükseklerden uçucu olma (Karacaoğlan)

Yeryüzünde hep tevazu kanatlarınızı takarak yürüyünüz. Kibir ki dağları bile utandırır. İnsan yüceldikçe kendinden yüce olanı daha iyi görmelidir. Kibir insana, alçaldıkça yüceldiğini zannettirir. Kibirli kişi, alçaklığın kum taneleri içinde kendisini devasa dağ gibi görür.

Toprak gibi hep mütevazî olunuz. Meyve yüklü ağaç dallarını yere doğru eğermiş. Tevâzuyla hep meyveli ağaç gibi olunuz. Gökyüzüne boy salıp meyve vermeyen servi gibi olmayınız. Hırslara kapılıp da kendinizi ateşler gibi yukarılara salmayınız. Her dem toprak gibi olunuz, ateş gibi değil. Ki insan topraktandır, şeytan ise ateşten. İyi biliniz ki; "Allah'tan çekinen (tevazuu takınan) günahkâr, gösteriş yapan âbitten daha iyidir." (Sadi- Bostan)

Siz hep dağın yaptığı gibi ayaklarınızı eteklerinize doğru çekiniz ki dağ gibi göklere erişesiniz.

Hayallerimin Yusufları Evlatlarım,

Biliniz ki en büyük düşmanınız olan nefsinizle aynı evde oturuyorsunuz. Siz bu sarayın sultanısınız. Gönül sarayınızda; iyilik, adalet, şefkat, edep vs. iyilikler olduğu gibi; şehvet, hırs, nefret, haset gibi kötülükler de vardır. Eğer içinizde var olan kötülüklere yüz verirseniz, önce tek tek iyilikleri yok eder, sonra sizi esir alırlar. Nefsiniz size baş olursa biliniz ki size de merhamet etmezler.

Evlatlarım,

Mecliste ârif ol kelâmı söyle
El iki söylerse sen birin söyle
Elinden geldikçe sen iyilik eyle
Hartıra dokunup yıkıcı olma (Karacaoğlan)

Dilimiz gönül saraylarımızın bekçileridir. Ona hükmetmezseniz, ona mukayyet olmazsanız ne gönül sarayınızın sultanlığı, ne de gönül saraylarınızın hazineleri kalır elinizde.

Az söz söyleyen her zaman daha az mahcup olur. Çok söz gıybetsiz olmaz. Gıybet ki kardeşinin etini yemek gibidir. Gıybet ki dostların bereketsizliğidir. Çok söz edenin kulağına nasihat de girmezmiş sonra. Boş teneke de çok ses çıkarırmış. Başa gelenler de insanın dili belasıymış.

"Birisi kavga ederken uygunsuz sözler söyledi. Oradakiler onun üzerine saldırdılar. Yakasını yırtıp ensesine tokat attılar. Elbisesi parçalandı.

Gün görmüş bir zat ona dedi ki:

'A kendini beğenmiş adam, ağzın gonca gibi kapalı kalsaydı o gömleğin de böyle gül gibi yırtılmazdı." (Sadi- Bostan)

Sevgili evlatlarım, gönül gömleğinizin gül renginde, gül ahenginde olmasını istiyorsanız dilinize sahip olmalısınız.

Evlatlarım

Varlığımızın sebebi ve varlığımızı var eden Rabbimiz'e her dem şükür ve dua içinde olasınız, dünya duayla ayakta dururmuş.

Sevincim, kederim umudum evlatlarım. Rabbim sizi dünyada bahtiyar, âhirette de Efendimiz'e (s.a.s.) komşu eylesin.

Yolunda gül olmak vardı (Âlemin Efendisi'ne)

Gönül Hasretim,

Bir sevgilinin ardından Yakup kesilmek ve bütün âlemin diline düşmek vardı Mecnunleyin Senin uğruna.

Ve ülfetin hallerini duymak, ülfetin hallerini söylemek vardı Senin ardından. Ve bir girdap gibi dönerken kendi içinde, susmak vardı öylece. Ne ah edip, ne feryât edip, sessizce yaşamak vardı sevgiyi hiç kimseye söylemeden. Ve sevgini ölesiye yaşayarak ölmek, şehit olmak vardı.

Güneş olmak vardı ve güzelliğin gönül evine süzülmek vardı. Aydınlık olmak, aydın olmak vardı. Gönül aydınlığı içinde, nüzhet bahçelerine gitmek vardı Seninle. Ve Senin mumunda fitil olmak vardı. Suyu yasemen, toprağı amber kokan kutlu bir ülkenin topraklarında boy sürmek vardı.

Ve Sana meftûn bir âşık olmak vardı.

Aşk ki, Mutlak Güzellik'e giden yolu aydınlatan ışıktır; güzelliğe meftundur. Ve sevgiliye ulaşmak güzellikleri sevmekle olur. Leyla'nın güzelliğinde kaybolup, gerçek sevgiliye ulaşmak gerek. Ki Leyla'sının yüreğinde takılıp kalanlar, aşklarına yazık edenlerdir. Leyla'sının yüreğinde takılıp kalanlar, Gerçek Sevgili'ye ihanet edenlerdir.

Ey gönül dağımın rengarenk çiçeği,

Her tutku renktir, güzelliktir, hayattır. Sen ki tutkuların en güzeli, hayatın rengi ve hayatın kendisisin. Ama bilirim ki Senin hasret yangınlığına tutulan gönül, yangınında hayat bulur. Varsın seninle yansın şu gö-

nül, varsın kan rengine boyansın demek vardı, renk çiçeğim. Yangınlığını talep etme makamı bile şereftir.

Şimdi, Dîl Rûba tufanlarına tutulmuş gönlümüze Sen gibi bir Gayret gerekir. Şimdi senin yanında aşk olmak vardı. Ateş denizlerini senle geçmek vardı. Mumdan gemilerimiz eridiğinde senin aşk denizinde, küfrün adasına sığınmamak ve Dîl Rûbaların kalelerinde esir edilmemek vardı.

Gönül hasretim,

Can ayrılığımız, kanlı gözyaşlarıyla boyandı. Ateş denizlerindeki mumdan gemilerimiz yandı. Hüsn'ümüz bir çölde, Aşk'ımız Çin denizlerinde Dil Rûba kalesinde tutsak. Derdimizin dağlandığı yerlere zehir ekildi. Değil Hüsn'ümüzden haber, adını dahi duymaklığımız yok artık.

Gönül hasretim,

Senin yokluğunda, kaybettiğimiz kendimizi arıyoruz şimdi şaşkın ve biçâre. Buğulanan hayallerimiz, gözyaşı sağanaklarımızda ıslandı. Ve âfakımız kara bulutlarla karanlık hüzünlere kapandı.

Gönül Hasretim

Oysa seninle olanlar, nûr içinde nurda yaşadılar. Senin ikliminde ufuklar hep aydınlıktı; ki ufuk insanların yüreklerindeydi. Seni görenler hep güneşli yaşadılar, karanlık nedir bilmedi onlar. Hep ışık süzüldü sonra gözlerinden. Başları hep yıldızlara değdi. Ve Senin ikliminde, karanlık sonrası aydınlığı ve hayatın rengini haber veren, bir eleğimsağma vardı ki kötüler iyi olurdu, güzel olurdu hep altından geçtiğinde. Dostlarının Yusuf güzelliğinde olması bundandır.

Şimdi Seni arıyor gözlerimiz. Âşkının çaresiz iniltilerine tutulduk. Kulluk prangalarından çözülüp, hapsedildiğimiz nefis zindanlarında bin bir renkli eleğim-

sağmanı arıyoruz. Ve bu yüzden hep "keşke"li seraplar görürüz.

Bu yüzden Senin güzelliğini içine dolduranlara imrenmekliğimiz vardır. Dostların ki, senin gül diktiğin yollarda gül oldular.

Gönül Nûrumuz, Biz yollarında gül olamadık.

Oysa ki:

Yollarında gül olmak vardı. Eleğimsağmanın altından geçmek vardı. Sana gerçek bir dost olmak vardı. Senin ikliminde yaşamak vardı. Ki; sahipsiz, hamisiz, desteksiz olduğun bir dönemde, "yok mu bir zahir olan" dediğin yerde Ebubekir (r.a) gibi yerinden ok gibi fırlayarak "Ben varım Ya Resulullah" demek vardı. Zamanımızın mağaralarına mahkum edildiğinde; bütün yılanların, çıyanların, akreplerin saldırı yaptığı delikleri ellerimizle, vücudumuzla, tıkayarak Ebubekir'in gibi fedakâr ve Sıddîk olmak vardı.

Bir adalet timsali Ömer (r.a) olmak ve Ömer'in o gün dediğini, bugün de haksızlığın önünde haykırmak vardı; annelerin ağlamasını, çocukların yetim kalmasını, eşlerin dul kalmasını göze alarak hicret eden bir muhacir olmak vardı. Sana layık bir Ömer olup, yanı başında bir "el-vakkaf" olmak vardı.

Osman gibi; Yusuf makamında edep abidesi olmak, bir haya destanı yazabilmek vardı. Senin nezaketinle şereflenip, melekleri bile kıskandırmak vardı.

Senin yorganına bürünüp uğrunda ölümü göze alan fedakâr bir Ali (r.a) olmak vardı. Ve arslanlar gibi kükremek vardı yolunda. Sonra hiç tereddüt etmemek, eğilmemek, hep ben varım demek vardı yanında. Ve sancağını şerefle taşımak vardı.

Sa'd bin Ebi Vakkas gibi yardımcın olmak, onun gibi yoluna revan olan bir muhacir olmak vardı.

Abdurrahman bin Avf gibi cömert olmak vardı. Dünyaya ait bütün sahip olunanları ve canı verecek kadar cevvad olmak vardı sonra.

Ubeyde bin Cerrah gibi hep yanında olmak vardı. İnsanların nezdinde O'nun gibi emin olabilmek; bir talihsiz ahir zaman gününde yüzüne ve sînene saplanan paslı okları ve hançerleri o gül teninden çekip almak vardı.

Kolun kanadın kırılacağı, ruhun teslim edileceği ana kadar etrafında pervane gibi dönüp duran Bir Mus'ab olmak vardı;

Talha Bin Ubeydullah'ın olup fedakârlık, ve hasbilikte en ileride olabilmek vardı. Zamanımızın cinnet ehlini, her zaman ve zeminde huzura ve hoşgörüye davet edip bir denge insanı olabilmek vardı.

Ebu Hureyre'n olmak vardı hizmetine âmade ve bir gün Senin gül cemâlini görmeyince hasretten kıvranan.

Zübeyr bin Avvam gibi Senin havârin olmak vardı. Gül diktiğin yollarda, hayatın sonuna kadar istikamet üzere gidebilmek, kadirşinas olmak vardı.

Enes bin Nadr gibi yolunda; aşkla, şevkle, heyecanla dopdolu olabilmek vardı. Senin insanlığın derdinden yataklara düştüğün, ölüp ölüp dirildiğin yerde insanlığa, "Siz hâlâ ne diye yaşıyorsunuz?" diye haykırmak vardı.

Bir Zeyd olup başına yağan taş yağmurlarına siper olmak vardı sonra. Ahir zaman taşlarıyla kanlar içinde kalmışken Sen, oturup ağlayabilmek vardı.

Said bin Zeyd gibi Senin sevdan uğrunda, bir teslimiyet kahramanı olabilmek vardı. O'nun gibi tek başına bir ümmet olup, fitneyi katilden daha tehlikeli görüp tavır koyabilmek vardı.

Umeyr İbn-i Ebi Vakkas gibi; "Sen de gelebilirsin." diye peşine taktıklarından olmak vardı. Ve hep yolunda dosdoğru gitmek vardı.

Ve cümle sahaben gibi, Sana âşık olmak vardı, Senin aşık olduklarına aşık olabilmek vardı.

Mikdad bin Amr gibi atını ileri sürüp "Biz sana Hz Musa'ya cemaatinin dediği gibi demeyeceğiz. Senin ardınca gittiğin her yere gitmeye dünden razı, söylediğin her şeyi yapmaya amadeyiz, bir lahza arkandan ayrılmayız." diyerek uzak iklimlere adını götürmek vardı.

Kalp kırıklığı içinde; "Beni bu ifk hadisesinden kim temizleyecek?" dediğinde, tereddüt etmeden yerinden fırlayıp "Ben" diyebilen Sa'd bin Muaz gibi, Sana atılan ahir zaman çamurları karşısında kalp kırıklığını gidermek için "Ben" demek vardı. O'nun gibi "Sana tâbiyim; işte malım, istediğini al, istediğini bırak, işte canım istediğin yere sarf et, istediğinle harp, istediğinle sulh et, dönmeyi aklımın ucundan bile geçirmem." demek vardı.

Bilal'in olup sadânı arşa kadar terennüm etmek vardı. Senin önderliğinde tüm insanlığı; insanlığa, barışa, sevgiye davet etmek vardı. Ve gidişine Bilal gibi derin hüzünler dökmek vardı damla damla. Gidişinle Sevban'ca ıztıraplara gömülmek vardı.

Ahir zamanın dehşetli fitnesi karşısında, Senin duanı alıp, Yusuf güzelliğine erişen Cüleybib olmak vardı.

Ve Bera bin Malik gibi, Senin dünyada kalman için Rabbime dua dua yalvarmak vardı.

Sonra Seninle yollara revân olan muhacir olmak, Seni ve dostlarını bağrına basan Ensâr olmak vardı.

Eyyub el-Ensari sadakatiyle, Senin gösterdiğin hedefe ulaşma heyecanını yürekte taşımak vardı. Ve yoluna revan olup, İstanbul olmak vardı. Zeynel Abidin olup ülke ülke dolaşarak Senden habersizlerin gönül kapılarını çalmak, Senin nûrunu sunabilmek vardı.

Hayatlarını dalalet içinde, sapkınlıkla geçirenlere Lokman Hekim misali Senin ilaçlarından sunmak vardı.

İbrahim bin Ethem gibi adanmış bir ruh olup, Senin davana kilitlenebilmek vardı. Sevdanın serden geçmiş bir neferi olmak vardı.

Mescid-i Aksa mahzûn dururken, Selahaddin-i Eyyubî gibi; "Ben nasıl gülerim!" deyip ağlayabilmek vardı. Ve senin evin esirken, evleri kendime haram kılmak vardı.

Ve ardından böyle,

Yusuf kokulu Yakup hasretlere tutulmamak vardı.

Efendim, bu Yakup hasretlerimizin sonunda Seni Mısır'da değil, âlemde sultan olarak görmekliğimiz olsun. Yollarına gül döktük bekliyoruz.

Gönül nûrumuz, yollarında gül olmaklığımız vardır,

Sana Âşıktır Âlem
(Âlemin Efendisi’ne)

Mihr ü meh olmazdı böyle pertev-endâz-ı sâfa

Olmasa ger mazhâr-ı nûr-ı Peygâmber rûz-u şeb (Neşâti)

“Güneş ve Ay eğer Hz. Peygamber’in nûruyla (aşkıyla) şereflenmeselerdi gece gündüz böyle ışık saçamazlardı.”

Efendim, Senin nûrunla tanışan gönül dostların da böyle. Biz ışık yoksunları Senin Güneş’ine Ay konumundayız; Senin ışığın olmasa biz karanlıklardayız. Yıldızlar da Güneş de ışığını Senden almıştır; çünkü Senin uğruna yaratılmışlardır. Çünkü Sende En Sevgili’den nûrlar vardır. Nâbi de öyle beyan etti Senden sonra:

Sen benim halk senün eclün içündür dedi Hakk

Bundan a’lâ dahı bir mertebe olmaz müzdâd. (Nâbi)

Allah sana: “Sen benim sebebime yaratıldın. Bütün bir kâinat da senin sebebine, senin için yaratıldı.” diye buyurdu. Bundan daha üstün, daha fazla bir mertebe olamaz.

Bundandır Senin âleme şâh oluşun. Bundandır doğru ve güzel gönüllere sultan oluşun.

Dâver-i taht-ı risâlet şeh-i iklîm-i kemâl

Gevher-i bahr-ı hıred pâdişeh-i mülk-i sedâd (Şeyh Galib)

"O, peygamberlik tahtının hâkimi, ve olgunluk ülkesinin hükümdarı, akıl denizinin cevheri ve doğruluk memleketinin padişahıdır."

Ve işte bundandır, her nesnenin nûruna Râm oluşu, pervane oluşu.

Mihr ü meh pervâne-i şem'i cemâlindir senin

Devr ederler sûz ber-dil dâğ ber-ser rûz u şeb (Neşâti)

"Güneş ve Ay, mum gibi yanıp parlayan güzelliğinin etrafında, yanıp kavrulmuş bir halde, gece gündüz etrafında dolaşan pervâneler gibidir."

Pervane ki, ışığa ve ateşe tutkun bir kelebektir. Pervane ki, her türlü ışığa koşar ve kendini ışıktan alamaz ve bile bile yanarak ölür. Pervane ki Senin ışığını arar. Pervâne ki kutlu bir âşıktır.

Biz âşıkların da Senin etrafından kendisini alamayan pervaneler gibi aşkınla yanarak fena olmaktayız. Biz ki pervâne, Sen ki mumsun, nûruna meftun olduğumuz ve nûrunda yok olduğumuz.

Güneş ve Ay'n dahi aşkla dönmelerinin sebebi, aşkındandır. Ve yıldızların ve Güneş'in bağrının her daim yanması aşkındandır. Ve dahi, saçtıkları ışık da Senin nûrundan yansıyan ışıklardır.

Efendim;

Ruhum sana , varlık sana hayrandır, Efendim

Bir ben değil âlem sana kurban'dır Efendim (A.Ulvi Kurucu)

Ki Sana sadece ârif değil bütün âlemin hayran olduğunu atalar, dedeler de beyan etmişti.

Ne devlettir, yumup aşkınla göz, rahında can vermek

Nasib olmaz mı sultânım haremgâhında can vermek

(Yaman Dede)

Ve Evren'in sevgi mayası O âlemlerin nûru Hz Muhamed (s.a.s.) olduğundan, O'na sadece ârifler hayran değil, bütün bir âlem hayrandır.

Çünkü bütün bir âlem âşıkının hasret yangınlarıyla tutuşmuştur. Ve böylece bütün bir âlem Senin aşkından haberdâr olur. Ve böylece bütün âlem Senin aşkınla kavrulur. Çöldeki kum taneleri bile, masum ceylanların yürekleri bile senin aşkınla kavrulur.

Firâkınla kavrulur çölde kum taneleri
Ahûların içinde sevdan akkor gibidir
Erdemin, bereketin doldurur hâneleri
Sen'siz hayat, toprağın sırtında ur gibidir" (Nurullah Genç)

Ve sular da Sana meftundur Efendim. Fuzûlî de şahit ki; başını taşlardan taşlara vurarak Seni arar bütün sular. Hiç mümkün müdür, Kur'an'ın gökten karşılayarak uğruna yere indiği birisine meftûn olmamak. Ki Fuzûlî öyle demişti:

Ey olub mi'râc bürhân-ı ulüvv-i şân sana
Yere inmiş gökten istikbâl edüb Furkan sana

"Ey (sevgili) miraç senin şanının yüksekliğine bir delildir. Kur'an, seni gökte karşılayarak yere sana inmiştir."

Efendim, Size inen Nûr'a da

BAĞDAT'IN İÇİNDE BİR KÜÇÜK UŞAK

Bağdat'ın içinde bir küçük uşak
"Allah Allah" diye ağlıyor korkarak

Üç gündür dışarıya çıkmıyordu, yemek yemiyordu, kimseyle konuşmuyordu yaslı çocuk. Koynunda beslediği minik kuşu ölmüştü. Beraber nice hayaller kurmuştu onunla kim bilir. Durum; İncelikler İnsanı, Merhametliler Merhametlisi'ne (s.a.s.) bildirildi. Efendimiz (s.a.s.) elinde hediyesiyle çocuğa taziyeye gitti. Onu sevdi, okşadı, gözyaşlarını sildi, teselli etti.

Bağdat'ın içinde bir küçük uşak; nice kuşlar kurban vermede gökten yağan füzelere, nice canlar ağıtlar yakmada geceler boyu. Efendim (s.a.s.) her gece bütün Bağdatlı çocukları ziyaret etmede. Bir bir gözyaşlarını silmede onların. Gözünden yaş gelen bir devenin gözyaşlarını elleriyle silen bir peygamber, kendi çocuklarının gözyaşlarını nice silmesin ki?

Bağdat'ın içinde bir küçük uşak
"Allah Allah" diye ağlıyor korkarak

Bağdat'ta çocuklara zeytin dalı uzatmada ölüm. Soylu yetimliklerin üzerine, bir karabasan gibi abanmada ölüm. Başucunda her gece bıçkın öpüşleriyle ölüm.

Bağdat karanlıklarda kaldı, gecenin zifiri sıtmalarına tutuldu. Bağdat'ın semalarını aydınlatan ışıkların altında çocuklara "Sizi aydınlatmaya, özgürleştirmeye geliyorum." mesajları yazılı. Ve Bağdat'ın semalarını aydınlatan ışıklar, gürültüyle aydınlatıyorlar Bağdat'ı. Her bir aydınlıkta nice kuşları vuruluyor çocukların, nice hayalleri, nice umutları... Ve her bir aydınlıkta nice çocuklar kuş olup uçuyorlar Bağdat semalarına.

Bağdat'ın içinde bir küçük uşak, annesinin koynuna sokulmuş gerçek aydınlığın doğmasını bekliyor gözlerini kırpmadan. Çünkü gerçek aydınlık, gürültüyle aydınlatmıyor etrafı, korku vermiyor, kuşları da öldürmüyor sonra.

Bağdat'ın içinde bir küçük uşak
"Allah Allah" diye ağlamakta korkarak

Hani sen bir çocuğun ağlamasına dayanamayarak namazı kısa kesen bir Peygamberin ümmetinin çocuğuydun? Hani sen kız çocuklarını diri diri toprağa gömmekten kurtaran bir rahmet peygamberinin ümmetinin çocuğuydun? Hani sen, "Allah, merhametli olanlara rahmetle muamele eder. Öyleyse, sizler yeryüzündekilere karşı merhametli olun ki, semada bulunanlar da size rahmet etsinler." diyen bir peygamberin, ümmetinin çocuğuydun? Bunları nice söyler bu dil bilir misin?

Hani gecelerin korkunç karanlığından ve uğultusundan kurtulmak için güneşin doğmasını bekliyorsun ya? Hani özgürlük bombalarıyla, füzeleriyle öldürülüyorsun ya? Hani umutların ve kuşların bombalanıyor, evvelce gökyüzündeki umutlarına bakarken, korkundan şimdi geceleri yıldızlara dahi bakamıyorsun ya?

Ve hani bizler çekirdek yiyerek TV karşısında seyrediyoruz ya dramını?

Ve hani bizler de o peygamberin ümmetiyiz ya, onun için söyler bu dil...

Bağdat'ın içinde bir küçük uşak
"Allah Allah" diye ağlamakta korkarak

İnsanlık; güzel çocuklarda tecelli eder, en güzel onlarda güler, en güzel onlarda ağlar. Bugün en çok onlar korkuyor, en çok onlar ölüyor belki. Ölümün gökyüzünden geldiğini gören Bağdatlı çocuklar, yaşasalar bile bir daha bakmaya korkacaklar gökyüzüne. Bir da-

ha gece olsun istemeyecekler. Bir daha kuşlarını uçuramayacaklar gökyüzüne. Gökyüzü füze demek, bomba demek, ölüm demek zira onlar için.

Bağdat'ın içinde bir küçük uşak
Gece şehri terk etti uçarak

Bu sabah Bağdat'ta bir anne, viran olmuş evinin yıkıntılarının karşısına geçmiş ağlamakta. Ve gözyaşları içinde yıkıntıya doğru çocuklarının adını seslenmekte: Ahmet, Muhammet, Mustafa!

Bağdat'ın içinde bir küçük uşak ağlamamakta artık. Ve güneşle beraber, kuş olup uçtu semaya.

Ahmet , Muhammet, Mustafa ölmedi anne!

Onlar zulmü Rahman'a şikayet için Cennet'e gittiler.

Ahmet, Muhammet, Mustafa hiç ölür mü anne?

Şehitler hiç ölür mü anne?

Sevgi Yolunda kanatlananlar'a

Harun Reşid'in kardeşi, Behlül ü Dânâ kavgacı bir ârifin yanından geçerken; *"Eğer der, şu ârif geçinen adam gerçekten dostunu tanısaydı, düşmanla çekişmeye vakti kalmazdı. Allah'ın varlığından haberli olsaydı, bütün halkı yok bilirdi."*(Sâdi-Bostan)

Ârif olmak inanmak iledir zaten. Ki Behlül'ün kastettiği Allah'ın sevgisini gerçekten hissetmek ve keşfetmektir. Kendi içinde O'nun sevgisinin büyüklüğünü gören birinin, kendi gönlüne yerleştirecek başka bir şeyler bulması imkansızdır zira. Kendi içine bakan insan kendisinin küçüklüğünü, eksikliğini Rabbinin ihtişamını, büyüklüğünü gördüğü zaman başkalarında kusur aramaz. Behlül'ün burada; "Allah'ın varlığından haberi olsaydı, bütün halkı yok bilirdi." diyerek kastettiği; insanın aynı zamanda kendi varlığından haberi olmasıdır. Ki kendi varlığından haberi olan, kendi eksikliklerini görecek ve başkalarında kusur aramayacaktır.

İnsanın Allah'ın varlığından haberinin olması, O'nun muhabbetinden haberdar olması demektir. Ki O'nun muhabbeti, merhameti bütün kalplerle beraber bütün Kainat'ı da kuşatmıştır. O'nun muhabbetinin boyutunu görenler Kainat'ta sevgiden başka bir şey görmezler. Kendi içinde de Allah'ı görenler, O'nun sevgisinden başka bir şeyin olmadığını görürler.

Sadi'nin Bostan'ında geçen bir kıssadır ki: Gönlünü bir güzele kaptırmış saf kalpli bir âşık vardı. Katı sözlü düşmanların cefasını çekiyor, ıstıraptan kurtulamıyordu. Bununla beraber o, kimseye kaş çatmaz, öfkelenmezdi.

Adamın biri çıkıştı:

"Yahu sende utanma yok mu? Bu kadar taş, tokat yiyorsun da hâlâ farkında değil misin? Kendilerini acz için-

de bırakan alçaklardır. Düşmanın kabahatini affetmek doğru olmaz. Sonra adama cesaretsiz derler, er değil derler."

Bu saf kalpli âşık ona öyle bir cevap verdi ki altınla yazılmaya değer:

"Benim gönlüm, dedi, sevgilinin muhabbetiyle dolu olduğu için oraya başkasının kini sığmaz."

Sevgilinin sevgisi kalpte taşınırken, benlikten söz etmek de ne ola ki! "Sevgilinin yanında benlik satmak, Allah'a ortak koşmak gibidir." der, Sâdi. O'nun izzetini yürekte taşıyan bir insanın, nefis izzetinden dem vurması mümkün müdür?

Kalpteki sevgi; tuzu da şekeri de kendi içinde eriten su gibidir. Gönül erleri kavgalarını bile sevgi için yaparlar. Ama kavgalarının kin tohumlarını asla sevgilerini barındırdıkları yüreklerinde saklamazlar. Onlar; "Biz gelmedik kavga için." Diyen, Anadolu'ya baştan başa iman sevgisi eken, sevgi kahramanlarıdır. Onlar dövene elsiz, sövene dilsiz, dosta gönülsüz olan sevgi kahramanlarıdır. Sevgi ki aslında düşmana karşı giyilen en sağlam zırh, düşmanı ve de düşmanlıkları yok eden en kuvvetli silahtır.

O'nun güzelliğine âşinalık kazanmış bir gözün de başka güzellikler araması ve de görmesi düşünülebilir mi hiç? Aşkından dolayı çöllere dalıp giden ve de kınanan bir âşık dedi ki:

"Benim sevgilim beni kendinden saydı sayalı bir başkasıyla âşinalığım kalmadı. Allah hakkı için, O, bana güzelliğini gösterdikten sonra O'ndan gayrı ne gördümse gözümde hepsi hayal oldu!." (Sâdi-Bostan)

O gönül erleri sevgilerini sunarken yeryüzüne ve fedakârlık destanları yazarken, halkın makbuliyetine değil Hakk'ın makbuliyetine bakarlar. Onlar insanların makbuliyetlerini görmedikleri gibi, insanların nefretlerini de görmezler.

O sevgi kahramanları ki; deniz gibi köpürüp taşmak yerine, inci gibi kapalı ve de değerli kalmışlardır. Bu tavırları korkudan da değildir. Oysa Sâdi'nin dediği gibi; "Aşkla korku, sırça ile taşa benzer." Onlar benliklerini sevginin taşında parçalamış sevgi kahramanlarıdır. Onlar sevginin olduğu bir yürekte enaniyet taşınmayacağını bilenlerdir. Onlar aşk cenginde ölüp de her daim diri kalanlardır. Onlar sevgili yolunda kanatlananlardır.

Ki onlar, her daim Yüksel'diler.
Ki onlar, her daim Erimez'ler.
Ki onlar, her daim Gülen'lerdir.

Yitik Sevdalarımız'a

Yitik sevdalarımızın peşine taktık umutlarımızı.
Umutlarımız ki geri dönmeyen Yusuflarımızdır.

Bir söğüt, bir çınar bir de gül kokusu vardı eteklerimizde. Çınardı ki; altı yüz yıllık rengi solmuş bir kilimin Ahmedî renkli bir motifiydi. Kilim ki, baş oyası salkım saçak söğüttü. Ve kilime ve gönlümüze ve taşatoprağa ve her bir nesneye kokusu sinmiş buram buram bir gül kokusu vardı sonra, umutlarımızda.

Gül ki hep umutlarımızın; hem rengi, hem kokusu, hem güzelliğidir. Gül ki geri dönmeyen umutlarımızdır. Gül ki yitik sevdalarımızın esas kendisidir. Gül ki Yusuf edalıdır; kokusu var, cismi yok. Gül ki Yakup hüzünler tattırır bize hasretiyle her dem.

Yitik sevdalarımızın peşine taktık umutlarımızı.
Umutlarımız ki geri dönmeyen Yusuflarımızdır.

Aklımız kafesini kırdı da, umut kuşlarımız uçup gitti dört bir yana şuursuzca. Oysa ki umut kuşlarımız gönlümüzün baktığı yana bakardı sâde. Ve sâde umut kuşlarımız, umutlarımızı ötüşürdü bûselik makamında. Bilâlî bir sadânın tutkunuydu her biri. Ve hep aynı renkteydi aynı güzellikteydiler sonra. Ve hep aynı yöne kanat çırparlardı.

Kaç kişiydiler umutlarımızı kuyulara atan bilinmez. Ve şimdi hangi karanlık kuyunun sessizliğinde, hangi haramî kervanları beklemede? Ve de hangi hain kurt peşine takılmıştır şimdi, kim bilir? Züleyha zindanları da cabası...

Yakupleyin hüzünlerimizi kuşanıp da vurduk kendimizi yüreğimizin çöllerine.

Yitik sevdalarımızın peşine taktık umutlarımızı.

Umutlarımız ki geri dönmeyen Yusuflarımızdır.

Ey Gerçek Aşkın Adamı (Mevlana'ya)

Ey aşkın sırrına ermiş olan gönül adamı!

İlahî aşkın sırlarına ermiş olan gerçek bir âşığın nefesinde, bilge bir koku gizlidir. Çünkü aşkla dolu her yürekten, İlahi sırların sofrasına bir kapı açılır. Ya âşık o kapılardan içeri girip sofranın nimetlerinden faydalanır, ya da derecesine göre o kapının altından, kenarından süzülen kokular, âşığın yanık yüreğine siner. Ve bu kokular âşığın her inleyişiyle berâber etrâfa süzülür. Bunun için sevdâ yüklü yüreklerin konuşması yeğdir. Ve bunun için davet edersin ârifleri, konuşmaya.

Allah'ın sevâbı rahmeti için
konuş, ey hakları edâ eden ârif (Mevlâna)

Ki O Hakk âşıkları, âriflerdir ki konuştukları zaman dudaklarından sevgilinin kokusu yayılır etrafa. Ve taze yüreklere misafir olan bu koku ruhları yakar da kül eyler. Ki bir âşığın kalbi*; "Ağzı kapalı bir kazan gibidir, ateşi vatan edinmiştir." Dersin ya hani Sen.* Ama o yangının içinde sayısız merhamet gizlidir. Ve o merhametin sesini ancak; "O'nun aşkıyla kendinden geçenler duyar." Ey Mevlana, sen o aşkı duyanlardansın.

Gerçek âşıklar sevgiliyi; iyiliklerinden lütuflarından dolayı değil, zâtından dolayı severler. Sevgilinin iyilikleri onların yüreğini daha da coşturur ama sevgili iyiliklerini kesip cefâ da etse, onların sevgilerinden bir şey eksilmez.

Gerçek sevgili; her şeyine rağmen her şeyiyle sevilendir. Gerçek seven de her şeye rağmen sevendir. Ki; "*Senin (aşkından dolayı) kalpte dermansız acılar var.*

Bütün bunlara rağmen biz râzıyız, çünkü söz sevgili hakkındadır." diyen Sen gerçek âşıkların hasısın.

Gerçek sevgide sevgilinin sevinmesi esastır. Sevgilinin yüreği mutlulukla dolsun, âşığın yüreği varsın yansın. O âşık ki; yürek yangınlığı içinde, sevgilinin mutluluğunu mutlulukla seyreder. Yürek yangınlığı sevgiliyi mutlu edecekse, o yürek varsın yansın. Yangınlığıyla sevgiliyi mutlu eden yürek iyi bir yürektir. İyi bir yürek senin yüreğindir. Ve Senin yüreğin, şöyle bir tavır içindedir:

"Senin tarafından taş atılsa (bu benim için) cevherdir. Eğer cefâ edersen (senin bu cefan) yüz vefâdan iyidir."

Sevgili Mevlana,

Hani Sen zamanın yenileyicisiydin, hani sen En Sevgili'yi (s.a.s.) bir kez daha gönüllere sevdirendin ya. Senin asırlarının ötesinde yaşamış olan bizim asrımızın Bediüzzaman'ı da senin gibi düşünür bu hususta:

"Milletimin imanını selâmette göreyim cehennemin alevleri arasında yanmaya razıyım. Bedenim alevler içindeyken gönlüm gül gülistan olur."

Gerçek bir Hak âşığı için, gönül yangınlığının içinde gülşen vardır. O âşıktır ki ateşler içinde Hz. İbrahim (a.s.) gibi rahattır. Hani Sen de öyle demiştin:

"Aşk ateşinde Halil İbrâhim gibi rahat ol, çünkü seni (Allah o belâdan) kurtaracaktır."

Görünüşte ıstıraplı gibi olan aşk, ateşin bile yakmaya kıyamadığı gül bahçelerine varmaktır. Ateşin içinde hayat bulmaktır. Sen de işte böyleydin. Başkaları Seni ıstırap içindeymiş gibi görseler de Senin gönlün gül gülistandır. Sevgili'nin yolunda çekilen cefâ Senin için; bal ile şerbettir. Ki öyle de demektesin:

"Biz belâyı şeker gibi tadarız, çünkü senin panzehirin bizimledir. Her ne kadar bütün yaratıklar, onu zehir gibi tatsalar da"

Hem sevgilinin gerçekten cefa etmesi düşünülemez. Onun gönül ezen nazlarında mutlaka Senin için bir hikmet, bir vefâ vardır. Senin Sevgilin cefa ânında bile vefalıdır.

"Cefâ ânında, kalbe yüz tâç ve kemer bağışlarsın.

Cefâ ânında bu kadar cömertsin, ya vefa zamanında nasılsın."

Sevgili Mevlana,

En kahredici feryât, aşkın ıstırabına mağlup olmuş bir âşığın 'ah'larıdır. Aşkın arzuları bütün bedeni istila ettiği zaman, gönül askerlerini nefis ordularının üzerine salamayan bir âşık, ten arzularına mağlup olmuş, beden kalesine tutsak edilmiş bir âşıktır. Böyle bir âşığın inleyişi ne acıdır. Böyle bir âşık, esir olduğu beden kalesinin kapılarının anahtarını da içindeki yangının ortasına düşürmüştür. Kendi ten kalesinin esiri olmuş bir âşık, ne talihsiz bir âşıktır.

Değil mi ki gerçek; *"Âşık aşkın kederinden dolayı inlemez, gözlerini de gamdan dolayı silmez."*ve *"kalb (i), vücut bulutunda şimşekler gibi parlak olur."* Oysa talihsiz bir âşık, karanlıklar içindedir.

Gönül aydınlığını yakalayan Sen, acılara tahammül gösterebilendin. Sen ki acılarına kanat takar ve o kanatlarınla sevgiliye giderdin. Sen ki aşkının ölüsüydün. Nasıl ki 'ney'e üflenildiği zaman iniler ama içi temizlenir, Sen da aşk derdinden iniler yüreğini temizlerdin. Nefsini temizlediğin oranda sevgiline yaklaşır, nefsini de bu yüzden değil temizlemek öldürürdün; çünkü aşk kiri kaldırmaz.

Sevgili Mevlana

Sen ölmeden önce ölendin, kemale erendin, piştikçe pişendin. Ve hani demiştin ki: "Tencerede pişen nohut, ateşin etkisiyle zıplar durur ve coşkunluk gösterir ve feryat eder. Ve kendisini kaynatana; 'Neden beni ateşe

atıp kaynatıyorsun' diye sitem eder. Nohudu pişiren; 'Seni benden nefret etmen için değil, tat bulman için kaynatıyorum.' der. Ve kıssanın sonunda demiştin ki:

"Ey nohut! Piş de sende ne varlık kalsın, ne de nefis."

Sevgili Mevlana,

Gönlün şâd olsun

Ey Dünya

Hani demişti ya yine Mevlana; *“Dünya Allah’tan gafil olmaktır.”* diye.

Ve ey dünya!

Sahte güzelliklerinle biz gafilleri nice eylersin böyle kendine meftun. Ki sen; gözünde yaş olmayan sahte âşıkların aşklarına talipsin. Sen; mide ve ten sızılarına tutulmuşların aşklarına talipsin. Bütün sofrandaki güzellikler, nefsin damak zevkine göredir.

Ya hanidir, kutlu gönüllere sunacağın aşklar.
Hanidir aşk ateşine süzülen Mecnûnî yaşlar

Ve yine ey dünya!

Biz seni ne kadar seversek sevelim, senin bize muhabbetin yoktur, vefan yoktur. Ki oysa cevr ü cefan çoktur. Ki oysa, sevgi tek taraflı olunca acı, çift taraflı olunca huzur ve sevinç verirmiş. Âşık, yüreğine mukabil bir yürek bulamayınca elemlere gark olurmuş.

Kırk yıl Rabbi’nin katında isminin “Şaki” diye yazılı olduğunu gören bir zahit, O’nun kapısında; “Gidecek başka kapım mı var ki!” diyerek sabırla beklemiş. Zahit, kırk yıl, sevgisine karşılık bulamamanın ıstırabını yaşadı. Ve kırk yıl sonra, isminin şâkiler arasından silindiğini görünce cennetler onun oldu.

Aşk, âşığın gönül toprağında sabırla filizlenirmiş. Sevgi, sevenin gayretiyle derecesini bulurmuş.

Oysa ey dünya; bütün sevmelere rağmen, sen sevgilere karşılık vermezsin. Sevmelerin en can alıcı yerinde terk edersin sana aşık olanları. Faniliğin bini bin para sende.

Ve yine, yine ey dünya.

Muhabbeti Yakubleyin yaşayanlar, senin cemaline meftun değillerdir bilmiş olasın. Yusuf'a sevdalı gönüller Kenan diyarının havasıyla mutlu olurlar. Ki aslında senin bütün yolların Kenan diyarına çıkar. Sen her ne kadar Kenan diyarının yollarına güzel Züleyhalar koydunsa da, muhabbeti Yusuf kokularına beleyenler de var. Sen ne kadar, sahte aşk tuzaklarıyla kessen de yolları, aşkın gerçek rengini, kokusunu her dem bilenler var. Birini göndersen biri gelir onların.

Şeb-i yeldâda uzar fecre kadar kıssa-i aşk
Tâ ki Mecnûn bitirir nutkunu, Leyla söyler (Y. Kemal)

Ey Dünya,

Sana bel bağlamayanlar Rabb katında kınanmışlardan değildir. Sana aşık olanlar Gerçek Sevgili'ye aşık olur mu hiç? aslında sana aşık olanların hayatı aşksız geçmiştir. Aşkların da senin gibi fanidir. Mevlana der ya hani: "Sevgisiz geçen bir ömür Rabb katında utançla durur." Sana aşık olmayanlar Rabb huzurunda utançla durucu değildir. Hiç gerçek bir âşık, Sevgili huzurunda utançla durucu olur mu? Sana bel bağlamayanlar, İlahi huzura, sevgiyle açmış Yûsufî bir çehreyle varıcıdır oysa.

Yûsufî çehreye sahip olmak; edepledir, muhabbetledir. Yusufî zindanları, nefsin saray arzularına tercih etmekledir. Yusufî çehreleri renginde bırakmak; sevgiyledir, sabırladır.

Gül renginde kalmak; güle meftûn olup bütün dikenlerine rağmen gülistandan ayrılmamak, kara, doluya, fırtınaya aldırmamaktır. Gül renginde kalmak; sevgiliyi çok sevmek iledir, hatta en çok sevmeyledir, en çoktan da öte her şeye rağmen sevmektir.

Ah Dünya! Ah sahte gül bahçeleri!

Nazarlarımızı peşine takar, ardından gönüllerimizi, sahte güzelliklerine meftun eylersin. Agulu ballarına bandırırsın gönül parmaklarımızı. Susuzluğumuza dipsiz kuyularınla pusular kurarsın her dem.

Ey dünya,
Geldik gidiyoruz işte.
Daha fazla uğraşma bizimle.

